

முற்போக்கு இயக்கமும்

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளும்

பேராசிரியர். கலாந்து. ம. விரகுநாதன்

முற்போக்கு இயக்கமுா
ஈழத்துத் தந்திச் சுறுக்கத்தகளும்

பேராசிரியர். கலாநிதி. ம. இரகுநாதன்.

நூல் விபரம்

தலைப்பு	:- முற்போக்கு இயக்கமும் ஈழத்துத்தமிழ்ச் சிறுகதைகளும்
ஆசிரியர்	:- பேராசிரியர். கலாநிதி. ம. இரகுநாதன் தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம்.
பதிப்புரிமை	:- ஆசிரியருக்கு
பதிப்பு	:- முதல் பதிப்பு 2013.
பக்கங்கள்	:- 150 + viii
அச்சப்பதிப்பு	:- எஸ். எஸ். ஆர். பிறின்டேர்ஸ், 383/16, கோவில் வீதி, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.
விலை	:- 350.00
Title	:- Mutpokku Iyakkamum Eelaththu Thamilch Sirukathaikalum
Author	:- Prof. Dr. M. Ragunathan. Department of Tamil, University of Jaffna, Jaffna.
Copy Right	:- Author
Edition	:- First Edition 2013
Pages	:- 150 + viii
Printed by	:- SSR Printers, 383/16, Temple Road, Nallur, Jaffna. 0777165589
Price	:- 350.00
ISBN	:- 978-955-44441-0-2

**முன்னாள் யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழக தமிழ்ப்
பேராசிரியர் ஆ.வேலூப்பிள்ளை அவர்களின்
வாழ்த்துச் செய்தி**

யார் இந்தப் பேராசிரியர் ம. இருநாதன்?

இவர் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலிருந்து வந்தவர். யாழிப்பாண மாவட்டத்திலிருந்து பல நூற்றாண்டுகளாக தமிழ் நூல்கள் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன. திருகோணமலை மாவட்டத்திலே பல நூற்றாண்டுகளாக தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. இரண்டு மாவட்டங்களையும் இணைத்து நிற்கும் மாவட்டம் மூல்லைத்தீவு மாவட்டம். கதிரைமலைப்பள்ளு தோன்றிய பிரதேசம் இது. நீர்வளமும் நிலவளமும் பொருந்திய இம்மாவட்டத்தில் உழவுத் தொழிலைப் பிரதிபலிக்கும் பள்ளுப் பிரபந்தம் கவர்ச்சியானதாக இருந்திருக்கவேண்டும். புலவர்கள் உள்ளிட்ட தமிழ் நாட்டாருக்கும் யாழிப்பாணத்தாருக்கும் கதிர்காம யாத்திரை நடைபாதை இம்மாவட்டத்தினாடாகவே அமைந்திருந்தது. கண்ணகி வழிபாட்டுப் பாராயண நூலாக யாழிப்பாணத்திலே கோவலனார் கதையும் மட்டக்களப்பிலே கண்ணகி வழக்குரையும் காணப்பட மூல்லைத்தீவுப் புலமை சிலம்பு கூறல் என்ற பெயரோடு புதுவழி போனது. ஏட்டு வடிவிலிருந்த இந்த நாலை முதுகலை மாணிப் பட்டத்திற்கு ஆய்வுக் கட்டுரையாகப் பதிப்பித்தது இருநாதனுடைய பழம்பெருமை.

கால் நூற்றாண்டு காலமாக தமிழ்த்துறையிலே கடமை யாற்றும் இவர் இப்போது பேராசிரியராக வளர்ந்துவிட்டார். ஈழத்து இக்கால இலக்கியத்தில் சிறுகதைதான் மிகவும் பரவலாகவும் சிறப்பாகவும் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறது. தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் மணிக்கொடி காலம் போல ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் முற்போக்கு இயக்க காலம் போற்றத்தக்கதென்பது சிலர் கருத்து. முற்போக்கு இயக்கம் கடந்த நூற்றாண்டு ஜம்பதுகள் அனுபதுகளிலேயே சிறப்பாகச் செயற்பட்டது. சமுதாயச் சீர்கேடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி சமூக மாற்றத்திற்குக் கோடிகட்டும் சில சிறுகதைகள் அந்த நூற்றாண்டு முப்பதுகளிலும் நூற்பதுகளிலும் தோன்றியிருந்தாலும் அவற்றுள் மார்க்சிய சித்தாந்தக் கோட்பாட்டின் செல்வாக்கைக் காணமுடியவில்லை.

ஜம்பதுகள் அறுபதுகளில் இலக்கியத்தின் உன்னத இலட்சியம் சமுதாய முன்னேற்றமாக இருக்கவேண்டும், என்ற கருத்து முற்போக்கு இயக்கத்தினரால் மார்க்சீய சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் முன்வைக்கப்பட்டு எழுத்தாளர் பலரின் உந்து சக்தியாக விளங்கியது. உள்ளடக்கம் முனைப்புப் பெறும்போது சிறுக்கதை வடிவமைதி சிதைவடைவதுண்டு. எழுபதுகளிலே தமிழ்ச் சமுகத்திற்கு நேர்ந்த இன்னல்கள் ஈழத்து இலக்கியச் செல் நெறியை மாற்றிவிட்டன.

முற்போக்கு இயக்க இலக்கிய விமர்சகர்கள் அகநிலைப் பார்வையாக இயக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களின் பெருமையை வலியுறுத்துவார். புறநிலைப் பார்வையாக அந்த இலக்கியங்களைப் பார்த்து அந்த விமர்சகர்களின் பார்வையையும் உள்வாங்கி நடுநிலையாக தம் மதிப்பீடுகளைப் பேராசிரியர் இருக்காதன் முன் வைக்க முனைகிறார். நீண்ட காலமாக இக்கால இலக்கியத்தைப் படித்தும் பல்கலைக்கழக மட்டத்திலே படிப்பித்தும் ஆய்வுசெய்தும் கட்டுரை நூல் முதலியன எழுதியும் வரும் இவருடைய மதிப்பீடு இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் விமர்சகர்களுக்கும் மிகவும் பயனுள்ள சிறுநூலாக வெளிவருகிறது. இந்த நூலிலே சிறந்த நுழைபுள்ளகளை எதிர்பார்க்கலாம்.

சிலம்பு கூறல் பதிப்பு முயற்சியில் அவருக்கு உதவ எமக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. தமிழ்த்துறையில் சில ஆண்டுகள் எம்முடன் பணியாற்றியிருக்கிறார். யாம் தொலைதூரம் வந்துவிட்ட போதும் எம்முடன் தொடர்புகளைப் பேணிவருகிறார். எம்முடைய கல்விசார் முயற்சிகளுக்கு தகவல்கள் தந்து உதவிவருகிறார்.

எம்முடைய பழைய மாணவர் பேராசிரியர் இருக்காதனுடைய நூல் வெளியீட்டு முயற்சி வெற்றிபெற எம்முடைய வாழ்த்துக்கள்.

கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை, Ph. D(Cey); D. Phil (oxon);
Hon. Doctor (uppsala)
சான் பிரான்சிஸ்கோ
அ.ஐ.நா.
14.04.2013

முன்னுரை

சிறிய கதைகள் அனைத்தும் சிறுகதைகளாவதில்லை. சிறுகதை என்பது உருவத்தாலும் உள்ளடக்கத்தாலும் தனக்கெனத் தனியான சில பண்புகளைக் கொண்டதோரு இலக்கிய வடிவமாகும். இலங்கையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலிருந்து சிறிய கதைகள் பலவற்றை எழுதுவதில் பலரும் ஆர்வம் காட்டிவந்துள்ளனர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து 1841 முதல் வெளிவந்த உதயதாரகைப் பத்திரிகை இவ்வாறான கதைகளுக்குக் களமாக இருந்துவந்துள்ளது.

1930களில் இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், வைத்திலிங்கம் முதலியோர் இலக்கிய உலகில் அடியெடுத்துவைத்தபோது சிறிய கதைகள் உருவப் பிரக்ஞெயுடனும் உள்ளடக்க நேர்த்தியுடனும் கூடிய சிறுகதைகளாக இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமாயின. உருவப் பிரக்ஞெயுள்ள சிறுகதைகளை முதன்முதலில் எழுதிய வர்கள் என்பதால் இவர்களை ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் முன்னோடிகளாகக் கூறுவதில் தவறில்லை எனலாம். இவர்களின் கதைகளில் காதல், குடும்ப உறவுகள், இதிகாச பூராணச் சம்பவங்கள் முதலியனவே பொருளாக இடம் பெற்றிருந்தன. ஆனால் 1930 களின் பிற்பகுதியில் சிறுகதைகளை எழுத முற்பட்டவர்கள் ஓரளவுக்கு சமுதாயப் பிரச்சினைகளையும் தமது கதைகளின் பொருளாகக்கிக் கொண்டனர். குறிப்பாக சாதிக் கொடுமைகள், வறுமை முதலிய சமூகம் சார்ந்த விடயங்கள் இவர்களது கதைகளில் இடம் பெற்றிருந்தன.

1940 களில் மறுமலர்ச்சிக் குழுவினர் கிராமத்து மண்வாச ணையும் மனிதாபிமான உணர்வும் முனைப்புற்று நிற்கும் வகையிலான படைப்புக்களை எழுதியிருந்தனர். பொதுவாக 1930 களில் எழுதிய படைப்பாளிகளும் மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரும் ஒருங்கே வைத்து நோக்கத்தக்கவர்களே. இவர்கள் அனைவரும் சமுதாய சீர்திருத்தம் என்ற நோக்கில் சமூகப் பிரச்சினைகளை இலக்கியப்

பொருளாக்கியிருந்தனர். ஆனந்தன், அ.செ.முருகானந்தம், வரதர் முதலியோரின் படைப்புக்கள் இக் கருத்திற்குத் தக்க சான்றாக உள்ளன.

1950 களிலிருந்து ஆற்றல் மிக்கதொரு இலக்கிய இயக்கமாக இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் செயற்பட்டு வந்துள்ளது. இம்முற்போக்கு அணியினர் மார்க்சியச் சிந்தனை களை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள், மனித குலத்தின் விடிவுக்கு மார்க்சியச் சிந்தனைகள் வழிகாட்டுவதாக நம்புபவர்கள் இவர்கள் சமுகத்தை வர்க்க அடிப்படையில் நோக்கி முதலாளி வர்க்கத் தினருக்கு எதிராக உழைக்கும் வர்க்கத்தினரை ஒன்று திரட்டி பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியொன்றினை ஏற்படுத்தி புதியதொரு சமுதாயத்தை உருவாக்க விரும்பியவர்கள். இவ்வாறான பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கு இலக்கியமும் பயன்படவேண்டுமென்பதே இவர்களது கருத்தாகும். இதனாலேயே இவர்கள் சாதியம், வறுமை, பெண்ணடிமைத்தனம், முதலான சமுகக் கொடுமைகளையும் மொழி, இன, மத ரீதியிலான முரண்பாடுகளையும் மார்க்சிய சித்தாந்த அடிப்படையில் அனுகித் தீர்வுகாண முற்பட்டனர். சமுகக் கொடுமை அனைத்திற்கும் பொதுவுடைமைச் சமுக அமைப்பே தீர்வினைத் தரக்கூடியது என்பதே இவர்களின் நம்பிக்கையாக இருந்ததால் இவர்கள் இக்கருத்து நிலையினை மையப்படுத்தியே தமது இலக்கியங்களையும் படைக்க முற்பட்டனர். மேலும் இவர்கள் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் ஈழத்து மன்னையும் மக்களையுமே பொருளாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதிலும் அக்கறை காட்டனர். மார்க்சிய சித்தாந்தத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் என்பதால் இவர்கள் மொழி, இன, மத ரீதியிலான முரண்பாடுகளைக் கடந்து நாம் அனைவரும் இலங்கையர் என்ற அடிப்படையில் அனைத்து மக்களையும் ஒன்றாகவே நோக்கி ஒன்றுபட்ட இலங்கைத் தேசிய உணர்வை வளர்க்கவும் விரும்பினார். 1950 களின் ஆரம்பத்திலிருந்து உருவாகிய இப்

போக்கு 1960 களின் பின்னர் பலமான சவால்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. நாட்டில் ஏற்பட்ட இன முரண்பாடுகள் வலுவடைந்து தமிழ்த்தேசிய உணர்வு தொடர்பான சிந்தனைகள் முனைப்புப் பெற்றபோது முற்போக்கு அணியினரின் இலங்கைத் தேசிய உணர்வு தொடர்பான கருத்து நிலை ஆட்டங்காண ஆரம்பித்தது. இதனை 1970 களில் வெளிவந்த இலக்கியப் படைப்புக்கள் தெளிவாக இனங்காட்டி நிற்கின்றன. முற்போக்கு அணியினரின் ஆரம்ப காலப் படைப்பாளிகளில் ஒருவரான செ. யோகநாதன் ஆரம்பத் தில் இலங்கைத் தேசிய உணர்வினை வெளிப்படுத்தியிருந்தாலும் பின்னர் தீவிரமான தமிழ்த் தேசிய உணர்வினை வெளிப்படுத்துபவராக மாறியிருந்தார். இலக்கியம் சமுதாய வரலாற்றினடியாகவே பிறக்கும் என்பதால் இவ்வாறான மாற்றங்கள் சாதாரணமானவைதான்.

இந்நாலில் 1950 களிலும் 1960 களிலும் வெளிவந்த முற்போக்கு அணியினரின் சிறுகதைத் தொகுப்புக்களே ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்த வகையில் செ. கணேசலிங்கன், டானியல், டொமினிக்ஜீவா, நீர்வை பொன்னையன், செ.யோக நாதன் ஆகியோரின் சிறுகதைகளில் இடம்பெற்றிருந்த முற்போக்கு அம்சங்கள் இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. 1970 களில் ஏற்பட்ட சிந்தனை மாற்றங்கள் இங்கு எடுத்துக் காட்டப்படவில்லை. ஆய்வின் தேவை கருதி ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த எல்லையினை வாசகர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள் எனக் கருதுகின்றேன்.

இறுதியாக, இந்த நாலுக்கு அணியாக எனது மதிப்புக்குரிய ஆசிரியரும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக முன்னாள் தமிழ்ப் பேராசிரியருமாகிய பேராசிரியர். கலாநிதி. ஆ. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் வாழ்த்துரை வழங்கியுள்ளார். தமிழ்த்துறையின் வளர்ச்சியிலும் எமது முன்னேற்றத்திலும் அதிக அக்கறையுடன் செயற்பட்டுவரும் பேராசிரியரின் மனமுவந்த வாழ்த்து இந்த நாலுக்கு அணியாக அமைந்து சிறப்பித்திருப்பதுடன் எனக்கு மன

நிறைவையும் கொடுத்து நிற்கின்றது. அவர் எனது நன்றிக்குரியவர்.

அடுத்து இந்த நூலின் வெளியீட்டில் எனக்கு உதவிய எனது மாணவ நண்பர்களான க. முருகதாசன், சு. குணேஸ்வரன், ஆகியோரும் அச்சமைப்பில் ஆர்வத்தோடுமைத்த எஸ்.எஸ்.ஆர். பதிப்பக ஊழியர்களும் எனது நன்றிக்குரியவர்கள்.

பேராசிரியர். கலாநிதி. ம. இரகுநாதன்
தமிழ்த்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
வாழ்த்துரை	i
முன்னுரை	iii
பொருளடக்கம்	vii
1. ஈழத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதை.....	1
2. முற்போக்கு இயக்கமும் �ழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளும்.....	28
3. முற்போக்கு அணியினரின் சிறுகதைகள்.....	52
4. முடிவுரை.....	144

ஆசிரியர்ன் பீற நால்கள்

1. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களில் சமுதாயச் சிக்கல்கள் (2004)
2. வன்னிப் பிரதேச நாவல்கள் (2006)
3. கோவலன் நாடகம் (பதிப்பு) (2006)
4. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகளில் சாதியம், பெண்ணியம், தேசியம். (2007)
5. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களில் இன உறவு. (2007)
6. தமிழ்ப் பாவடிவங்களை விளங்கிக்கொள்ளல். (2009)
7. பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டுத்தடங்கள். (2009)
8. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள் - சில பார்வைகள். (2009)

1. ஈழத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதை

சிறுகதையின் தோற்றம்

சிறிய கதைகள் அனைத்தும் சிறுகதைகளாவதில்லை. சிறுகதை என்பது தனக்கெனத் தனியான பண்புகள் சிலவற்றைக் கொண்ட புதியதொரு இலக்கிய வடிவமாகும். உரைநடையில் அமைந்த இப் புதிய இலக்கிய வடிவம் மேற்குலகில் ஏற்பட்ட கைத்தொழிற் புரட்சியினால் நிலவுடைமைச் சமூகம் சிதைந்து முதலாளித்துவ சமூகம் உருவாகிய சூழலிலேயே தோன்றிய தாகும். நிலவுடைமைச் சமூகம் சிதைவுற்றபோது அச்சமூகத்திற்கே யிரிய கூட்டு வாழ்க்கை சிதைவுற்றது; கூட்டு வாழ்க்கை சிதைவுற்றபோது சமூகத்தில் குடும்பம், குலம் ஆகிய சமூக நிறுணங்களின் முக்கியத் துவம் குறைந்து தனிமனிதனும் அவனது பிரச்சினைகளும் முக்கியத்துவம் பெற்றன. இவ்வாறான புதிய சமூக நிலையினைச் சித்திரிப்பதற்கு நிலவுடைமைச் சமூகத்தி லிருந்த காவியங்கள் பயனற்றவையாகிப்போக உநைடையினால் எழுதப்பட்ட கதை கூறும் இலக்கிய வடிவமொன்று உருவாக்கப்பட்டது. அதனையே புனைகதைகள் (Fiction) என்று பெயரிட்டு அழைத்தனர். மாற்றமுற்ற சூழலில் மனித வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களை விரிவாகக் கூற முற்பட்ட புனைகதைகள் நாவல்கள் (novels) என்றழைக்கப்பட்டன. நாவல்களில் வாழ்க்கையின் முழு அம்சங்களும் விரிவாகக் காட்டப்பட்டன. நிலவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பிலிருந்து முதலாளித்துவச் சூழலுக்கு வாழ்க்கை மாறிய போது ஏற்பட்ட தனி மனிதப் பிரச்சினைகள், அவர்கள் அப்பிரச்சினைகளை எதிர் கொண்ட முறைமை, முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாத்திரங்களின் முழுமையான வளர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டும் வகையில் நாவல்கள் எழுதப்பட்டன. ஆனால் சிறுகதைகளில் புதிய சமூகச் சூழலில் ஏற்படும் மனித இன்னல்களே எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. “குறிப்பிட்ட ஒரு சம்பவத்தில் மனிதமனம் படும் பாட்டை அல்லது ஒரு பாத்திரம் இயங்குகின்ற முறைமையைக் குறிப்பதுவே சிறுகதை என்பார்”.¹

தமிழில் சிறுகதை

மேற்குலகில் உருவாகிய நாவல், சிறுகதை ஆகிய புதிய இலக்கிய வடிவங்கள் ஆங்கிலோயரின் ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழுக்கும் அறிமுகமாயின. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பிரித்தானியர் இந்தியாவில் தமது ஆட்சியை நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர். ஆங்கில ஆட்சிக் காலத்தில் இந்திய சமுதாயத்தில் பல்வேறு விதமான மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. பெருந்தெருக்கள் அமைக்கப்பட்டு கிராமங்கள் நகரங்களோடு இணைக்கப்பட்டன. தொலை தூரப்பயணங்களை இலகுவாக்க புகைவண்டிப் போக்குவரத்து அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. எல்லோருக்கும் கல்வி வழங்கும் வகையில் நாடெங்கும் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டன. மினனாரிகளால் அமைக்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் சாதிய வேறுபாடுகளின்றி அனைவருக்கும் கல்வியூட்டப்பட்டது. ஆங்கிலம் கற்றவர்களுக்கு அரசு பதவிகளும் வழங்கப்பட்டன. வீட்டோடு ஒடுங்கியிருந்த பெண்கள் பாடசாலைகளுச் சென்று கல்வி கற்றனர். கல்வி கற்று வாசிப்பு பசியோடிருந்தவர்களின் பசியைப்போக்க பெருமளவு பத்திரிகைகள் வெளிவந்தன. பத்திரிகைகளாலும் தபால், தந்தி வசதிகளாலும் மக்களின் அன்றாட வாழ்வு இலகுவாக்கப்பட்டது. இந்தியாவிலும் உலகிலும் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களை மக்கள் இலகுவாக உடனுக்குடன் அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பினைப் பெற்றுக் கொண்டனர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நாட்டிலே போர் ஓய்ந்து அமைதி நிலவியதால் மக்களுக்கு வாழ்வின் மீதான நம்பிக்கை பிறந்தது.

மாற்றமுற்ற புதிய குழலில் பாடசாலைகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் கற்பிக்கப்பட்ட மேலைநாட்டு நவீன இலக்கிய வடிவங்களான புனைகதைகளைக் கற்ற இந்தியர்கள் அவ்விலக்கியங்களில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள புதிய சமூக நிலைமைகளைத் தமது நாட்டிலும் அவதானித்ததால் அதுபோன்ற இலக்கிய வடிவமொன்றைத் தமது மொழியிலும் எழுத ஆசைப்பட்டனர். தமிழில் முதல் நாவல் எனப்படும் பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தை எழுதிய மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளையின் நாவல் முயற்சி இவ்வாறான குழலிலேயே உருவானது. 1879 இல் வேதநாயகம் பிள்ளையின் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் வெளிவந்ததன் பின்னர் தமிழில் பலரும் நாவல் எழுத ஆரம்பித்தனர். தமிழில் நாவல் எழுதும் முயற்சிகள்

ஆரம்பிக்கப்பட்டு சுமார் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளின் பின்பே சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டன. மேற்குலகிலும் ஆங்கில நாவல் தோன்றி சுமார் நாறு ஆண்டுகளின் பின்பே சிறுகதை தோற்றும் பெற்றது. 1741 இல் ரிட்ச்ட்ஸன் என்பவர் கற்பணையில் எழுதப்படும் காதல் கடிதங்கள் போன்றதொரு கதையினை ஆங்கிலத்தில் எழுதி யிருந்தார். இக் கதை புதுமையானதாகவும் கவர்ச்சியானதாகவும் இருந்ததால் இதற்கு புதுமை அதாவது Novel எனப் பெயரிட்டு அதனை ஒரு மாதிரியாகக் கொண்டு பலரும் அவ்வடிவத்தைப் பின்பற்ற முற்பட்டனர். இதுவே ஆங்கிலத்தில் முதல் நாவலாக அமைந்தது. ஆங்கிலத்தில் முதல் நாவல் தோன்றி சுமார் நாறு ஆண்டுகளின் பின்பே செம்மையான சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டன. அந்த வகையில் எட்கார் அலன்போ என்பவரே ஆங்கிலச் சிறுகதையின் தந்தை எனக் கொள்ளப்படுகின்றார். இவரது சிறுகதைகள் 1832 இல் வெளிவந்தன. இவருக்கு முன்னர் 1819 இல் அமெரிக்கரான வாசிங்டன் இரவிங் என்பவரால் எழுதப்பட்ட ரிப்வான் விங்கிள் என்பதையே ஆங்கிலத்தில் முதல் சிறுகதையாகக் கூறுவாருமூனர். எனினும் எட்கார் அலன்போவே சிறுகதைக்குரிய உருவப்பிரக்ஞூட்டனான கதைகளை முதலில் எழுதியவர் என்பதால் அவரே ஆங்கிலச் சிறுகதையின் தந்தையாகப் போற்றப்படுகின்றார். எட்கார் அலன்போ சிறுகதைகளை எழுதியதுடன் மற்றவர்களின் கதைகளை விமர்சனம் செய்யவராகவும் இருந்தார். இவர் சிறுகதைகளை விமர்சனம் செய்தபோது எடுத்துக்கொண்ட ஆய்வு நெறிமுறையினை சிறுகதை பற்றிய இலக்கியக் கொள்கையாக உலகம் ஏற்றுக் கொண்டது. இவரின் சிறுகதை பற்றிய கருத்து பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

“சிறுகதை என்பது அரைமணியிலிருந்து ஒருமணி அல்லது இரண்டு மணி அவகாசத்துக்குள், ஒரே முச்சில் படித்து முடிக்கக் கூடியதாயிருக்க வேண்டும். அது தன்னளில் முழுமை பெற்றதாயிருக்க வேண்டும். அது தரும் விளைவு ஒரு தனி மெய்ப்பாடாயிருக்க வேண்டும். கதையைப் படித்து முடிப்பதற்குள் புறத்தேயிருந்து எவ்விதக் குறுக்கீடுகளும் பாதிக்காமல் வாசகனின் புலன் முழுவதும் கதாசிரியனின் ஆதிக்கத்தில் கட்டுப்பட்டதாயிருக்க வேண்டும்.”²

எட்கார் அலன்போ சிறுகதைகளின் இலக்கணத்தை இவ்வாறு கூறியதன் பின்னர் ஏறத்தாழ அறுபது ஆண்டுகள் கழித்து மற்றொரு ஆய்வாளரான பிரன்டர் மாத்தியஸ் என்பவர் 1901 இல் சிறுகதைகள் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறியிருந்தார்.

“சிறுகதை என்பது ஒரேயொரு பாத்திரத்தின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றியோ, ஒரு தனிச் சம்பவத்தைப் பற்றியோ அல்லது ஒரு தனி உணர்ச்சி தரும் விளைவையோ எடுத்துக் கூறும் இலக்கிய வடிவம்.”³

இவ்வாறான விமர்சனங்களாலும் படைப்புக்களாலும் மேற்கூலகில் சிறுகதை நன்கு வளர்ச்சியற்ற பின்னரே தமிழுக்கு அறிமுகமாகியது. தமிழில் 1879 இல் நாவல் முயற்சிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டாலும் சுமார் முப்பத்தைந்து வருடங்களின் பின்பே சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டன. இந்த வகையில் 1915 இல் வெளிவந்த வ. வே. சு. ஜயரின் ‘குளத்தங்கரை அரசமரம்’ என்பதையே தமிழில் வெளிவந்த முதல் சிறுகதையாகவும் வ. வே. சு. ஜயரையே தமிழ்ச் சிறுகதையின் தந்தையாகவும் கூறுவது வழக்கம். ஆனால் வ. வே. சு. ஜயருக்கு முன்னர் சுப்பிரமணிய பாரதியார் 1905 இல் சக்கரவர்த்தினி பத்திரிகையில் ‘தூாசிபாய் அல்லது ராஜபுத்திர கண்ணிகையின் சரித்திரம் என்ற சிறிய கதையினை எழுதியுள்ளார். இதனைவிட ‘காக்காய்ப் பார்லிமெண்ட்’, ‘காந்று’ ஆகிய சிறிய கதைகளையும் சமூக விமர்சன நோக்கில் இவர் எழுதியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சுப்பிரமணிய பாரதியார் வ. வே. சு. ஜயர் ஆகியோரைத் தொடர்ந்து 1925 முதல் அ. மாதவையாவும் சிறுகதைகளை எழுதும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளார். எவ்வாறாயினும் வ. வே. சு. ஜயரே உருவச் செம்மையும் கற்பனைச் சிறப்பும் பொருந்திய சிறுகதையினை தமிழில் முதன் முதலில் எழுதியிருந்தார் என்பதில் கருத்து வேறுபாட்டிற்கு இடமில்லை.

ஸமத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதை

ஸமத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதை எழுதும் முயற்சிக்கு வித்திட்டவர் ஆர்னோல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையே. இவர் ஸமத்திலிருந்து வெளியான உதயதாரகைப் பத்திரிகைகளில் சிறிய கதைகள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். 1860 களில் வெளியிடப்பட்ட இவரது கதைகள் “நன்னெறிக் கதா சங்கிரகம்” என்ற பெயரில் தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளன. இவரது கதைத் தொகுதியினைத் தொடர்ந்து பண்டிதர் சந்தியாகோ சந்திரவர்ணம் பிள்ளை, கதாசிந்தாமணி என்ற பெயரில் ஏழு சிறிய கதைகள் அடங்கிய தொகுதி ஒன்றினை 1875 இல் வெளியிட்டுள்ளார். மேலும் தமிழுத்துப்பிள்ளை என்பவர் 101 கதைகள் அடங்கிய தொகுதியொன்றினை ‘ஹர்க்கதைகள்’ என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ளார் என்ற தகவலையும் அறிய முடிகின்றது.⁴ எனவே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலேயே ஸமத்தவர்கள் சிறுகதை எழுதும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள் எனலாம். ஆனால் இவையனைத்தும் சிறுகதை என்ற நவீன இலக்கிய வடிவத்தின் தன்மைகளை உள்ளடக்கியனவாக அமைந்திருக்கும் எனக் கூறுவதற்கில்லை.

1930களின் ஆரம்பம் முதலே ஸமத்தில் உருவப் பிரக்ஞானியுடன் கூடிய சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டன. இதற்கு ஆங்கிலக் கல்வியின் வழியாக வந்த நவீன இலக்கியப் பரீட்சயமும் ஒரு காரணமாக இருந்தாலும் தமிழகத்து இலக்கியச் சஞ்சிகைகளின் தாக்கமே பிரதான காரணமாக அமைந்தது. தமிழ் நாட்டில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களில் உருவப் பிரக்ஞானியுடன் கூடியதான சிறுகதைகளை கலைமகள், ஆனந்த விகடன், நவசக்தி, சுதந்திரச் சங்கு, மணிக்கொடி, கிராம ஊழியன் முதலான சிறு சஞ்சிகைகள் வெளியிட்டு வந்தன. மேற்படி சஞ்சிகைகள் கட்டுப்பாடின்றி ஸமத்தவர்களுக்கும் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்ததால் ஸமத்தவர்கள் உருவச் செம்மையுடன் கூடிய தமிழ்ச் சிறுகதைகளைப் படிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. இதனால் இவர்கள் தாழும் சிறுகதைகளை எழுத முற்பட்டனர். கலைமகள் முதலிய தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைகள் இவர்களது படைப்புக்களுக்குக் களமமைத்துக் கொடுத்ததாலும் இவர்கள்

உற்சாகம் பெற்றனர். இவ்வாறு சிறுகதையுலகில் காலடி வைத்த ஸழத்தவர்களுக்கு 1930 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவர ஆரம்பித்த ஸமகேசரிப் பத்திரிகையும் களமமைத்துக் கொடுத்தது. இத்தகைய சாதகமான நிலைமைகளால் ஸழத்தில் உருவப் பிரக்ஞாயுடனான சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டன.

ஸழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றுத்தை ஆர்னால்ட் சதாசிவம் பிள்ளையிலிருந்து அடையாளப்படுத்த முடிந்தாலும் 1930 களில் சிறுகதைகளை எழுதிய இலங்கையர்கோன், சம் பந் தன், சி.வைத் திலிங் கம், கோ.ந.டேசையர், சோ.சிவபாதசுந்தரம், சு.நல்லையா (சுயா), நவாலியூர். சோ. நடராஜன், ஆனந்தன், பாணன், பவன் ஆகியோருடனேயே ஸழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை தமக்குரிய வடிவப் பிரக்ஞாயுடன் எழுதப்பட்டது எனலாம். மேற்படி பலரும் ஸழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் முன்னோடிகளாக இருப்பினும் இவர்களுள் இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், சி.வைத்திலிங்கம் ஆகிய மூவரையும் ஸழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் மூலவர்களாகக் கூறுவது வழக்கமாகி விட்டது. இதற்கு இவர்களின் கதைகள் தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்ததும், தென்னிந்தியத் தொகுப்புக்களில் இடம்பெற்றதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

இலங்கையர்கோனின் சிறுகதைகள்.

இலங்கையர்கோன் ஸழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகளுள் ஒருவர். 1930 களின் ஆரம்பத்தில் இலங்கையர்கோனின் கதைகள் தென்னிந்தியச் சிற்றிதழ்களான பாரததேவி, சக்தி, சூராவளி, கிராமஊழியன், சரஸ்வதி, மணிக்கொடி ஆகியவற்றிலும் மறு மலர்ச்சி, கலைச்செல்வி, மாணிக்கம் ஆகிய ஸழத்துச் சஞ்சிகை களிலும் ஸமகேசரி, ஸமநாடு, தினகரன், வீரகேசரி முதலான ஸழத்துப் பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. இவரது கதைகளில் பதினெந்து வெள்ளிப்பாதசரம் என்னும் தலைப்பில் தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளன.

இலங்கையர்கோனின் கதைகளில் சமூகக் கதைகளும், வரலாற்று இதிகாசக் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைகளும் உள்ளடங்கியுள்ளன. சமூகக் கதைகளில்

யாழ்ப்பாணத்து வாழ்க்கையின் ஒருசில அம்சங்கள் உணர்வுபூர்வமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவரது சமூகக் கதைகளில் வெள்ளிப்பாதசரம் பிரபல்யமானது. இக்கதை வல்லிபுரக்கோயில் திருவிழாவில் காலில் இருந்த வெள்ளிப்பாதசரத்தைத் தொலைத்துவிட்ட மனைவியின் மீது கணவனுக்கு ஏற்பட்ட கண நேரத்துக் கோபத்தினையும் அதனால் ஏற்பட்ட ஊடலையும் உணர்வு பூர்வமாகச் சித்திரிக்கின்றது. வெள்ளிப்பாதசரம் தொகுதிக்கு கலைமகள் ஆசிரியர் கி.வா. ஜெகந்நாதன் எழுதியுள்ள மதிப்புரையில், “வாழ்க்கையில் நுட்பமான உணர்ச்சிகளில் நுழைந்து நயங்காணும் ஆற்றல் அன்பார் இலங்கையர்கோனுக்கு உண்டு” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இவரது சமூகக் கதைகளில் முதற் சம்பளம் என்னும் கதையும் விதந்து கூறுத்தக்கது. இக்கதை ஏழையான விதவைத் தாயொருத்தி தனது வாழ்வுக்குப் பற்றுக்கோடாக இருந்த ஒரே மகனை மூன்றாம் வகுப்புக்குமேல் படிக்கவைக்க முடியாமல் சுருட்டுச் சுற்றும் தொழிலுக்கு அனுப்பி வைப்பதையும், அவன் வாங்கி வந்த முதல்நாள் சம்பளத்தை உவகையுடனும் உள்மன வேதனையுடனும் வரவேற்பதை உணர்வுபூர்வமாகச் சித்திரிப்பதாகவுள்ளது. மேலும் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத் தமிழைக் கையாளவதில் இலங்கையர்கோனுக்கிருந்த திறமையை வெளிக்காட்டுவதாகவும் இக்கதை அமைந்துள்ளது. சான்றாக சுருட்டுக் கொட்டிலில் புகையிலைக்காம்பால் அடிவாங்கியதை நினைத்து, தாயைக் கட்டிப்பிடித்து விம்மி விம்மி அழுத சின்னராசாவுக்கு ஆறுதல் கூறும் தாய்.

“.... அதெல்லாம் வளரமுன்னுக்கு மாறிவிடும் இஞ்சைபார், நான் பிள்ளைக்குக் கொஞக்கட்டை அவிச்ச வைச்சிருக்கிறேன். போய்க் கால்முகம் கழுவிப்போட்டு ஒடியா, தம்பி எங்கையடா உன்றை உழைப்பு? எங்கே, முடிச்சை அவிழ் பாப்பம், ஓ! இஞ்சை நம்பத்தான்.”⁵

எனக் கூறும் வார்த்தைகள் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத் தமிழால் உயிர்பெற்று நிற்கின்றன.

சம்பந்தனி கதைகள்.

சம்பந்தன் சுமார் இருபது கதைகள் வரை எழுதியுள்ளார் எனத் தெரிகின்றது. இவரது பதினாறு கதைகள் அடங்கிய தொகுதியொன்று துறவு என்ற பெயரில் 2004 இல் வெளிவந்துள்ளது. சம்பந்தனின் முதற் படைப்பான ‘தாராபாய்’ என்னும் சிறுகதை 1938 இல் தென்னிந்தியச் சிற்றிதழான கலைமகளில் வெளிவந்துள்ளது. இக்கதை இந்தியாவில் உள்ள இந்து - மஸ்லிம் இனக் கலவரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ‘புத்தின் கண்கள்’ என்ற கதை ஈழ வரலாற்றில் ‘நிகழ்ந்த ஶ்ரீ சங்கபோதி மன்னன் கண்ணிழந்த கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். காலச் சூழலுக்கேற்ப வரலாற்றுச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இக் கதைகளை எழுதியிருப்பினும் பின்னர் சமூகக் கதைகளையே இவர் எழுதியுள்ளார். சமூகக் கதைகளில் மனித மனங்களின் சபலங்கள், ஏக்கங்கள் என்பனவே எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவரது கதைகள் பற்றிச் செம்பியன்செல்வன் பின்வருமாறு மதிப்பிட்டுள்ளார்.

“இவரின் கதாபாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தத்துவார்த்த உருவங்களாகவே பிரதிபலிக்கின்றன. மானிட வாழ்வும், பிரபஞ்சபூத இயக்கங்களும் அவற்றிடையே நிகழும் தொடர்புகளும் தொடர்பின்மை போன்ற மயக்கங்களும் இவரின் கதைகளிலே கதாபாத்திரங்கள் மூலம் அலசப்படும். இவ்வலசலில் எழும் மனவோட்டங்களிலே தத்துவ விசாரம் ஒரு நெறியாக வகுக்கப்பட்டிருக்கும். அந்த நெறியினாலே தனி மனிதனின் செயலற்ற தன்மையும், பிரபஞ்சம் எனும் போலி மயக்க நீக்கவணர்வும் அழகுறச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கும். பொதுவில் எல்லாக் கதைகளும் கூறும் பொருள் இதுதான்”⁶

சம்பந்தன் யதார்த்தப் பண்பினைக் கொள்கையளவிலேயே நிராகரிப்பவராகக் காணப்படுகின்றார் என்பதனால் அவரது சமூகக் கதைகளிலும் சமூக மெய்ம்மையை எதிர்பார்க்க முடியாது.

சி. வைத்திலிங்கத்தின் கதைகள்.

சி. வைத்திலிங்கம் இருபத்தைந்து கதைகள் வரையில் எழுதியுள்ளார் எனத் தெரிகின்றது. இவரது பதினேழு கதைகள் கங்காக்தம் என்ற தலைப்பில் தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளன. இவரது கதைகளில் பலவும் இலங்கையர்கோனின் கதைகளைப் போல வரலாற்றுச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டனவாகவேயுள்ளன. சமூகக் கதைகள் இலங்கை மண்ணைக் களமாகக் கொண்டனவாயினும் மக்களின் வாழ்வை அவை ஆழமாகச் சித்திரிக்கவில்லை. இவரது சமூகக் கதைகளில் பாற்கஞ்சி என்னும் கதை விதந்து கூறுத்தக்கது. இக்கதை யாழ்ப்பாணக் கிராமமொன்றில் வாழும் ஏழைத்தாய் ஒருத்தியையும் மகனையும் உணர்வுபூர்வமாகச் சித்திரிக்கின்றது. ஒருவேளை உணவுக்கே வழியில்லாமல் தினமும் கூழையே குடித்து வந்த மகன் பாற்கஞ்சிக்கு ஆசைப்படுகின்றான். வயல் விளைந்து அறுவடைக்கு இன்னும் சில தினங்களே இருப்பதால் அறுவடையானதும் பாற்கஞ்சி காய்ச்சித் தருவதாகத் தாய் அவனுக்கு வாக்குறுதி அளிக்கின்றாள். பாற்கஞ்சிக்கான ஆசையோடு வயலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு அகால வேளையில் பெய்த பெருமழை வயலை அழித்து அவர்களின் ஆசையை நிராசையாக்கி விடுகின்றது. இதில் ஏழ்மையின் கொடுமை உணர்வுபூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

பொதுவாக ஈழத்தின் தொடக்க காலத்துச் சிறுகதைகளை இரண்டு வகையாகப் பிரித்து நோக்கலாம். ஒன்று வரலாற்று இதிகாசச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைகள், இரண்டாவது சமூகச் சார்பான கதைகள். சமூகச் சார்பான கதைகள் உணர்ச்சி மிகைப்படியனவாகவும் காதல், குடும்ப உறவு, ஏழ் மை முதலியவற்றைப் பொருளாகக் கொண்டவையாகவுமே உள்ளன. இவற்றில் சமூக யதார்த்தமோ, சமூக சீர்திருத்த உணர்வோ இடம் பெற்றிருக்கவில்லை.

மறுமலர்ச்சிக் காலச் சிறுகதைகள்

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் மனிக்கொடிக் காலம் மிகவும் உன்னதமானது. 1933 இல் ஆரம்பித்த மனிக்கொடி இயக்கத்தில் புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன், மௌனி, பி.எஸ்.இராமையா, ந.பிச்சமூர்த்தி, சி.சு.செல்லப்பா முதலான ஆற்றல்மிக்க படைப்பாளிகள் இணைந்திருந்தனர். இவர்கள் 'கலை கலைக்காக' என்ற கோட்பாட்டை மையமாகக் கொண்டு தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் பலவேறு உருவப் பரிசோதனைகளை மேற்கொண்டு அதன் உச்சத்தைக் காணமுற்பட்டனர். மனிக்கொடி இயக்கத்தின் தாக்கம் ஈழத்துப் படைப்பாளிகளையும் பாதித்தது. இலங்கையர்கோன் முதலிய ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகள் மனிக்கொடியில் பிரசரிக்கப்பட்டன. மனிக்கொடிச் சிறுகதைகளால் கவரப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்கள் சிலர் ஒன்றிணைந்து 1943 இல் தமிழ்இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் என்ற அமைப்பினை உருவாக்கினர். இச்சங்கத்தை வரதர், அ.செ. முருகானந்தம், அ.கா.மதியாபரணம், க.செ.நடராஜன், பஞ்சாட்சர சர்மா, வை.ஏ.காம்பரமூர்த்தி, கனக செந்திநாதன், அ.ந.கந்தசாமி முதலானோர் இணைந்து உருவாக்கியிருந்தனர். இவர்கள் மறு மலர்ச்சி என்ற பெயரினாலான சஞ்சிகையொன்றினையும் வெளியிட்டு வந்தனர். மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த ஈழகேசரிப் பத்திரிகையும் இவர்களது சிறுகதைகளுக்குக் களமமைத்துக் கொடுத்தன. 1943 ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பித்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம் ஏற்தாழ ஒரு சகாப்த காலம்வரை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் முன்னணி வகித்து வந்திருக்கின்றது. தமிழகத்தில் மனிக்கொடிப் பத்திரிகை சிறுகதைத் துறைக்கு அளித்த உதவேகத்தினை ஈழத்தில் மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகை வழங்கியிருக்கின்றது. இதனாலேயே ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியினை ஆராயும் போது மறுமலர்ச்சிக் காலம் தனியானதொரு காலப்பகுதியாக வரைய நித்து ஆராயப்படுகின்றது. "மறுமலர்ச்சிக் குழு ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் ஈழத்துப் பிரச்சினைகளைப் பற்றியனவாக இருத்தல் வேண்டும் எனும் மரபை உண்டாக கிற்று என்றும் இலங்கைக்கெனத் தனிச் சிறுகதை மரபு தோன்றுவதற்கான வித்து இக்காலப் பிரிவிலேயே இடப்பட்டது" என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்

பேராசிரியர். கா. சிவத்தம்பி.⁷ ஈழத்துத் தமிழிலக்கியங்கள் ஈழத்து மண்ணையும் மக்களையும் பொருளாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். என்ற சிந்தனை உருவாகியபோது மற்புதியாக இருந்து வந்த சிறுகதைப் பாரம்பரியம் சற்று மாறுபட ஆரம்பித்தது. காதல், குடும்ப உறவுகள், வரலாற்று இதிகாசச் சம்பவங்கள், ஆண் - பெண் சார்ந்த கதைகளையே எழுதிவந்த இலக்கியப் படைப்பாளிகள் சமூகத்தில் மனிதன் அனுபவிக்கின்ற துன்ப துயரங்களை, ஏழ்மையின் கொடுமையை, சாதியத்தின் பெயரால் மனிதன் அனுபவிக்கும் துன்பங்களையெல்லாம் தத்தமது படைப்புக்களில் ஓரளவுக்கேனும் எடுத்துக்கூற முற்பட்டனர். இவ்வாறான சிந்தனையினை 1930 களின் பிற்பகுதியிலிருந்து ஈழத்துத்தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது.

1938 இல் ஈழகேசரிப் பத்திரிகையில் ஆண்தன் என்பவரால் எழுதப்பட்ட “ஹரிசனங்களின் கண்ணீர்”⁸ என்ற சிறுகதை சாதிய ஒடுக்கு முறைகளால் ஒரு பகுதித் தமிழ் மக்கள் அனுபவிக்கின்ற துன்பங்களை எடுத்துக் காட்டுவதாகவுள்ளது. பருத்தித்துறையிலுள்ள மாதனை என்னும் கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்ட இக்கதையில்,

“தரித்திர நாராயணன் குடிகொண்ட சேரிவாசிகள்”,.....

“மழை கொட்டத் தொடங்கினால் இந்தக் குடிசைகளில் இருப்பதிலும் பார்க்கத் திறந்த வெளியில் படுத்துவிடலாம் போலிருக்கிறதே”

என்றவாறு வர்ணிக்கப்படும் பறையர் சேரியில் கிறிஸ்தவ பாதிரிமார் மதம் பரப்ப வந்திருப்பது எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. பாதிரிமாரின் பிரசாரத்தைக் கேட்ட சேரி மக்களில் வள்ளியும் சின்னம்மாவும் இவ்வாறு பேசிக்கொள்கின்றனர்.

“பார் த் தாயாடி அந்த வல் லியண் ணன் மகன் வேதக்காரணாய்ப் போய், இருக்கிற மாதிரியை! அவன் சால்வை பெற்ற விலை எங்கள் ஊர் பெறுமாம? அவனும் வெள்ளாள அம்மாமாரோடுதானே இருந்தான். ‘நாச்சியார் நாச்சியார்’ என்று நாள் முழுதும் நாய்போலக் கிடந்தாலும்

முன்னுமுன்னுப்போடு கிடைக்கிறது ஒருபிடி அரிசி”

“சுரிதான், சரிதான் அந்த வெள்ளைக்கார அம்மா சொன்ன மாதிரி வேதக்காரராகிவிட்டால், அவர்களோடு எவ்வளவு குசாலாய் இருக்கலாம்! இந்த வெள்ளாளரெல்லாம் எங்களை வெளியிலே தள்ளி வைக்கிறாள்களே அவர்களோடு சேர்ந்து விட்டால் யேசு எங்களைக் கோயிலுக்குக் கூடப் போகவிடுவாராமே”

மான்கந்தன், சிதம்பரி ஆகியோரின் கூட்டத்தினரிடையே கந்தன் கூறுவது,

“நல்ல துணியுடுத்துவிட்டால் ‘பறைப்பிள்ளைக்கு அவ்வளவு கிறுக்கோ’ என்று தலையிலே குட்டித் தள்ளி விடுகிறார்கள். கோயிலுக்குப் போனால், மழை கொட்டக்கொட்ட வெளியிலே நாங்கள் நடனய வேண்டுமாம்! தண்ணீர் விடாய்த்தால் அள்ளிக் குடித்தவுடன் ஏதோ கொள்ளை வருகிறதாம்! இந்தக் கொள்ளையிலே போன சைவந்தானே எங்களை இப்படி நாய் போல வைக்கிறது! பாருங்கள், இப்போ இதிலே நின்றவன் பறைப்பொடியன். அவன் வேதத்திலே சேர்ந்து இருக்கிற மாதிரியென்ன! நாங்களும் சேர்ந்து விட்டால் தான் நல்லது. எங்களைத் தண்ணீர் குடிக்கவிடாமல் தள்ளுகிற கடவுள் என்ன கடவுள். வெளிப்படுங்கோடா எல்லாரும் எங்களுடைய தேகத்திலெல்லாம் ‘பறையன்’ என்று அந்தப் பாழுஞ்சிவன் எழுதி வைத்துவிட்டானாம்!” என்று வீரகர்ஜ்ஜனை செய்து கொள்கிறான் கந்தன்.

கதையைக் கூறவந்த நான் என்ற பாத்திரம் எல்லோரையும் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறுவதாகவுள்ளது.

“என்னருமைச் சைவச்சகோதரர்களே! இப்பொழுதாவது - இந்தச் சம்பவங்களுக்குப் பிறகாவது கண்ணை விழித்துக் கொள்ளுங்கள். கந்தன் சொல்வது போல, எல்லாச்சேரி வாசிகளும் - தாழ்த்தப்பட்டோரும் படிப்படியே கிறிஸ்தவர்களாகிவிட்டால், நம்முடைய மதத்தின் ஏழ்மையைக் குறித்து யாரும் சிரிக்கமாட்டார்களா? யேசு

எங்களைத் தன்னுடன் அழைக்கிறார். சிவபெருமான் நீ புலையன் கிட்ட வராதே என்கிறார். அப்பொழுது நாங்கள் யாரைத் தஞ்சமென்றடைவோம் என்று அவர்கள் கேட்டால் நாம் என்ன பதில் சொல்லமுடியும்? இப்பொழுதுதான் உங்களுக்கு ஆத்திரம் பொங்குகிறது. எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாகத் தாழ்த்தி வைக்கப்பட்ட ரத்தம் மேலே தலைகாட்டுவதென்றால் யாருக்குத்தான் ஆத்திரம் பொங்காது.”

காலங்காலமாக சைவர்களால் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்கள் இப்போது கிறிஸ்தவத்தின் வருகையுடன் விழிப்படைந்து விட்டதை எடுத்துக்காட்டிய ஆசிரியர் சைவர்கள் இனியாவது விழிப்படைந் து அவர்களை அடக்கியொடுக்குவதை நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் அவ்வாறு செய்யத் தவறினால் அவர்கள் சைவத்திலிருந்து கிறிஸ்தவத்திற்கு மதம் மாறுவதைத் தடுக்க முடியாது என்றும் செச்சரிப்பதுபோல இக்கதை அமைகின்றது. சிறுகதைக்குரிய கட்டுக்கோப்புடன் இக்கதை அமையாவிட்டாலும் 1938 ஆம் ஆண்டில் இவ்வாறான சிந்தனை உருவாகியிருந்ததை இக்கதை எமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

ஆசிரியரின் மற்றொரு கதையான ‘தண்ணீர்த்தாகம்’⁹ என்பது 12.02.1939 இல் ஈழகேசரிப் பத்திரிகையில் வெளிவந்துள்ளது. இக்கதையும் சாதிய ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான சிந்தனையினையே வெளிப்படுத்துகின்றது.

சாதிய ஒடுக்குமுறையினால் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பை இழந்த பறையர் குலத்துப் பெண்ணான மீனாட்சி வறுமையின் நிமித்தம் இளமையிலேயே வீதியோரத்தில் மரக்கறி வியாபாரம் செய்து பிழைத்து வருகின்றாள். அன்று ஒரு பங்குனி மாதத்து உக்கிரமான வெயிற்பொழுது மீனாட்சி தண்ணீர் தாகத்தால் தவித்து கிணறுதேடி அலைந்தபொழுது நடேசையரின் கிணற்றுடியில் செம்பில் தண்ணீர் இருந்ததைக் கண்டு கொள்கின்றாள். அவளின் தாகம் தனக்கு மறுக்கப்பட்டிருந்த உரிமையைப் புறந்தள்ளி அந்தச் செம்பிலுள்ள தண்ணீரை எடுத்துக் குடிக்க வைத்து விடுகின்றது.

எதிர்பாராத விதமாக மீனாட்சியின் இச்செயலைக் கண்டுவிட்ட நடேசையர், “என்னடி செய்தாய் பாதகி” என்ற மிரட்டலுடன் ஓடிவருகின்றார். வந்தவர்,

“உனக்கு அவ்வளவு மமதையா பறைச்சிறுக்கி”

“அவ்வளவு நெஞ்சுத் துணிவு. கிணற்றுக்குக் கிட்ட வந்து செம்புச் சலத்திலும் தொட்டுவிட்டாயே? அனுஷ்டான ஜலத்தில் தொட உனக்கு அவ்வளவு தெரியம் வந்து விட்டது.”

“முதேவி நாயே, இனி என்னுடைய கிணற்றை நான் என்ன செய்வது? அனுஷ்டான பாத்திரத்தை வைத்துவிட்டு விழுதி எடுத்து வருவதற்கிடையில் இப்படிச் செய்துவிட்டாயா? இனி இந்தச் செம்பை...! நீ அந்தக் கதிரன் மகள்லவா? என்னுடைய அனுஷ்டான ஜலத்தைத் தொட்ட நீ கொள்ளையிலே போகமாட்டாயா? சிவன் உன்னை வதைக்க மாட்டானா?”

என்று அவளைத் திட்டியதுடன் அந்தச் செம்பை அவளின் முகத்தில் எறிந்து விடுகிறார். நெற்றியிலிருந்து இரத்தம் வழிந்தோட அவள் விலகிச் செல்கின்றாள். அப்போது நடேசையர்,

“முதேவி, இனி இந்தப்பக்கம் தலைகாட்டு, உன் தலையை நூள்ளி எடுத்து விடுகிறேனோ இல்லையோ பார். உனக்கு இது போதாது போ நாயே வெளியே. சனியன்கள் வீட்டில் வந்து கால் வைக்குதுகள்.”

என்று திட்டியவாறே நின்றார். நடேசையரின் செய்கைகளைப் பார்த்து பகவான் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார் எனக் கூறும் ஆசிரியர்.

“என் பிள்ளையின் கட்டு நா வரட்சியைத் தணிக்காத உனக்கு என்மீது ஒரு அன்பா? உன்னுடைய அனுஷ்டானம் கொடிய நரகிற்கு வாயில்லவா”

என்று அழுகையோடுதான் அவர் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார் எனக்

கூறுவதால் மீனாட்சி சாதியின் பெயரால் ஒடுக்கப்படுவதை இறைவனே ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான் என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார் எனலாம்.

இதே நடேசையர் சில ஆண்டுகளின் பின்னர் நோய்வாய்ப்பட்டு வைத்தியசாலையில் தங்கியிருக்கின்றார். மனைவி, மக்கள், உறவினர் என்று எவருமே இல்லாத நிலையில் நடேசையர் வைத்தியசாலையில் அநாதை நோயாளியாகித் தண்ணீர்த் தாகத்தோடு அழுது புலம்புகின்றார். அவ்வேளையில் அங்கு வந்த மீனாட்சி ஜயரின் தாகத்திற்குத் தண்ணி கொடுக்கின்றாள். ஜயர் அவளை அறிந்து அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்கின்றார் என்று கதை முடிகின்றது.

மீனாட்சியை சாதியின் பெயரால் சைவம் ஒதுக்கிலிட்டபோது கிறிஸ்தவப் பாதிரியாரே அவருக்கு கல்வி கற்கும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தும் வைத்தியசாலையில் தாதியாகப் பதவி வாங்கிக் கொடுத்தும் உதவியிருப்பதாகக் கூறுவதால் சைவம் மக்களை எவ்வாறு கொடுமைப்படுத்துகின்றது என்பது வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

1945 இல் ஈழகேசரியில் வெளிவந்த ந. பாலசுப்பிரமணியனின் ‘செல்லி’¹⁰ என்ற சிறுகதையும் சாதியத்தையே பொருளாகக் கொண்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தில் வூள்ள வலந்தல் என்னும் கிராமத்தில் வாழ்ந்த நாகேந்திரன் ஒரு B.A பட்டதாரி, கொழும்பில் அரசாங்க உத்தியோகம் பார்ப்பவன் சிறுவயதிலேயே தாய் தந்தையரை இழந்து இன சனத் தொடர்பு மற்றவனாகிப்போன நாகேந்திரன், கொழும்பு நகர வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற வெறுப்பால் அடிக்கடி ஊருக்கு வந்து தனது வீடு, தோட்டம் முதலியவற்றைப் பார்த்துச் செல்வதுண்டு. ஒரு தடவை நாகேந்திரன் ஊருக்கு வந்தபோது தனது தோட்டத்தில் குடியிருந்த சீவல் தொழிலாளியான சின்னானின் மகள் செல்லியைக் கண்டு அவள் மீது காதல் கொள்கின்றான். பின்னர் கொழும்பில் நாகேந்திரனுக்கும் செல்லிக்கும் திருமணம் நடைபெறுகின்றது. கொழும்புப் பத்திரிகையொன்றில் நாகேந்திரன் B.A அவர்களுக்கும் செல்வழுதனி அம்மாளுக்கும் சமீபத்தில்

திருமணம் இனிதாய் முடிந்ததென்ற செய்தி பிரசரிக்கப் பட்டிருந்ததாகக் கூறும் ஆசிரியர் திருமணத் திற்கு நாகேந்திரனுடைய நண்பர்கள் குடும்ப சகிதமாய் வந்து தம்பதிகளை ஆசீர்வதித்துச் சென்றதாகவும் கூறுகின்றார். மேலும், இன்னும் வைதீக சுரியிலேயே புதைந்து கிடக்கும் பெரிய பெரிய தமிழ் மணிகளும் பிரசன்னமாகி இருந்தார்களென்றும் இடையில் கேள்வி. இந்த மணிகளின் தேவிமார் வீடு திரும்பியதும் செல்வ பூஷணியின் செளங்தர்யத்தையும், அவளது அடக்க ஒடுக்கமான நடைமுறையையும் நாக்கு வரள புகழ்ந்தார்களாம். நன்றாகப் படித்தவர் போலவே இருக்கின்றாள் என்று சொல்லியதாம் ஒரு தமிழ் மணியின் சம்சாரம் ! இந்தப் புகழ்மாலை எல்லாம் சின்னான் மகளுக்குக் கிடைத்திருக்குமா? எனக் கூறுவதிலிருந்து நகரப்புற நாகரிகச் சூழலில் சாதியம் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு எவரும் முன் வருவதில்லை என்பதையும் அங்கு சாதியம் ஒரு பிரச்சினையாக இல்லை என்பதையும் இவர் உணர்த்துகின்றார். இதனாலேயே செல்லி கொழும்பில் செல்வபூஷணியாகி அனைவரதும் ஆசீர்வாதத்துடன் மணவாழ்வில் அடியெடுத்து வைத்திருக்கின்றாள். ஆனால் பின்னாளில் நாகேந்திரனின் ஊரான வலந்தலில் ஒரு நாள் கள்ளுக் கொட்டிலில் கூடியிருந்தவர்கள் மதுபோதையில் கல்வீட்டுப் பொடியன் அதாவது நாகேந்திரன் பள் பொடிச்சியை கூட்டிக்கொண்ட பொருள் பற்றிப் பிரசங்கம் செய்ததாகவும் அவர்கள் பேசியதன் சாரத்தைப் புளியடிச் சுப்பர்,

‘உப்படித்தான் அறப்படிச்சவன் கூழ்ப்பானைக்குள் விழுகிறது’

என்று சொல்லி புளாவைச் சுழட்டி எறிந்து விட்டு நடந்தார் என்று கூறிக் கதையை முடிக்கின்றார். எனவே நகரப் புறத்தில் சாதியம் சார்ந்த மதிப்பீடுகள் மாறி வந்தாலும் கிராமங்களில் பழமை பேணுபவர்கள் மத்தியில் அது இன்னும் பிரச்சினையாகவே இருக்கின்றது என்பதை இவர் உணர்த்தி விடுகின்றார். இதனாலேயே கொழும்பில் செல்வ பூஷணியின் சாதி பற்றிய கேள்விக்கே இடமில்லாமற் போனதையும் சொந்த ஊரில் அவளின் திருமணத்தை ஏஞ்க ஊரவர்கள் பின் வாங்குவதையும் இவர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். எனவே கல்வி, பொருளாதாரம்

முதலியவற்றால் கிராமங்கள் நகரங்களாக மாறும்போது சாதியம் தானாகவே மதிப்பிழந்து போய் விடலாம் என்ற சிந்தனையை இவரது சிறுகதை முன்வைத்துள்ளது எனலாம்.

சில்வரம்புலி என்ற புனை பெயரில் வடமராட்சியைச் சேர்ந்த சைவப்புலவர் சி. வல்லிபுரம் என்பவர் ‘தெளிவு’¹¹ என்ற தலைப்பிலான சிறுகதை யொன்றினை 1947 இல் ஈழகேசரியில் எழுதியுள்ளார். இக் கதையும் சாதியத்திற்கு எதிரான சிந்தனைகளை முன்வைப்பதாகவே உள்ளது.

இக்கதை யாழ்ப்பாணத்தில் தென்மராட்சிப் பகுதியிலுள்ள சிற்றூர் என்னும் கிராமத்தை மையமாகக் கொண்டது. சிற்றூரில் ஒரு பிராமண வீடும், பதினைந்து வேளாளர் வீடுகளும் இருபத்து நான்கு தாழ்ந்த சாதியினரின் வீடுகளும் உள்ளன. கிறிஸ்தவ மிஷனரியினரின் ஆரம்ப பாடசாலை ஒன்று மட்டுமே இங்கு உள்ளது. அப் பாடசாலையில் அனைத்துச் சாதியினரும் படித்து வந்தனர். சைவப் பாடசாலை யொன்றை அமைப்பதற்கான முயற்சியில் வேளாளர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த அருணாசலம் பிள்ளை என்பவரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் பயனளிக்கவில்லை. மிஷன் பாடசாலையிலும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் அதிகளவில் படித்ததால் அவர்களின் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரையாவது ஆசிரியராக நியமிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை சிறுபான்மைத் தமிழர் மகா சபையினரால் முன்வைக்கப்பட்டது. ஊரில் இது தொடர்பான கிளர்ச்சிகளும் நடைபெற்று வந்தன. ஊரிலுள்ள வீரபத்திரர் கோயில் பூசகர் பஞ்சாட்சர ஜயர்ண மகனான மகேஸ்வரன் பட்டினத்தில் ஆங்கிலம் படித்துக் கொண்டிருந்தான். மகேஸ்வரன் இந்தியாவில் ஹரிசனங்களின் ஆலயப் பிரவேசம் தொடர்பான செய்திகளை அறிந்து தனது ஊரிலும் அவ்வாறானதொரு நிகழ்ச்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற தூடிப்புடன் ஊருக்கு வருகின்றான். பஞ்சாட்சர ஜயர் ஆரம்பத்தில் விருப்பமில்லாதவராகவே இருந்தாலும் நாட்டில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் அவரின் மனதையும் மாற்றிவிட்டன. இதனால் ஆலயக் கதவு ஹரிசனங்களுக்காகத் திறக்கப்பட்டது.

மேலும் ஊரிலிருந்த பாடசாலையில் ஹரிசன வகுப்பு

பிள்ளைகளுக்கும் அனுமதி வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டபோது முகாமையாளரான சம்பந்தநாதர் அதற்கு இணங்க மறுத்து விடுகின்றார். ஆனால் பின்னாளில் வரப்போகும் பாராஞ்சுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிட்டு வெற்றிபெற வேண்டுமானால் ஹரிசனங்களின் வாக்கைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்டபோது சம்பந்த நாதர் பாடசாலையை எல்லோருக்கும் திறந்துவிட இணங்கினார் என்பதையும் இப்பாடசாலையில் படித்துப் பின்னர் பட்டினத்தில் ஆங்கிலமும் கற்ற உமாபதி என்பவன் பின்னர் ஊர்ப் பாடசாலையில் ஆசிரியராகவும் நியமிக்கப்பட்டான் என்பதையும் ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

கிராமங்களிலிருந்து பட்டினத்திற்குச் சென்று படித்த இளைஞர்கள் முற்போக்கான சிந்தனையுடையவர்களாக மாறி வருவதையே மகேஸ்வரன், உமாபதி ஆகிய பாத்திரங்களின் மூலம் இவர் உணர்த்துகின்றார்.

வறுமையும் சுரண்டலும்

எல்லோரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் பெற்று இன்புற்றுவாழ வர்க்க பேதமற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனை முற்போக்கு இயக்கத்தினரால் முன்வைக்கப்படுவதற்கு முன்னால் சமூக ஏற்றுத் தாழ்வுகளையும், பணக்கார வர்க்கத்தினரின் சுரண்டலையும் எடுத்துக் காட்டும் இலக்கியப் படைப்புக்கள் சில வெளிவந்துள்ளன.

அ. செ. முருகானந்தனின் 'மனிதமாடு' என்ற சிறுகதை 1943 இல் ஈழகேசரியில் வெளிவந்தது. இக்கதை பின்னர் அவரது தொகுப்பிலும் இடம்பெற்றுள்ளது.¹² இக்கதையில் சமார் எழுபத்தெந்து வயதான ஏழைத்தொழிலாளி ஒருவன் இருபது வயது இளைஞர் ஒருவனை ரிக்ஷேஷ வண்டியில் வைத்து இழுத்துச் செல்வது எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இதில் ஏழைத்தொழிலாளியின் வறுமையும் இளைஞர் களின் மனிதாபிமானமில்லாத நடத்தையும் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. சான்றாக,

"இரண்டு நாளாகப் பட்டினி கிடந்த குடுகுடு கிழவன் மேல்

அவனுடைய வலியிழந்த தேகத்தில் ரிக்ஷோ ஏறியது. ரிக்ஷோவின் மேல் நான் ஏறினேன். கலப்பையில் பூட்டிய மாடு போல அவன் ஓடுங்கி நின்றான். சவாரி ஆரம்பமாகிற்று. ஆகா! எத்தனை உல்லாசத்தோடு, பெருமிதத்தோடு உட்கார்ந்திருந்தேன் அப்போது. ஆமாம் அந்த எழுபத்தைந்து வயதுக் கிழவன் மேல் !”

என்று கிழவனின் வறுமையையும் இளைஞனின் மனிதாபிமானமற்ற தன்மையையும் எடுத்துக் காட்டியவர் கால் ரூபாவைக் கிழவனுக்குக் கூலியாகக் கொடுத்துவிட்டு புகைப்படலம் எழும்புவதற்கும் எச்சில் துப்புவதற்கும் தனக்கு ஒரு ரூபாவை மிச்சம் பிடித்த இளைஞனின் மனநிலையை எடுத்துக் காட்டும்போது பணக்கார வர்க்கத்தினரின் பொதுவான மனோநிலையாகவே அது உணர்த்தப்படுகின்றது. மேலும் கிழவன் வீதியில் இறந்து கிடந்தபோது,

“சனங்கள் வந்தார்கள், வந்து கூட்டமாக நின்று பார்த்தார்கள். பார்த்து விட்டுப் போனார்கள் மனிதனைச் சுமந்து திரிந்த மனித தேகம் தெருவில் புரண்டுபோய்க் கிடந்தது. அதன்மேல் ஏறித்திரிந்து சவாரி செய்தவர்கள் வந்தார்கள். நின்று பார்த்தார்கள் பார்த்துவிட்டுப் போனார்கள்.”

என்று கூறிக் கதையை முடிக்கும்போது பணக்கார வர்க்கத்தின் மனோநிலை தெளிவாகவே எடுத்துக்காட்டப்பட்டு மனித மனங்களின் இதயத்தில் அது கல்லாக வீசப்படுகின்றது.

அ.செ.முருகானந்தனின் மற்றொரு கதையான ‘எச்சில் இலை வாழ்க்கை’¹³ என்பது 1942 இல் ஈழகேசரியில் வெளிவந்தது. இக்கதை கீரிமலையிலுள்ள உணவு விடுதியொன்றில் வீசப்படுகின்ற எச்சில் இலைகளைப் பொறுக்கி எடுத்து அவற்றில் எஞ்சியில்லை உணவை உண்டு உயிர் வாழும் மனிதர்களைப் பற்றியது.

சினிமா பார்த்த அலுப்புத் தீர் கீரிமலைக்குக் குளிக்கச் சென்ற இளைஞர்கள் சிலர் அங்குள்ள விடுதியொன்றில்

உணவுண்ணச் செல்கின்றனர். பசியைப் போக்க ஏற்கெனவே பல்வேறு சிற்றுண்டிகளையும் உண்டால் மதிய உணவை அரைகுறையாகவே உண்கின்றனர். எஞ்சிய உணவோடு எச்சில் இலைகளை வெளியே வீசுவதற்காகச் சென்றபோது அங்கே அந்த எச்சில் இலைகளை வாங்குவதற்காகப் பத்துப் பண்ணிரண்டு பேர் பெண்களும் குழந்தைகளுமாகப் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு ஓடிவந்ததையும் பறித்தெடுத்த இலைகளிலிருந்து கீழே சிதறிய உணவுகளைக் கையால் அள்ளிச் சென்றதையும் நாய்களுக்கு வீசப்பட்ட இலைகளை நாய்களோடு போட்டியிட்டு அவர்கள் எடுத்துச் சென்றதையும் பின்னால் கூட்டமாக இருந்து அவ்வணவை எல்லோரும் உண்பதையும் எடுத்துக் காட்டிய ஆசிரியர் விடுதிக்கு வந்து உணவு உண்ட ஒருவனுடைய மனநிலையைப் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்துகின்றார்.

‘நாய்க்கு எறியும் எச்சில் இலையை, நான் சாப்பிட்டு விட்டுப்போன எச்சில் இலையின் அழகைப் பார்த்து எனது உயிருக்குயிரான மனைவியே அருவருப்படையும் அந்த எச்சில் இலையை, எடுத்து அதிலுள்ளதை உண்டு வயிறு வளர்க்கும் அந்த ஏழைப் பிறவிகளை நினைத்தவடன் சாப்பிட்ட உணவு அப்படியே ஏரிந்துபோய் விடுகிறது.

“நான் இப்போது கீரிமலைக்குப் போவதில்லை. போனாலும் அந்தச் சாப்பாட்டு விடுதிப் பக்கம் தலைகாட்டுவதேயில்லை”

எனக் கூறிக் கதையை முடிக்கின்றபோது மனித இதயம் ஒருகணம் நின்றுதான் தூடிக்கும்.

1943 இல் ஈழகேசரியில் வெளிவந்த அ.செ.முருகானந்தனின் ‘விளம்பர வாழ்வு’¹⁴ என்ற சிறுகதையிலும் ஏழை - பணக்கார வேறுபாடும் சாதியமும் சிந்திக்கத் தக்க வகையில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

மேற்குப் பக்கத்தில் பிரமாண்டமான கட்டிடம் அதில் நாற்றுக் கணக்கானவர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். கிழக்கில் பெண்சனில் ஊருக்கு வந்த ஒரு பெரிய மனுஷனுக்கும் மனைவிக்கும் இரண்டுக்கு மெத்தை மாளிகை எழும்புகிறது. எதிரே

பளிங்குக்கற்கள் பதித்த அழகான கிணறு. கோயில் அருகில் குடியேறிய இரண்டு பெண்கள். அதில் இரண்டு மணித்தியாலமாகக் குளிக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு அருகில் ஒலைக் குடிசையில் ஜந்து மனிதர்கள், மழையிலும் குளிரிலும் உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கூட இருந்த ஆடுகளும் மாடுகளும் குளிரால் விநந்து இறந்து விட்டன. குன்ம வியாதிக்காரக் கணவனையும் நாலைந்து பிள்ளைகளையும் வைத்து அவர்களின் வயிற்றுக்காகத் தன்னுடலை விற்றுப் பிழைக்கின்றாள் அவள். அடுத்த நிமிடம் சாகப்போகிற குழந்தை ஒரு சொட்டுத் தண்ணீருக்காக அழுகிறது. தாய் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீருக்காக ஒரு கட்டை தூரத்திலுள்ள கிணற்றுடிக்கு ஓடுகிறாள். எதிரேயுள்ள கிணற்றுடியில் அவள் தண்ணீர் எடுக்கக் கூடாது. எடுத்தால் புனிதம் கெட்டுவிடுமாம் என்று கூறுகின்றார்கள் என்பதை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இதனால் சாதியம் ஏழைகளுக்கு மேன் மேலும் துன் பத்தையே கொடுப்பது எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

“கோயில் கும்பாபிஷேகம் அடுத்த மாதம் நடத்தியாக வேண்டும். வேலை கெதியாகப் போகட்டும்” என்று அதட்டினார் கோயில் மனேஜர்.

“இன்னும் இரண்டு வாரத்தில் இந்த வீட்டுக்குக் குடி வந்து விடலாமல்லவா? என்று பெண்வழனர் மனைவி தன் புருஷனைக் கேட்டாள்.

“கிணற்றுடியில் அம்மாக்கள் மூன்றாவது தடவையாக முகத்துக்கு சோப் போடத் தொடங்கினார்கள்”

இந்த நிலையில் தான் குன்ம வியாதிக் காரனையும் பிள்ளைகளையும் கொண்டு ஏழாவது இடத்துக்கு அவர்கள் மூட்டை கட்டுவதும் அடுத்த நிமிடம் சாகப்போகிற குழந்தைக்கு ஒரு சொட்டுத் தண்ணீருக்காக அவள் ஒரு கட்டை தூரம் ஓடுவதும் காட்டப்படுகின்றது. இதன் மூலம் பணக்காரர்களின் பகட்டான வாழ்வும் ஏழைகளின் அவல வாழ்வும் புரிய வைக்கப்படுகின்றது.

சம்பந்தனின் இரண்டு ஊர்வலங்கள்¹⁵ என்னும் சிறுகதை 1948 இல் மறுமலர்ச்சி இதழில் வெளிவந்தது. இக்கதையில் வீதியோரத்து அரசு மரத்தடியில் குடியிருக்கும் பிச்சைக்காரர்களில் ஒருத்தி இறந்துவிட அவளின் உடலைத் தூக்கிக் கொண்டு புறப்பட்ட பிச்சைக்காரர்களின் ஊர்வலத்தையும் அதே வழியாக வந்த பணக்கார வீட்டுக் கல்யாண ஊர்வலத்தையும் காட்டி அந்த ஏழைகள் பிச்சை எடுக்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது விதியல்ல பணக்கார முதலாளிகளின் சதியே என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். பிச்சைக்காரர்களின் உரையாடலில் அவள்,

“வெட்கமின்றி எல்லோரிடமும் யாசிக்கின்றோம். வயிற்றுக் கொடுமையினாலேயே கேட்கிறார்கள் என்று எண்ணாமல் ஜனங்கள் வாய்க்கு வந்தபடி திட்டுகிறார்கள். கடவுள் தந்த உடம்பு இருக்கும் போதாவது வேலை செய்து இந்த வயிற்றை நிரப்பக் கூடாதா என்று அடிக்கடி தோன்றுகிறது” எனக் கூறியதற்கு அவளோடு சேர்ந்திருந்த பிச்சைக்காரன் ஒருவன் கூறிய பதில்,

“நான் வெகு காலமாக கூலிவேலை செய்து சீவித்த ஒருவன் என்பதை நீ ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் முதலாளிகள் என்று இருக்கிறவர்கள், ஓயாமல் வேலை வாங்கிக் கொண்டும், அதற்குரிய சம்பளத்தைக் கொடுப்பார்களா? மனிதனிடம் நியாயப்படி கொடுக்கிற மனம் இருந்தால் ஒருவனும் கோஷல்வரனாய் வந்திருக்க முடியாது. பத்துருபாய் செலவு செய்ய வேண்டிய ஒரு வேலையை, பத்துப் பணத்தோடு செய்கின்ற ஒருவனையே ஒவ்வொரு மனிதனும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை நீ அறிவாயா? அந்தக் காலத்தில் வேலை செய்து செய்து எலும்பாகி சாகிற நிலைக்கு வந்து விட்டேன். பிறகு வேலை செய்யவும் முடியாது போய் விடவே இந்தப் பிச்சை எடுக்கிற தொழிலில் இறங்கினேன்....” எனக் கூறுகின்றான்.

மேற்படி உரையாடலினாடாக முதலாளிகள் உழைப்புக் கேற்ற ஊதியம் வழங்குவதில்லை என்பதையும்

தொழிலாளர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டியே கோமஸ்வரர் களாகினார்கள் என்பதையும் இவர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். சோஷலிச யதார்த்தவாதச் சிந்தனைகள் தமிழ் இலக்கியங்களில் பிரதிபலிக்க ஆரம்பித்த முற்போக்கு இயக்க காலத்திற்கு முன்னரே சம்பந்தன் முதலாளிகளின் சுரண்டலை இங்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

ராதாகிருஷ்ணனின் 'வேலை நிறுத்தம்'¹⁶ என்னும் சிறுகதை 1945 இல் ஈழகேசரியில் வெளிவந்தது. இக்கதையில் அப்புக்காத்தாக இருந்து நீதிபதியாகப் பதவி உயர்வு பெற்ற ராமநாதன் என்பவர், வேலை நிறுத்தம் செய்த மூவருக்கு ஆறுமாத கால சிறைத்தண்டனையை வழங்கிவிட்டு அத்தீர்ப்பு சட்டப்படி வழங்கப்பட்டது எனினும் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமானது என உணர்ந்து தனது நீதிபதிப் பதவியை விட்டு விலகுவதாகக் கூறப்படுகின்றது.

ராமநாதன் சட்டக் கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்திலும் அப்புக்காத்தாகத் தொழில் பார்த்த காலத்திலும் ஓர் தீவிரவாதியாகச் செயற்பட்டவர். தொழிலாளர் இயக்கம், தேர்தல்கள், பொதுநலச் சங்கங்கள் ஆகியவற்றிலெல்லாம் தீவிரமான ஈடுபாடு காட்டியவர். தமது நாட்டை குட்டி ரவ்யாவாக்கத் தம் போன்ற இளைஞர்களால் மாத்திரமே முடியும் என்று மனக்கோட்டை கட்டியவர். அப்புக்காத்துத் தொழிலில் போதிய வருமானம் கிடைக்காததால் அவரது ஆசைகள் கனவாகவே போய்விட அவர் அப்புக்காத்துத் தொழிலை விடுத்து நீதிபதியாகப் பதவி உயர்வு பெற்று விட்டார். அன்றைய வழக்கில் குற்றவாளியாககப்பட்டவன் கூறியவாக்கு மூலம்,

“ஜியா! நான் குற்றவாளி அல்ல. தாங்கள் என் கதையை நன்றாகக் கேட்டு விட்டுத் தீர்ப்புக் கூறுங்கள். நான் அந்த ஸ்தாபனத்தில் இருபத்தைந்து வருடங்களாக வேலை செய்கிறேன். தினக் கூலி அலவன்ஸ் உட்பட 1 ரூபா 61 சதம் என் மனைவி ஆறு குழந்தைகள், வீட்டு வாடகை, துணி, மனைவி நோயாளி வைத்தியச் செலவு எல்லாமாக மாதத்தில் எனக்கு இரு நூறு ரூபா உழைப்பு இருந்தாலும்

போதாது ஜயா.”

இவ்வாறு அவனது கதையைக் கேட்ட நீதிபதி ராமநாதன் தனது வருமானத்தை ஒரு கணம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறார்.

“என் சம்பளம் 600 ரூபாய். அலவன்ஸ் முதலியன் எல்லாஞ் சேர்த்து 800 ரூபாய் கிடைக்கும். மிச்சம் பிடிப்பது குதிரைக் கொம்பு. தன் மனைவி பாயும் படுக்கையுமாக இருந்தபோது தான் செலவு செய்த ரூபாவை என்னிப் பார்த்தார் அவர் டொக்டர் பில் உட்பட ரூபா 500.

“ஏழைத் தொழிலாளி இவ்வளவு தொகைக்கு எங்கே போவது சம்பள உயர்வு கோரியது நியாயம்தான் ஆனால் சட்டம், சட்டம் ஒரு கழுதை என்று பிரபல ஆசிரியர் சொன்னது அவர் ஞாபகத்திற்கு வந்தது...”

அவரின் மனச்சாட்சி அவரை உறுத்திய போது அவர் சட்டத்தினையும் மனச்சாட்சியையும் இணைத்து வைத்து நடாத்திய மனப் போராட்டத்தில் சட்டப்படி அவர்களுக்கு சிறைத் தண்டனை வழங்கியிருந்தாலும் அது மனச்சாட்சிக்கு விரோதமானது என்ற முடிவுக்கே வருகிறார். மறுகண்மே தனது நீதிபதிப் பதவியை விட்டு விலகியதோடு தனது சம்பளத்தை அந்த மூவரின் குடும்பத்திற்கும் பகிர்ந்து வழங்கி விட்டு வீட்டிற்குச் செல்கின்றார் எனக் கதை முடிகின்றது.

இக்கதையும் முதலாளிகள் ஏழைகளைச் சுரண்டுவதையும் சட்டம் முதலாளிகளுக்குச் சாதகமாகவே இருப்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

தொகுத்து நோக்கும் போது ஈழத்தின் ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகள் வரலாற்று இதிகாசச் சம்பவங்களைப் பொருளாகக் கொண்டனவாகவும் குடும்ப உறவுகளை உணர்ச்சி பூர்வமாகச் சித்திரிப்பனவாகவும் இருக்க மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் வெளி வந்த சிறுகதைகளில் ஈழத்து மன்னும் மக்களும் இலக்கியத்தில் இடம்பெறுவதைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகள் சிலவற்றிலும் ஈழத்து மன்னும் மக்களும் களமாக

அமைந்திருந்தாலும் இவற்றில் ஈழத்தமிழ் மக்களுக்கே சிறப்பாகவுரிய பிரச்சினைகள் இடம்பெறவில்லை. மறுமலர்ச்சிக் காலத்துடனேயே ஈழத்துத் தமிழ் மக்களுக்குரிய சிறப்பான அம்சங்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. இவ்வாறு ஈழத்து மண்ணுக்கேயுரிய சிறப்பான அம்சங்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட போது சமூகப் பார்வையுள்ள படைப்புக்களாகவும் அவை அமைந்தன. இதனால் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் வருகைக்கு முன்னரே ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் சமூகப் பார்வையுள்ள கதைகள் வெளிவந்திருப்பதைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தனும் “முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடனேயே சமூகப் பார்வையுள்ள படைப்புக்கள் வெளிவந்தன எனக் கூறியது தவறு என்ற கருத்தினை அ. செ. முருகானந்தனின் ‘மனிதமாடு’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு வழங்கிய அணிந்துரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹⁷

எனவே முற்போக்கு இயக்கத்தினரின் வருகைக்கு முன்பே சமூகப் பார்வையுள்ள படைப்புக்கள் வர ஆரம்பித்து விட்டன என்பது தெளிவு. முற்போக்கு இயக்கம் ஏற்கெனவே உருவாகிய சமூகப் பார்வைக்கு உரமுட்டி அதனை மற்றொரு கட்டவளர்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்றது மட்டுமன்றி அச் சமூகப் பார்வையினையே இலக்கியப் பொருளாகவும் ஆக்கி அதற்கு இயக்க வடிவமும் கொடுத்து அவ்வாறான இலக்கியங்களின் மூலமாகச் சமூக மாற்றத்தைக் காண முயற்சி செய்தது எனலாம்.

1. அடிக்குந்புக்கள்

1. சிவத்தம்பி, கா. (1980 முன்றாம் பதிப்பு) தமிழில் சிறு கதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், சென்னை, ப. 16
2. சுந்தரராஜன், பெ.கோ, சிவபாதசுந்தரம், சோ. (1989), தமிழில் சிறுகதை வரலாறும் வளர்ச்சியும், சென்னை, பக் 4 (மேற்கோள்)
3. மேலது. பக் 4 (மேற்கோள்)
4. குணராசா, க. (2001) ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு, யாழ்ப்பாணம், ப.29
5. இலங்கையர்கோன், (1978 இரண்டாம் பதிப்பு), வெள்ளிப்பாத்சரம், யாழ்ப்பாணம், ப. 134
6. சம்பந்தன் (2004) துறவு, யாழ்ப்பாணம், முன்னுரை ப.9
7. சிவத்தம்பி, கா. (1980) மேலது ப. 147
8. ஆனந்தன், “ஹரிசனங்களின் கண்ணீர்” ஈழகேசரி, 06.11.1938. ப. 4
9. ஆனந்தன், தண்ணீர்த்தாகம், ஈழகேசரி, 12-02-1939
10. பாலசுப்பிரமணியம், ந. “செல்லி” ஈழகேசரி 06-05-1945
11. சில்வரம்புலி, “தெளிவு”, ஈழகேசரி, 28-09-1947, 5-10-1947

12. முருகானந்தன், அ.செ. (1986) மனிதமாடு, யாழ்ப்பாணம், “மனிதமாடு”, பக் 27
13. மேலது, எச்சில் இலை வாழ்க்கை பக் 17
14. மேலது, விளம்பர வாழ்வு, பக் 33
15. சம்பந்தன், மேலது பக் 78
16. ராதாகிருஷ்ணன், வேலை நிறுத்தம், ஈழகேசரி, 06-01-1945
17. முருகானந்நன், அ.செ. மேலது, அணிந்துரை பக். xvi

2. முற்போக்கு இயக்கமும் ஈழத்துத் தழுவிச் சந்தைகளும்.

முற்போக்கு இயக்கம் என்னும் சொற்றொடரில் வருகின்ற ‘முற்போக்கு’ என்னும் சொல் ஆங்கிலத்தில் வருகின்ற Progressive எனும் பதத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகும். இச்சொல் தமிழ் வரலாற்றி ண்டியாகவோ தமிழ் வரலாற்றின்டியாகவோ முகிழ்த்தெழும்பிய ஒரு பிரயோகமான்று. இது மேனாட்டுச் சிந்தனையின் வழியாகவே வந்ததாகும் என்கின்றார் பேராசிரியர்.கா.சிவத்தம்பி.¹ ஆங்கிலத்தில் உள்ள Progressive என்னும் சொல்லின் அடிச் சொல்லான Progress என்பதற்கு வளர், முன்னேறு, அபிவிருத்தியடை முதலிய சொற்களையே தமிழ் அகராதிகள் விளக்கமாகக் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே ஒரு நிலையிலிருந்து இன்னொரு நிலைக்கு முன்னேறிச் செல்வதையே முற்போக்கு என்னும் சொல்லினாடாக நாம் விளங்கிக்கொள்ளலாம். அரசியல், சமூக ஆய்வுப்புலங்களில் முற்போக்கு வாதம், முற்போக்கான சிந்தனை, முற்போக்கானவன் முதலிய சொற்றொடர்கள் அடிக்கடி உபயோகப்படுத்தப்படுவதை அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. இங்கெல்லாம் முற்போக்கு என்ற சொல் ஒரு நிலையிலிருந்து முன்னேற்றகரமான மற்றொரு நிலைக்கு உயர்ந்து செல்வதையே இச் சொல் குறித்து நிற்பதை உணரக் கூடியதாகவுள்ளது. எனவே சமுதாய வரலாற்று நிலையில் நின்று நோக்கும்போது மனிதனொருவன் சமூகம் தொடர்பாக மேற்கொள்ளும் கருத்து நிலையே அவனை முற்போக்குள்ளவனாக மாற்றுகின்றது என்பது தெரிய வருகின்றது. எனவே சமூக வளர்ச்சிப் போக்கில் இருப்பதைவிட முன்னேற்றகரமான இன்னொரு நிலைக்கு உயர்ந்து செல்வதே முற்போக்கு ஆகும். எனவே முற்போக்கு இயக்கம் என்பதும் சமுதாய வளர்ச்சிப்போக்கில் இருப்பதை விட முன்னேற்றகரமான புதியதொரு வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டுகின்ற ஒரு இயக்கமாகவே கருதப்படவேண்டும்.

முற்போக்கு இயக்கம் வெளிப்பார்வைக்கு ஒரு இலக்கிய இயக்கமாகவே தெரிந்தாலும் இதன் சிந்தனைக்கான தளம் மார்க்சின் பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகளினாடாக வந்த சோஷலிச

யதார்த்த வாதத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். எனவே முற்போக்கு இயக்கம் சோஷலிச யதார்த்தவாதச் சிந்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட இலக்கியப் படைப்புக்களினாடாகச் சமுதாயத்தை முன்னேற்றுவதையே இலக்காகக் கொண்டது எனத் தெரிகின்றது.

இனி சோஷலிச யதார்த்த வாதச் சிந்தனையின் தோற்றுத்திற்கான பின்னணியினைச் சுருக்கமாக நோக்கலாம். சமுதாய வரலாற்றில் நிலமானிய சமுதாய அமைப்பு நிலவியபோது தோற்றும் பெற்ற இலக்கியங்கள் வெறும் கற்பனைப் படைப்புக்களாகவே இருந்தன. சமூக வாழ்வின் யதார்த்தம் ஒரு புறமாக இருக்க அந்த வாழ்வின் யதார்த்தங்களை மறைத்து அல்லது பொருப்படுத்தாது புலவர்கள் அதிகார வர்க்கத்திற்கு அனுசர ணையாகத் தமது இலக்கியப் படைப்புக்களைப் படைத்து வந்தனர். மேற்கில் ஜேரோப்பாவில் ஏற்பட்ட கைத்தொழிற் புரட்சி நிலமானிய அமைப்பைச் சிதைவுறச் செய்தபோது மனித உழைப்பு முதலாளிகளால் ஊதியம் கொடுத்து வாங்கப்பட்டது. இத்தகைய புதிய முதலாளித்துவச் சூழலில் நிலமானிய காலத்துக் கூட்டுக் குடும்பங்கள் சிதைவுற்று சமூகத்தில் புதிய மதிப்பீடுகள் உருவாகிக் கொண்டிருந்தன. அவ்வாறு மாற்றமுற்ற புதிய சமூகச் சூழலைச் சித்திரிக்க நிலவுடைமைக் காலத்து கற்பனாவாத இலக்கிய மரபு பயனற்றதாகி விடவே யதார்த்தவாத இலக்கியமரபு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. உரைநடையிலான புனைக்கதை இலக்கிய த்தின் தோற்றுத்திற்கான வரலாறு இவ்வாறு தான் நிகழ்ந்தது.

முதலாளித்துவ சமூகம் உருவாகியபோது முதலாளி - தொழிலாளி என்ற வர்க்க வேறுபாடுள்ள சமூகங்களாக மக்கள் பிரிக் கப்பட்டாலும் தொழிலாளர்கள் ஆரம் பத் தில் முதலாளிகளுடன் இணைந்து நின்றே நிலவுடைமையை ஒழிக்கப் பாடுபட்டனர். நிலவுடைமைச் சமூகம் முற்றாக ஒழிக்கப்பட்ட பின்னர் முதலாளிவர்க்கமும் தொழிலாளர்களின் வர்க்கமும் தமக்குள் மோதிக்கொள்ள ஆரம்பித்தன.

1917 ஓக்டோபரில் சோவியத்தில் நிகழ்ந்த பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியுடன் தொழிலாளர்கள் தம்மைத் தனியொரு

வர்க்கமாகப் பலப்படுத்திக் கொண்டதுடன் முதலாளிகளின் சரண்டல்களை எதிர்த்து பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியினை மேற் கொண்டு சோஷலிச் சமுதாய அமைப்பொன்றினை உருவாக்கவும் முற்பட்டனர். சோஷலிச் அதாவது பொதுவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பினை உருவாக்க முற்பட்ட போதே இவர்கள் முதலாளி த்துவ சமுதாயத்தில் இருந்த யதார்த்தவாத இலக்கிய மரபிற்கு அப்பால் சோஷலிச் யதார்த்தவாதம் பற்றிப் பேச முற்பட்டனர். முற்றிலும் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியின் மூலம் பொதுவுடைமைச் சமுகத்தை உருவாக்குவதே இவர்களின் நோக்கமாக இருந்தது.

சோஷலிச் யதார்த்தவாதம் இவர்களின் இலக்கிய மரபாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சூழலிலேயே 1934 ஆகஸ்டில் சோவியத் எழுத்தாளர் ஒன்றியம் உருவாக்கப்பட்டது. மார்க்கிம் கோர்க்கி முதலியோரின் பெருமுயற்சியால் உருவாக்கப்பட்ட இவ் எழுத்தாளர் ஒன்றியம் முற்போக்குக் குறிக்கோளுடன் செயற்பட்டது. அதாவது, உலகில் ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாப்பதும் சோஷலிசத்தைக் கட்டியெழுப்புவதும், அனைத்து வகையான சரண்டல்களிலும் இருந்து மனித குலத்தை விடுவிப்பதுமே இவர்களின் நோக்கமாக இருந்தது. இவ்வாறான நோக்கங்களுடன் உருவாகிய இவ்விலக்கிய இயக்கம் 1930 களின் பிற்பகுதியில் சோவியத் யூனியனின் தோற்றுத்துடன் மேலும் பலம் பெற்றதொரு அமைப்பாக மாற்றமுற்றது. இரண்டாம் உலக மகாயுத்தச் சூழலில் ஜேர்மனி, இத்தாலி, யப்பான் ஆகிய அச்சு நாடுகள் உலகத்தைத் தமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருப்பதற்காகப் போராட முற்பட்ட போது அந்நாடுகளை எதிர்த்து நின்று சோவியத் யூனியன் பெரு வெற்றியீடியது. சோவியத்தினுள் நுழைந்த ஜேர்மனியின் பாசிசப் படைகளை எதிர்த்து நின்று பல இலட்சக் கணக்கான சோவியத் வீரர்கள் தமது உயிர்களைத் தியாகம் செய்தனர். இவ் வீரர்களின் உயிர்த் தியாகங்களின் மூலம் பாசிசம் தோற்கடிக்கப் பட்டு சோவியத் யூனியன் வெற்றி பெற்றதோடு அவர்களின் சோஷலிசக் குறிக்கோள் நிறைவேற்றியது. சோவியத் யூனியன் சோஷலிசக் குடியரசாக மாறியபோது சோஷலிச் யதார்த்த வாதத்தை முன்வைத்த இலக்கிய இயக்கமும் பலம்மிக்கதொரு இயக்கமாக மாற்றியது. இதன் பின்பே முற்போக்கு இயக்கம் அனைத்துலக ரீதியிலான ஒரு இலக்கிய இயக்கமாகப் பரிணமித்தது.

சோவியத் மக்கள் பாசிச் சக்திகளைத் தோற்கடித்து சோஷலிசக் குறிக்கோளை நிறைவேற்றிய போது மக்கள் சீனம், கிழப்பா, வடகொரியா, வியட்னாம் முதலிய நாடுகளும் சோஷலிசத்தைப் பின்பற்ற முன்வந்தன. இவ்வாறு உலகெங்கும் சோஷலிசப் புரட்சியின் வித்துக்கள் பரவியபோது அது இந்தியாவையும் பாதித்தது. பிரத்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை நடாத்தியவர்களுக்கு சோவியத் ரஷ்யாவில் மக்கள் புரட்சிக்குக் கிடைத்த வெற்றி ஒரு முன்னுதாரணமாக இருந்தது. இந்திய தேசிய விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் புதிய ருஷியாவை வாழ்த்திப்பாடுவது அவர்களுக்கு ருஷியாவின் சோஷலிசப் புரட்சியின் மீதிருந்த பற்றின் வெளிப்பாடே எனலாம்.

“மா காளி பராசக்தி உருசிய நாட்
ஒனிற் கடைக்கண் வைத்தாள், ஆங்கே

ஆகாவென் நெமுந்ததுபார் யுகப்புரட்சி
கொடுங்காலன் அலறி வீழ்ந்தான்.

வாகான தோள் புடைத்தார் வானமரர்
பேய்களைல்லாம் வருந்திக் கண்ணீர்

போகாமற் கண்புதைந்து மழந்தனவாம்
வையகத்தீ புதுமை காணீர்.

குடி மக்கள் சொன்னபடி குடிவாழ்வு
மேன்மையுறக் குடிமை நீதி

கடியொன்றி லெமுந்ததுபார், குடியரசென்று
உலகறியக் கூறிவிட்டார்.

அடிமைக்குத் தளையில்லை யாருமிப்போது
அடிமையில்லை அறிக என்றார்

இடிபட்ட சுவர்போலே கலிவீழ்ந்தான்
கிருத யுகம் எழுக மாதோ.

(புதிய ருஷியா).

அடிமை விலங்கறுத்து மக்களாட்சி மலர்களின்ற சோஷலிசப் புரட்சியின் மீது பாரதிக்கிருந்த பெரு விருப்பம் இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்ட இயக்கத்தினையும் சோஷலிசப் புரட்சி வெகுவாகக் கவர்ந்திருந்தது என்பதையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

சோஷலிசப் புரட்சியுடன் உருவாகிய முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தை முன்னின்று வழிநடத்தியவர்கள் முதலாளித்துவச் சுரண்டல்கள், சமூக ஏற்றுத்தாழ்வுகள், மேலாளிக்கம் முதலியவற்றை ஒழிப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டு தேசிய பாதுகாப்பு இலட்சியத்தையுடைய ஜனநாயக சக்திகள் அனைத்தையும் இணைத்தவாரே இந்த இயக்கத்தை வழிநடத்திச் சென்றனர். மார்க்கிம் கோர்க்கி, சோஷலிச யதார்த்தவாதம் வெறுமனே சமூகத்தின் சீர்கேடுகளை அம்பலப்படுத்துவதோடு மட்டும் நில்லாது, சோஷலிசத்தின் படைப்பாற்றுலையும் அதன் சாதனைகளையும் ஆக்க பூர்வமாகப் பிரதிபிம்பம் செய்ய வேண்டும் என்றும் அனைத்துலக தொழிலாள வர்க்கத்தைத் தட்டியெழுப்பி அதன் உரிமைகள் பற்றிய புரட்சிகர அறிவுணர்வை சோஷலிச யதார்த்தவாத எழுத்தாளர்கள் தூண்ட வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினர். 1930 களின் பிற்பகுதியில் இந்த இயக்கம் சோவியத்திற்கு மட்டுமே உரியதாக இல்லாமல் அனைத்துலகிலும் செல்வாக்கு மிக்கதொரு இயக்கமாக மாறியது. இவ்வாறான சூழலிலேயே இந்தியாவிலும் இந்த இயக்கத்தின் செல்வாக்குப் பரவியது. 1936 இல் அகில இந்திய ரீதியில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நிறுவப்பட்டது. இதன் ஒரு பிரிவாகவே தமிழ் நாட்டிலும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நிறுவப்பட்டது என்பர். தமிழ் நாட்டு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் முதல் தலைவராக நாரண துரைக்கண்ணன் பணியாற்றினார். தூரதிஷ்டவசமாக இந்த இயக்கம் மிகவும் குறுகிய காலத்திலேயே செயற்பட முடியாத சூழல் உருவாகிவிட்டது. தமிழகத்தில் முற்போக்கு இயக்கத்துடன் தொடர்புபட்டிருந்த ப. ஜீவானந்தம், மூல்க்ராஜ் ஆனந்த முதலிய மார்க்சியத் தலைவர்களுக்கு இலங்கை எழுத்தாளர்களின் தொடர்பும் இருந்தது. மார்க்சியத் தலைவர்கள் பலர் இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் இலங்கைக்கும் வந்து சென்றனர். இவர்களின்

வருகையால் இலங்கையிலும் மார்க்சியச் சிந்தனைகள் பரவின. குறிப்பாக இந்தியாவிலுள்ள மிகச் சிறந்த எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரான மூல்க்ராஜ் ஆனந்த் 1946 இல் இலங்கைக்கு வந்திருந்தார். இலங்கையின் மலையகத் தமிழரான கே. கணேஷ் என்பவர் இந்தியாவில் கல்விகற்ற காலத்தில் மூல்க்ராஜ் ஆனந்துடன் நெருக்கமான உறவுகளை வைத்திருந்தவர் என்பதுடன் இந்தியாவில் செயற்பட்ட முற்போக்கு இயக்கத்திலும் இவர் இணைந்து பணியாற்றியிருந்தார். மூல்க்ராஜ் ஆனந்த இலங்கைக்கு வந்தபோது அவரின் வருகையைப் பயன்படுத்திய கே. கணேஷ் இலங்கையிலும் முற்போக்கு இயக்கத்தினை ஆரம்பிப்பதற்கான அடித்தளத்தினை அமைத்துக் கொண்டார். கணேஷின் இந்த முயற்சிக்கு இலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழ் நாட்டவரான கே. இராமநாதனும் உறுதுணையாக இருந்துள்ளார். இவ்விருவரதும் முயற்சியால் 1947 இல் இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் என்ற இலக்கிய அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இதன் தலைவராக சுவாமி விபுலானந்த அடிகளும் உப தலைவராக பிரபல சிங்கள எழுத்தாளரான மார்ட்டின் விக்கிரம சிங்கவும் இணைச் செயலாளர்களாக சரத்சந்திர, கே.கணேஷ் ஆகியோரும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். 1947 இல் தொடங்கப்பட்ட இவ்வமைப்பு 1950 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னாலே செயலிழந்து விட்டது. எனினும் 1950 இல் தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மாநாட்டில் இலங்கையின் பிரதி நிதிகளாக ரத்னதேசப் பிரிய சேனநாயக்காவும், பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரனும் கலந்து கொண்டனர்.

இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் செயலிழந்து போனதையுடுத்து கே. கணேஷ் அகில இலங்கை தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் என்ற அமைப்பினை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். கொழும்பில் நடைபெற்ற அங்குரார்ப்பணக் கூட்டத்தில் அ.ந.கந்தசாமி இதன் பொதுச் செயலாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். ஆனால் இந்த அமைப்பும் தொடர்ந்து செயற்படவில்லை. இதன் பின்னர் சோ.சிவபாதசுந்தரம் எழுத்தாளர் சந்திப்பு என்ற பெயரில் தமிழ் எழுத்தாளர்களை அழைத்து இலக்கியம் தொடர்பான கலந்துரையாடல்களை மேற்கொண்டு வந்தார் எனினும் இவரது முயற்சியும் நீடிக்கவில்லை. அத்துடன் இது ஒரு நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பாகவும்

இருக்கவில்லை.

1943 இல் யாழ்ப்பாண இளைஞர்கள் சிலரின் இலக்கிய ஆர்வத்தால் உருவாக்கப்பட்ட “தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி சங்கம்” என்ற அமைப்பு 1946 முதல் 1948 வரை மறுமலர்ச்சி என்ற இலக்கிய சஞ்சிகையினையும் வெளியிட்டு வந்தது. இலங்கையில் உருவாக்கப்பட்ட முதலாவது எழுத்தாளர் சங்கம் என்ற பெருமைக்குரிய இவ்வமைப்பு 1948 இன் பின்னர் செயலிழந்துபோனது. மீண்டும் 1999 இல் வரதர், செங்கை ஆழியான முதலியோரின் பெருமயற்சியால் இந்த அமைப்பு இயங்க ஆரம்பித்து மறுமலர்ச்சியின் சில இதழ்களையும் வெளியிட்டனர். எனினும் சில ஆண்டுகளில் இம் முயற்சியும் கைகூடவில்லை.

“மறுமலர்ச்சி” சஞ்சிகை வெளிவருவதற்கு முன்னர் 1930 முதல் சன்னாகத்திலிருந்து நா. பொன்னையா என்பவரால் ஈழகேசரி என்னும் பத்திரிகை வெளியிடப்பட்டது. 1930 யூன் 22 முதல் வார இதழாக வந்த இப்பத்திரிகை 1958 யூன் 6 வரை வெளிவந்தது. ஆரம்பத்தில் செய்திப் பத்திரிகையாகவே வெளிவந்த ஈழகேசரி 1933 யூலை முதல் சிறுகதைகளுக்கும் இடம் கொடுக்க முற்பட்டது. இதனால் இளம் எழுத்தாளர்கள் பலருக்கு ஈழகேசரி அரியதொரு படைப்புக்களமாகத் திகழ்ந்தது. ஈழகேசரியின் முதலாவது இதழின் ஆசிரியத் தலையங்கத்தில் பத்திரிகையின் குறிக்கோள் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

“அடிமைக் குழியிலாழ்ந்து அந்நியர் வயப்பட்டு, அறிவிழந்து, மொழிவளங்குன்றி, சமயியிழந்து, சாதிப்பேய்க்கு ஆட்டப்பட்டு, சன்மார்க்க நெறியிலாழ்ந்து உன்மத்தராய், மக்களாய், உறங்கி வாழ்தலே கண்ட காட்சியெனக் கொண்டாடுமிக் காலத்தில் எத்தனை பத்திரிகைகள் தோன்றினும் மிகையாகாது”²

மேற்படி ஆசிரியத் தலையங்கத்திலிருந்து ஈழகேசரி, அடிமைத்தனம், அந்நிய மோகம், மொழிப்பற்றின்மை, சமயப்பற்றின்மை, சாதிப்பாகுபாடு, முடநம்பிக்கைகள் முதலியவற்றிலிருந்து மக்களை விடுவிப்பதே தனது நோக்கமாகக் கூறுவதை உணரமுடிகின்றது. பத்திரிகையின் நோக்கத்திற்

கேற்பவே இலக்கியப் படைப்புகளும் வெளிவந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழகேசரியில் எல்லாமாக 514 சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றை 158 சிறுகதை ஆசிரியர்கள் எழுதியுள்ளனர்.³ இவர்களுள் சுயா (நல்லையா), வ. அ. இராசரத்தினம், டானியல், அ. செ. முருகானந்தம், புதுமைலோலன், க.சிவகுருநாதன் (கசின்), சொக்கன், வரதர், பவான், ச.வேலுப்பிள்ளை, சி.வைத் திலிங் கம், இ.நாகராஜன், இலங்கையர்கோன், ஆணந்தன், எஸ். பொன்னுத்துரை முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களின் படைப்புக்கள் சாதியக் கொடுமைகளுக்கு எதிராகவும் முடநம்பிக்கைகளுக்கு எதிராகவும் குரல் கொடுத்தன என்பதால் அவர்கள் இலக்கியத்தைச் சமூக முன்னேற்றத்துக்குரிய ஒரு கருவியாகக் கருதிச் செய்யப்பட்டனர் என்பதை உணர முடிகின்றது. மேலும் ஈழத்துத் தமிழ்ப் படைப்புக்கள் ஈழத்து மன்வாசனையுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதிலும் இவர்கள் அக்கறையுடன் இருந்தனர்.

�ழகேசரிப் பண்ணையில் வளர்ந்த எழுத்தாளர்களே மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் தோற்றுத்துக்குரியவர்களாகவும் மறுமலர்ச்சி இதழின் சிறுகதைப் படைப்பாளர்களாகவும் இருந்தனர். இதனால் ஈழகேசரியும் மறுமலர்ச்சி இயக்கமும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந் ததாகவே இருப்பதைக் காண முடிகின்றது. இப்படைப்பாளிகளால் ஈழத்தில் நவீன தமிழ் இலக்கிய வாசகர்களின் தொகை பெருகியிருந்தது. இந்த வாசகர் பெருக்கம் அடுத்து வந்த காலத்தில் முற்போக்கு இயக்கம் தோன்றிய போது மிகவும் பயனுள்ளதாக அமைந்தது.

மறுமலர்ச்சி இயக்கம் 1948 ஆம் ஆண்டுடன் செயலற்றுப் போக இலங்கையில் எழுத்தாளர்களுக்கென எந்தவொரு நிறுவனமும் இல்லாத நிலையே இருந்தது. இக்காலத்தில் நிலவிய அரசியற்குழல் இலக்கிய இயக்கமொன்றின் வளர்ச்சிக்குச் சாதகமானதாகவும் இருக்கவில்லை. அத்துடன் மார்க்சியச் சிந்தனைகள் மக்கள் மத்தியில் பரவாத சூழலில் இடதுசாரிச் சிந்தனையின் பால் பற்றுக்கொண்ட எழுத்தாளர்களின் இயக்கம் மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெறுவதற்கான வாய்ப்பு சிறிதும் இல்லாமலே இருந்தது. ஆனால் 1953 இல் இடதுசாரிக் கட்சிகளால்

நடாத்தப்பட்ட ஹர்த்தால் இலங்கை மக்களிடையே ஒரு அரசியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதில் பெரும்பங்கு வகித்ததென்பதை எவரும் மறுத்துரைக்க முடியாது. இந்த அரசியல் விழிப்புணர்வே 1956 இல் ஜக்கிய தேசிய கட்சியை ஆட்சிப்பீட்டத்திலிருந்து அகற்றி இடதுசாரிக் கட்சிகளின் ஆதரவைப்பெற்ற S.W.R.D பண்டார நாயக்காவை ஆட்சிப்பீட்டத்தில் ஏற்றவும் வழிவகுத்தது.

1953 இல் ஏற்பட்ட அரசியல் விழிப்புணர்வினைச் சாதகமாக்கியே இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் புதிய வேகத்துடன் கரும மாற்ற முற்பட்டது. 1954 இல் புத்துயிர் பெற்றுக் காரிய வேகத்துடன் பணியாற்ற முற்பட்ட இச் சங்கத்தினர் தமது குறிக்கோள்களையும் அமைப்பு விதிகளையும் சிறியதொரு கைந்நாலாக 25/10/1954 இல் வெளியிட்டனர். அவ் வெளியீட்டில் காணப்படும் முக்கியமான பகுதிகளைப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.⁴ அவை வருமாறு.

“எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் எய்தலாலே இல் லாருமில்லை உடையாருமில்லை” என்றும் “எல்லோரும் இன்புற்றிருப்பதன்றி வேறொன்றுறியேன்” என்றும், மனித வர்க்கம் யுக யுகாந்திரமாகக் கண்ட இலட்சியக் கனவைச் சாதனையிலாக்க, வர்க்கபேதமற்ற ஒப்பில்லா சமுதாயத்தை சிருஷ்டிக்க மனிதப் பெருங்குடி மக்கள் நடத்தும் போர்ட்டத்தையும் அதில் தோன்றும் புதிய சமுதாய அமைப்பையும் பிரதிபலிக்கும் சோஷலிஸ்ட் யதார்த்த வாதம் என்ற இலக்கிய தத்துவத்தை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தனது இறுதி இலட்சியமாக ஏற்றுக் கொள்கின்றது.

என்றாலும் இன்றைய காலகட்டத்தில் மக்களின் சகல பகுதிகளையும் பிரதிபலித்தது, நிரந்தர உலக சமாதானம், தேசிய விமோசனம், உண்மை ஜனநாயகம், உயர்ந்த வாழ்க்கைத்தரம், சிறந்த கலாச்சாரம், நாட்டின் அரசியல், பொருளாதார சமுதாய முன்னேற்றம் இவற்றிற்காக மக்கள் நடத்தும் போராட்டங்களைக் கருவூலமாகக் கொண்ட மக்கள் இலக்கியமே சங்கத்தின் உடனடி இலட்சியமாக இருக்கும்.

முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட சகல எழுத்தாளர்களையும் ஒரு அணியில் திரட்டி மக்கள் கலாச்சாரமும் உயர்ந்த மனித வர்க்கத்துக்குமான இலக்கியம் படைப்பதும், சம அடிப்படையில் சகல தேசிய இனங்களின் மொழி கலாசார முன்னேற்றத்துக்காக உழைப்பதும், எழுத்தாளர்களின் நலன்களுக்காகவும் உரிமைகளுக்காகவும் பாடுபெவுதும் சங்கத்தின் நோக்கமாக இருக்கும்.”

மேலும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் செயல் வேகத்துடன் கருமாற்றத் தொடங்கியபோது அவர்களின் முக்கியமான இலக்கிய கோவைமாக இருந்தது ‘ஸமுத்துத் தமிழ் இலக்கியம்’ என்னும் கோட்பாடேயாகும். அதாவது ஸமுத்தில் எழுதப்படும் நவீன தமிழ் இலக்கியங்கள் ஸமுத்தின் மண்வாசனையைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்பதில் இவர்கள் அதிக கவனம் செலுத்தினர். ஸமுத்து மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்படும்போது அவற்றில் ஸமுத்தின் பல்வேறு பிரதேச மக்களினதும் வாழ்க்கைமுறை, மொழி ஆகியனவும் இலக்கியங்களில் இடம்பெற வேண்டியது அவசியமானது.

ஸமுத்திலக்கியம், மண்வாசனை ஆகிய கோட்பாடு களையுத்து முற்போக்கு அணியினர் தேசிய இலக்கியம் என்பது பற்றியும் பேசினர். தேசிய இலக்கியம் பற்றி மு. போ. எ. சங்கத்தின் செயலாளர் தனது அறிக்கையில் “ஸமம் வாழ் மக்களிடையே தாம் ஒரு தேசத்தினர், ஒரு நாட்டினர் என்ற உணர்வையும் அவர்களிடையேயுள்ள ஒன்றுமையையும் வளர்ப்பது தேசிய இயக்கத்தின் நோக்கமாக அமைய வேண்டும் என்றும் தேசியப் பிரச்சினைகளின் பின்னணியில் மக்களின் நிலையை வைத்து ஆராய்ந்து இலங்கையர் என்ற முறையில் வழிகாண்பதன் அவசியத்தை உணர்த்துவதே தேசிய இலக்கியமாகும்” என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மு.போ.எ. சங்கம் தனது இலக்கியப் பணியினைத் தீவிரமாக மேற்கொண்டபோது புதுமை என்ற இலக்கிய இதழையும் 1956 ஆம் ஆண்டு முதல் வெளியிட ஆரம்பித்தது. புதுமை இதழ்

ஆழத்துப் படைப்பாளிகளுக்குக் களமமைத்துக் கொடுக்க முற்பட்ட சூழலில் 1959ல் க. கைலாசபதி தினகரன் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இணைந்து கொண்டார். க. கைலாசபதியின் பத்திரிகைப் பிரவேசம் ஆழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெருந்துண்ணாக இருந்தது. புதிய படைப்பாளிகள் பலர் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டனர். ஆழத்தின் பல்வேறு களங்களும் இலக்கியப் பொருளாகிப் பலருக்கு அறிமுகமாயின. புதுமை இதழும், தினகரனும் மேற்கொண்ட இப்பணியை மரகதம் இதழ் மூலம் இளங்கீரனும் மேற்கொண்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மு.போ.எ. சங்கம் தமிழ் இலக்கிய உலகில் இது காலவரை காணப்படாதளவு உணர்ச்சி வேகத்துடன் கருமமாற்ற முற்பட்ட சூழ்நிலையிலேயே இலங்கையில் மொழிப்பிரச்சினை விசவரூபம் எடுத்தது. பண்டாரநாயக்கா சிங்களம் மட்டுமே ஆட்சிமொழி என்ற கோடித்தை முன்வைத்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய போது தமிழ் மக்கள் இதனை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். நாம் இலங்கையர் என்ற அடிப்படையில் சிந்திக்க முடியாது நாம் தமிழர்கள், எமது வரலாறு தனித்துவமானது, எமது மொழியும் பண்பாடும், பூர்வீக நிலங்களும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்றவாறான சிந்தனை தமிழர்கள் தரப்பில் தீவிரம் பெற்றது. இவர்கள் மார்க்கிய சித்தாந்த அடிப்படையில் தம்மை ஒரு தேசிய இனமாகவும் தமக்கு சுயநிர்ணய உரிமை உண்டென்றும் வாதிட்டனர். இத்தகைய சிக்கலானதொரு சூழலில் முற்போக்கு அணியினர் இலங்கைத் தேசியமா? தமிழ்த் தேசியமா? இவற்றில் எதை ஆதரிப்பது என்ற பாரியதொரு சிக்கலை எதிர் நோக்க வேண்டியிருந்தது.

சிங்களம் மட்டுமே ஆட்சி மொழி என்ற கருத்து வலுப்பெற்ற சூழலில் மொழிப் பிரச்சினை தொடர்பாக இ.மு.எ. சங்கம் எடுத்த தீர்மானம் பின்வருமாறு.

“மொழிப் பிரச்சினை இரண்டு அடிப்படை அம்சங்கள் கொண்டுள்ளது. ஒன்று வரவேற்கத் தக்கது. வாழ்த்துக்குரியது. மற்றது ஆபத்தானது.

முதலாவது அம்சம் வளமிக்க தேசாபிமானத்தை

பிரதிபலிப்பது. மக்களின் ஜனநாயக உணர்வை கருவுலமாகக் கொண்டது. பல நூற்றாண்டுகளாக அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆதிக்கத்திற்கும், அதன் கலாசார ரீதியான - மொழி ரீதியான ஆதிபத்தியத்திற்கும் அடிமைப் பட்டுக் கிடந்த மக்கள் இன்று தேசிய விழிப்படைந்து விட்டார்கள். தம் கலை, கலாசாரம் பற்றியும் மொழி - இலக்கியம் பற்றியும் இன்ரீதியான பண்பாடு - பாரம்பரியம் பற்றியும் போதமடைய ஆரம்பித்துள்ளார்கள். ஏகாதி பத்திய எதிர்ப்பு தேசியப் பற்று நிறைந்த மக்களின் இந்த விழிப்பை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் - சங்கம் பேருவகையுடன் வரவேற்கின்றது, வாழ்த்துகின்றது. இந்த நல்ல திருப்பம் நம் கலைகளும் கலாசாரங்களும் வளர்வத ற்கான நல்லதொரு எதிர்காலத்திற்குப் பாதையமைத்துக் கொடுக்கிறது என்று நாம் நம்புகின்றோம்.

ஆனால் மக்களின் இந்த தேசிய விழிப்பு தவறான பாதையில் திருப்பி விடப்பட்டுள்ளதை நாம் ஆழந்த துக்கத்துடனும் கவலையுடனும் பார்க்கின்றோம். தேசத்தின் சுயாதீனத்தை வலுப்படுத்தியும், இனங்களினதும் மக்களினதும் ஜக்கியத்தையும் சினேக பாவத்தையும் ஸ்திரப்படுத்தியும், சகல மக்களினதும் சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் ஒரு உயர்ந்த நாட்டை நிர்ணயிப்பதற்குப் பதிலாக நாட்டில் உருவாகியுள்ள ஒரு மொழிக்கோவீழம் சுயாதீனத்தைச் சிதைத்து, இனங்களும் குலைத்து, இனங்களின் உரிமைகளை ஒட்டறுப்பதிலும், மக்களிடை மோதுதல்களை மூட்டி விட்டு நாட்டை இரத்தக் களரியாக்குவதிலும் தான் இழுத்துச் செல்கின்றது.

தனிச் சிங்களத்தால் பாதிக்கப்படும் தமிழ் மக்கள் தம் மொழியையும், கலை கலாச்சாரங்களையும் ஜனநாயக உரிமைகளையும் காக்க விழிப்புணர்ச்சி பெற்று முன்வர வேண்டும். என்று அறை கூவுகின்றோம்....

ஒவ்வொரு கட்சியும் தனது மூலக் கொள்கைகளை முன்றி

முன்வையாது தமிழ்பேசும் சகல மக்களும் ஒரு முகப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதும் நாட்டிலுள்ள சகல ஜனநாயக சக்திகளும் அங்கீகரிக்க கூடியதுமான ஒரு கொள்கையை ஒன்று கூடி வகுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் நாம் வேண்டுகின்றோம்...

ஆனால் ஒரு எச்சரிக்கை இந்த இயக்கம் கட்டுப்பாடு நிறைந்ததாக இருக்க வேண்டும். தமிழ் உரிமையை அடி அஸ்திவாரமாகக் கொண்டு இது இருக்க வேண்டுமேயன்றி இன் விரோதத்தைப் பரப்புவதாக இருக்கப்படாது”⁶

மொழிப் பிரச்சினை உக்கிரமடைவதற்கு முன்னர் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானமாக இது இருப்பினும், மு.போ.எ. சங்கம் இனங்களினதும் மக்களினதும் ஜக்கியத்தை வலுப்படுத்தி சகல மக்களினதும் சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் ஒரு உயர்ந்த நாட்டை உருவாக்குவதையே விரும்பியிருந்தது என்பதையும் சிங்களம் மட்டுமே ஆட்சிமொழி என்ற ஒரு மொழிக்கோட்டும் நாட்டில் இனங்களுக்கிடையே ஒற்றுமையைக் குலைத்து இரத்தக் களியை ஏற்படுத்த வழிவகுத்து நிற்கின்றது என்பதையும் உணர்ந்துள்ளது என்பதை இந்த அறிக்கை தெளிவாக உணர்த்துகின்றது. மேலும் தமிழ் மக்கள் தமது நியாயமான உரிமைக்காகப் போராடுவதை இவர்கள் தவறாகக் கருதவில்லை எனினும் நாட்டில் பிரிவினையை ஏற்படுத்துவதை இவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. என்பதையும் விளங்கிக் கொள்ள முடிகின்றது.

1954 இல் செயற்பட ஆரம்பித்த இ.மு.போ. எழுத்தாளர் சங்கம் 1956 இல் கலாநிதி க. கைலாசபதி யின் தலைமையைப் பெற்றபோது புதிய வேகத்துடன் செயற்பட்டது. 1960கள் வரை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத் தலைமையை முன்னின்று நடாத்திய இவ்வியக்கம் 1970 களில் ஏற்பட்ட அரசியற் குழநிலைகளால் சந்திர நிலை தளர்ந்துபோனது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. எனினும் இவர்கள் முன்வைத்த கருத்து நிலைகள் ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கிய உலகில் இன்னும் உயிர்ப்புடனேயே இருந்து வருவதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

முற்போக்கு இயக்கம் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில்

காலடி வைத்தபோது தனக்கு முன்னர் இருந்த இலக்கிய மரபினை உள்வாங்கிப் புதிய சமூகச் சூழலுக்கேற்ப அவற்றில் கொள்ள வேண்டியவற்றைக் கொண்டும் தள்ள வேண்டியவற்றைத் தள்ளியும் புதிய வீச்சோடு சமூகப் புரட்சியொன்றினை ஏற்படுத்தும் நோக்கில் இலக்கியத்தை வளர்த்துச் செல்ல முற்பட்டது. சாதிய அடக்குமுறை, வறுமை, சமூக ஏற்றுத்தாழ்வு, பெண்கள் மீதான அடக்குமுறை, இனர்தியான பகைமை ஆகியவற்றை இல்லாதொழித்து, புதியதொரு சமுதாயத்தை உருவாக்குவதையே இவர்கள் தமது இலக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இதனால் இவர்கள் இலக்கியம் மக்களுக்கானது என்பதில் தெளிவுடன் இருந்தனர். கலை கலைக்காக என்ற கோஷத்தை மறுத்த இவர்கள் மானுடவிடிவிற்காக இலக்கியம் பணியாற்ற வேண்டும் என்ற கருத்தை முன்வைத்தனர்.

மேலும் உலகில் எல்லோரும் எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும் பெற்று வாழ்வதையே இவர்கள் விரும்பியதால் சமூகத்தில் வறுமைத் துயரால் வாடுபவர்களையும் அவர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டிச் சுகம் காண்பவர்களையும் இல்லாதொழிக்க இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்த முற்பட்டனர். மேலும் சாதியக் கொடுமைகளாலும், இனர்தியான ஒடுக்கு முறைகளாலும், சீதனக் கொடுமைகளாலும், ஆணாதிக்க முறைமையினாலும் மக்கள் படுகின்ற துன்பங்களை எடுத்துக் காட்டி அவற்றிலிருந்து விடுதலை பெற்ற புதிய சமூகத்தை உருவாக்குவதிலேயே இவர்களின் கவனம் திரும்பியிருந்தது.

மக்களின் விடுதலைக்காக இலக்கியம் பயன்பட வேண்டும் என்ற கருத்துடையவர்களாக இவர்கள் இருந்ததாலேயே இவர்களை இலக்கியத்தின் கலையழகில் நாட்டமில்லாதவர்கள் என்று பிறர் கருதவும் இடமளித்தது. எவ்வாறாயினும் இவர்கள் இலக்கியம் மண்வாசனையுடையதாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் அக்கறை காட்டியதால் இலக்கியத்தில் சமூக யதார்த்தம் பொருந் தியிருப்பதில் இவர் கார்க்கிருந்த அக்கறை தெளிவுபடுகின்றது. சமூக யதார்த்தத்தை இலக்கியங்கள் பிரதிபலிக்க முற்பட்டபோதே ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் பல்வேறு பிரதேசங்களும் இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றதோடு பிரதேச பேச்சுமொழியும் இலக்கியத்தில் இடம் பிடித்துக் கொண்டது. பேச்சு

மொழிப் பிரயோகம் இது காலவரையும் நவீன் இலக்கிய உலகில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாக இருக்கவில்லை. முற்போக்கு அணியினரே பேச்சு மொழிக்கு இலக்கிய அந்தஸ்தை ஏற்படுத்த உதவினர் எனலாம்.

மேலும் முற்போக்கு அணியினர் யதார்த்தம், மண்வாசனை, மக்களின் பிரச்சினைகள் ஆகியவற்றையே இலக்கியப் பொருளாக்கிக் கொண்டதால் ஈழத் தில் எழுகின்ற இலக்கியங்களில் ஈழத்து மக்களின் வாழ்வும் வாழ்வுக்கான போராட்டங்களுமே முதன்மைப்பட்டு நின்றன என்பதுடன் இவர்கள் தேசிய இலக்கியம் என்ற கருத்து நிலையை முன்வைத்ததால் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் இன, மத வேறுபாடுகளைக் கடந்த நிலையும் பின்பற்றப்பட்டது. மொழியாலும் மதத்தாலும் மனிதர்களைப் பிரித்து ஒதுக்காது மானுட விடுதலையினையே விரும்பிய இவ்வணியினர் சிங்கள, தமிழ் இன உறவினையே நாடி நின்றனர். இளங்கீரனின் ஆரம்ப கால நாவல்கள் இதற்கு நல்ல உதாரணமாகலாம். தேசிய இலக்கியம் பற்றி பேராசிரியர் க.கைலாசபதி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நமது நாடு, நமது மக்கள், நமது அரசியல் பொருளாதார அமைப்பு, நமது கலாசார பாரம்பரியம் முதலியவற்றைப் பிரதிபலித்து விளக்கமும் விமர்சனமுமாக அமையும் சிந்தனைகளும் உணர்வுகளும் இலக்கிய வளங்களாகத் தோற்ற வேண்டும் என்பது தேசிய இலக்கிய வாதத்தின் அடிப்படையாகும்.”⁷

மேற்படி கருத்தில் நமது நாடு, நமது மக்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுவது இலங்கை மக்களையும் இலங்கை நாட்டினையுமே அன்றி தனியே ஓரின மக்களைக் குறித்து நிற்கவில்லை என்பது வெளிப்படை.

பொதுவாக இலக்கியம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வின் அவலங்களை வெளிக்காட்ட வேண்டும்; சாதிக் கொடுமைக்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்க வேண்டும்; சமூக ஏற்றுத்தாழ்வுகளை நீக்கப் பாடுபடவேண்டும்; பெண்கள் மீதான ஒடுக்குமுறை,

இன்னீதியிலான ஒடுக்குமுறை முதலியவற்றை எடுத்துக்காட்டி அவற்றை இல்லாதொழிக்கப் பாடுபட வேண்டும் என்பதே முற்போக்கு அணியினரின் கருத்து நிலையாகும் எனலாம்.

1954 இல் செயற்பட ஆரம்பித்த இ.மு.போ.எ சங்கத்தில் கலாநிதி. க.கலாசபதி, கலாநிதி. கா.சிவத்தம்பி, அ.ந.கந்தசாமி, எச்.எம்.பி.முகைதீன், எஸ். தில்லைநாதன், அ.ஸ.அப்துல் ஸமது, வரதர், பத்மா சோமகாந்தன், எம்.சமீம், பிரேம்ஜி, நீர்வை பொன்னையன், என்.கே.ரகுநாதன், டொமினிக் ஜீவா, கே. டானியல், சில்லையூர் செல்வராஜன், எஸ். அகஸ்தியர், பி.இராமநாதன், காவலூர் இராசதுரை, நந்தி, முருகையன், சோமகாந்தன், செ.கணேசலிங்கன், க.சா.அரியநாயகம் முதலிய முன்னரிப் படைப்பாளர்கள் இணைந்திருந்தார்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது. மேலும் ஆரம்பத்தில் இச் சங்கத்தில் இணைந்திருந்த எஸ். பொன்னுத்துரை 1960 களில் வெளியேறி முற்போக்கு என்பதற்கு எதிராக நற்போக்கு என்ற கருத்து நிலையினை முன் வைத்துச் செயற்பட ஆரம்பித்தார் என்பதும் இலக்கிய உலகில் அணியாக இல்லாவிடினும் தனியொருவனாக நின்று சாதனைகள் புரிந்து தனக்கென அழியாத முத்திரையினைப் பதித்துள்ளார் என்பதும் வரலாறாகும். மேலும் நாட்டில் ஏற்பட்ட இன முரண்பாட்டுச் சூழலின் விளைவாக முற்போக்கு அணியினரின் தேசிய ஒருமைப்பாடு குறித்த கருத்து நிலையுடன் ஒத்துப்போக முடியாத சூழலில் வரதர், புதுமைலோலன், கனக, செந்திநாதன், வ.அ.இராசரத்தினம் முதலிய பலர் இவ்வணியில் இருந்து விலகிக் கொண்டனர். எவ்வாறாயினும் 1950 முதல் 1960 கள் வரையும் ஈழத்தில் வலுவானதோரு இலக்கிய இயக்கமாக இ.மு.போ.எ. சங்கம் விளங்கியுள்ளது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

முற்போக்கு அணியினரின் இலக்கியப் பிரவேசம் சமூகத்தின் கவனியாப்பைப் பெற்றபோது ஒருசாரார் அவர்களின் இலக்கியங்களைப் பழித்துரைத்து எதிர்ப்புக் குரல் காட்டவும் முற்பட்டனர். குறிப்பாக முற்போக்கு அணியினரின் படைப்பிலக்கியங்கள் ஈழத்து மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைப் பொருளாக் கொண்டு அவற்றை அவ்வப் பிரதேச மக்களின் பேச்சு மொழியிலேயே படைத்தளித்தபோது

தமிழ்ப் பண்டிதர்களிடமிருந்தும் மரபுவாதிகளிடமிருந்தும் இதற்கான எதிர்ப்புக்குரல் கிளம்பியது. கலாநிதி க. சதாசிவம், சோ. இளமுருகனார், தென்புலோலியூர் மு. கணபதிப் பிள்ளை, பண்டிதர் வ. நடராசன், ச. சுப்பிரமணியன் முதலானோர் தமிழ் இலக்கிய மரபு மீறப்படலாகாது. தமிழில் புனைக்கதைகளையோ கவிதைகளையோ படைப்பவர்கள் தமிழ் இலக்கிய மரபினை மீறாது சான்றோர் மொழி வழக்கினையே பின்பற்ற வேண்டும் என்றும் இதனை மீறி வருபவை இழிசனர் இலக்கியங்களாகும் என்றும் கூறினர்.

கலாநிதி க. கைலாசபதி, கலாநிதி. கா. சிவத்தம்பி, இளங்கீரன், கே. டானியல், டொமினிக் ஜீவா, செ. கணேசலிங்கன், அ.ந.கந்தசாமி முதலிய முற்போக்கு அணியினர் மரபு மீறப்படலாம் என்ற கருத்தை முன்வைத்தனர். இவ்விருசாராரும் தத்தமது வாதங்களைப் பத்திரிகைகளிலும் மேடைகளிலும் நிகழ்த்தி வந்தபோது கலாநிதி. ச. வித்தியானந்தன் இலக்கிய மரபு தெரிந்தவர்களாலேயே மீறப்படலாம் என்ற வாதத்தை முன்வைத்தார். இவரின் கருத்தைப் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, எஸ். பொன்னுத்துரை, சொக்கன் முதலியோர் ஆதரித்து நின்றனர்.

முற்போக்கு அணியினரின் படைப்புக்களை எதிர்த்தவர்கள் கூறிய காரணங்கள் பின்வருமாறு.

1. இவர்கள் தமிழை முறையாகக் கற்காதவர்கள். இவர்களுக்கு முறையான தமிழ் இலக்கிய இலக்கண அறிவு இல்லை.
2. இதனால் இவர்கள் மரபு வழிவந்த இலக்கிய மதிப்பீடுகளையும் விழுமியங்களையும் நிராகரித்துவிட்டு எழுதுகின்றனர்.
3. இவர்கள் அசப்பியமான, கசப்பான, குருமான விஷயங்களை எழுதுகின்றனர். இத்தகைய எழுத்தாளர்கள் கம்யூனிஸ்டுகள். இவர்கள் மதம், இனம், மொழி முதலிய தூய்மையான விஷயங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் சமுகப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி மட்டுமே எழுதுகின்றார்கள்.
4. இவர்களின் படைப்புக்களில் கலைநயம் அல்லது கலைத்துவம் இல்லை.

5. இவர்கள் பேச்சு வழக்கினையும் பிற்மொழிச் சொற்களையும் கொச்சை மொழியினையும் இழிசன் வழக்கினையும் பயன்படுத்தி தமிழின் தூய்மையைக் கெடுப்பதால் இவர்களின் படைப்புக்களை இலக்கியமாகக் கருதமுடியாது. வேண்டுமானால் இவற்றை இழிசன் இலக்கியம் எனக் கூறலாம்.
6. இலக்கியத்திற்கு விடையமல்ல விபரிக்கும் முறையே முக்கியமாகும். எழுத்தாளன் படைப்பில் தீர்க்கமான அபிப்பிராயத்தை எடுத்துரைக்கக் கூடாது. அவ்வாறு செய்வது பிரசாரமாகிவிடும்
7. இலக்கியத்தில் அரசியல் இடம்பெறக் கூடாது. அரசியலில் இருந்து விடுபடும் இலக்கியப் படைப்பே அழகுணர்ச்சி நிறைந்ததாக இருக்கும்.
8. எழுத்தாளன் எத்தகைய நிறுவனங்களையும் இயக்கங்களையும் சாராதவனாக இருக்க வேண்டும். சார்பின்மையே உன்னதமான படைப்புக்களை உருவாக்க வழிவகுக்கும்.
9. நித்தியம், சத்தியம் முதலியன பற்றிப் பேசும் தத்துவக் கோட்பாடுகளும் மறைஞானம், உள்ளொளி என்பனவுமே எக்காலத்திலும் இலக்கியத்திற்குச் சிறப்புடைய பொருள்கள், எழுத்தாளனது தரிசனவீச்சு அவற்றினாடியாகவே புலப்படும்.
10. உளவியல் பிரச்சினைகளே நவீன இலக்கியத்திற்கு ஏற்றவை. மனவியல்பு பற்றிய நோக்கே இன்றைய எழுத்துக்கு வாய்ப்பான பொருள். அதுவே தனி மனிதனை குறிப்பாக அந்நியமாகி நிற்கும் மனிதனை நன்கு சித்திரிப்பதாகவுள்ளது. புற உலகிலும் பார்க்க அக உலகமே எழுத்தாளனது ஆற்றலையும் ஆளுமையையும் வெளிப்படுத்தி அவனது கலையுணர்விற்குச் சவாலாக அமைகின்றது.
11. வாழ்க்கையை உரைகல்லாக கொண்டு இலக்கியத்தை உரைத்துப் பார்க்க இயலாது. அது தன்னளவில் நிறைவானது. அதற்கு அளவுகோல் அதுவே. வாழ்வோ

சிறிது வளர் கலையோ பெரிது. கலை யாவற்றையும் கடந்தது.

மரபுவாதிகளும் அழகியலாளர் களும் முற் போக்கு அணியினரின் படைப்புக்கள் தொடர்பாக முன்வைத்த மேற்படி விமர்சனங்களுக்கு முற்போக்கு அணியினரின் சார்பில் கலாநிதி. க. கைலாசபதி மறுப்புத் தெரிவித்திருந்தார்.⁹ இவரது மறுப்பில்,

1. கலைத்துவம், கலை நுணுக்கம், கலைநயம் ஆகிய சொற்றொடர்களுக்கு முடிந்த முடிவான பொருள் கிடையாது.
2. பிரசாரம் கலைக்கு ஊறு செய்கின்றது என்பதை நிருபிக்க முடியாது. பழைய காவியங்களும் பிரபந்தங்களும் பல்வேறு சமய அமைப்புக்களைப் பிரசாரம் செய்ய எழுந்தனவே. உதாரணமாக சிலப்பதிகாரம் மூன்று கருத்துக்களைக் கூறுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டதாகும். இதனால் அதன் கலையழகு கெட்டுப்போய்விடவில்லை.
3. அலங்காரம் பழைய அரசவை இலக்கியங்களுக்கே வேண்டப் பட்டது. வித் துவத் தன்மை, சாதுரியம் முதலியவற்றைப் போற்றிய காலத்திலேயே கவிதைக்கு அணியலங்காரம் வேண்டப்பட்டது.
4. சமுதாய மாற்றங்களுக்காகப் பாடுபடும் இலக்கியங்களையே அழகியல் என்ற பிரம்மாஸ்திரத்தைக் காட்டி மரபுவாதிகள் நிராகரிக்கின்றனர். எனவே இவர்கள் இலக்கியத் தரத்தில் அக்கறை கொண்டதால் இப்படைப்புக்களைக் கண்டிக்க வில்லை.

எனவே தேங்கி நிற்கும் குட்டையாக இல்லாமல் ஓடிக்கொண்டே யிருக்கின்ற நதிபோன்ற சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கில் காலத்திற்கேற்ப இலக்கியமும் மாற்றமுறுவதை முற்போக்கு அணியினர் வலியுறுத்துகின்றனர். சமுதாய மாற்றம் தேவைப்படும் போது அல்லது நிகழும்போது அதற்கு இலக்கியப் படைப்புக்கள் பக்கபலமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை இலக்கியம் மக்களுக்காகவே என்பதை ஏற்றுக்கொள்பவர்கள் எவருமே

மறுக்க மாட்டார்கள்.

அடுத்து முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற அடைமொழியே பிடிக்கவில்லை எனக் கூறும் மு. தனையசிங்கம் மனிதனின் பிரச்சினைகளை மிக அக்கறையோடு அணுகும் கலை நிறைந்த இலக்கியங்களைல்லாம் முற்போக்கு இலக்கியங்கள் தான் என்றும் உருவத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் உள்ளடக்கத்திற்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் சில எழுத்தாளர்களின் குறையை மறைக்க முயலும் ஒருவகை விளம்பரமாகவே முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற அடைமொழியைக் கருதுவதாகவும். மேலும் இலக்கியத்திற்கு உருவமும் வேண்டும் உள்ளடக்கமும் வேண்டும். இவை இரண்டும் இலக்கியத்தின் இரு கால்கள் என்றும் கலை கலைக்காக என்பதைப் பிழையான வாதம் என்றும் கலை மக்களுக்காக என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதாகவும் கூறுகின்றார். ஆனால் கலை கட்சிக்காக என்றோ மக்கள் என்பதைக் கட்சி என்றோ அர்த்தப்படுத்துவதையே இவர் ஏற்க மறுக்கின்றார். மேலும் இவர் கலை கட்சிக்காக என்ற நிலையில் வரும் படைப்புக்களில் எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் தீர்ப்பதற்கு ஒரே formula வே கூறப்படுவதாகவும் குற்றம் சாட்டுகின்றார்.¹⁰

எனவே மு. தனையசிங்கம், முற்போக்கு அணியினர் கட்சிச் சார்பு காரணமாக இலக்கியத்தில் உருவத்திற்கு முதன்மை கொடுக்காமல் உள்ளடக்கத்திற்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுத்தும் சோஷலிச யதார்த்த வாதம் என்ற ஒரே தீர்வினையே எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் தீர்வாகக் கூறியும் நிற்பதால் படைப்புக்கள் எல்லாம் ஒரே விதமானவையாகி விட்டதையே கண்டிக்கின்றார் எனலாம்.

முற்போக்கு அணியினரில் பலர் கம்யூனிவீட் கட்சியின் அங்கத்தவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதும் மார்க்சிய சித்தாந்தத்தின் இலட்சியக் கோட்பாடான சோஷலிச யதார்த்த வாதமே முற்போக்கு அணியினரின் அடிப்படைத் தத்துவமும் என்பதால் இவர்களின் படைப்புக்களில் அரசியல் உணர்வு பூர்வமாக இடம்பெற்றது என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால் இது சாரிச் சிந்தனையுடைய எழுத்தாளர்களின் இலக்கியப் பிரவேசத்துடனேயே ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்துலகில்

சமுகத்திற்கும் இலக்கியத்திற்குமிடையிலான தொடர்பு பற்றிய பிரக்ஞா வலுப்பெற்றது. அத்துடன் இலக்கியம் சமூக மாற்றத்திற்குப் பயன்பட வேண்டும் என்ற கருத்து நிலையும் இதன் பின்பே ஏற்பட்டதாகும். இத்தகைய கருத்து நிலையின் பயனாகவே இவர்களின் படைப்புக்களில் உள்ளடக்கத்திற்கு முதன்மை தரும் போக்கும் ஏற்பட்டது எனலாம். மேலும் இதுசாரி அரசியல் சித்தாந்தத்தைக் கைக்கொண்டோர் தமிழை ஒரு அணியாகவும் அதனை வெளிப்படையாக ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்களையும் எதிர்ப்போரையும் இன்னோர் அணியாகவும் கருதிச் செயற்பட்டதால் சில சமயங்களில் முற்போக்குக் கருத்துக்களைக் கொண்ட படைப்புக்கள் இவ்வெதிரணியினரிடமிருந்து வந்தபோதும் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனோபாவம் அருகியது. அதனால் எதிரணியினராகக் கருதியோரை முற்றாக ஒதுக்குவதும் கடுமையாக விமர்சனம் செய்வதும் இடம்பெற்றது. இது ஈழத்தின் ஆரோக்கியமான முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பாதகமாகவே அமைந்தது என்கிறார் மௌன. சித்திரலேகா.¹¹

எனவே இலக்கியத்தில் முற்போக்கான அம்சங்கள் கட்சி பேதமின்றிப் பலரது படைப்புக்களிலும் காணப்படுவதை மறுக்க முடியாது. எனினும் இலக்கியத்தை சமூக மாற்றத்திற்குரியதொரு கருவியாக்கி மக்களின் முன்னேற்றமான வாழ்வுக்காகவே அதனைப் பயன்படுத்தி அதற்கு முற்போக்கு என்ற அடைமொழியினையும் கொடுத்து ஈழத்தில் தமக்கென ஒரு வரலாற்றை உருவாக்கியவர்கள் என்பதுடன் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு தமிழ் இலக்கியம் என்ற பரந்த பொருட் பரப்பில் அசைக்க முடியாத ஒரு இடத்தினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவர்களும் இவர்களே என்பதை மறுக்க முடியாது.

பின்னடைவு

1950 முதல் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் செல்நெறியினை வழிப்படுத்தி வந்த முற்போக்கு இயக்கம் 1960 களின் பின்னர் பின்னடைவை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. இப் பின்னடைவுக்கு சர்வதேச அரசியலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் ஒரு காரணமாகக் கூறுவர். அதாவது கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மொஸ்கோ சார்பு, சீனசார்பு என இருவேறு அணிகளாகப்

பிளவுற்றதால் சித்தாந்தத் தளங்களிலும் சிந்தனைத் தடங்களிலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் இலங்கை முற்போக்கு அணியினரையும் பாதித்ததாகவும் இதனால் 1964 முதல் பத்தாண்டுகள் இலங்கை, முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இயங்க முடியாமற் போனதாகவும் கூறுவர்.¹²

1974 இல் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மாற்று முற்போக்கு அணியாக இலங்கை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இவ்வமைப்பின் செயற்பாட்டிற்குப் பிரதான தடையாக இருந்தது தமிழ்த் தேசிய வாதத்தின் வளர்ச்சியாகும். 1970 களின் பின்னர் இலங்கையில் இன்ரீதியிலான முரண்பாடுகள் உச்ச நிலையை அடைந்திருந்தன. தமிழர்கள் தமது நிர்ணய உரிமையினை வலியுறுத்தித் தமக்குத் தனிநாடு கேட்டுத் தீவிரமாகப் போராட முற்பட்டிருந்தனர். இவ்வாறான குழலில் இன்ரீதியிலான ஒற்றுமையை வலியுறுத்தி இலங்கைத் தேசியம் என்ற நிலைப்பாட்டைப் பேச முடியாத சூழ்நிலையொன்று உருவாகியது. இதனால் மார்க்சிய முற்போக்கு அணியினர் பாரிய பின்னடைவை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. முற்போக்கு அணியின் மூலவர்களில் ஒருவரான பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி இது பற்றிக் கூறும் போது,

“இலங்கையில் நாங்கள் 60களில் பேசிய பொழுது மார்க்சிஸ்ட்களாக இருந்த நாங்கள், தேசியம் என்பதற்கு இலங்கை முழுவதையும் ஒரு நாடாக, ஒரு தேசமாகக் கொண்டு, ஒரு Nation ஆகக் கொண்டு, அதற்குள்ளே உள்ளவர்களைப் பேசினோம். அப்பொழுது நாம் தேசிய ஒற்றுமை, சிங்கள தமிழ் ஒற்றுமையைப் பேசினோம். அதில் நியாயம் இருந்தது. அதை நான் இன்றும் மறுக்கவில்லை. நாம் அன்று பேசியது சரி. ஆனால் இலங்கையின் வரலாறு அந்தத் தேசியத்தை இல்லாமற் செய்துவிட்டது. இன்று ethnic problem என்று சொல்லப்படுகின்ற இனக்குழுமப் பிரச்சினை இலங்கையின் பிரதான பிரச்சினையாக உள்ளது.... இப்பொழுது இந்தக் காரணங்களினால் முற்போக்கு இலக்கியம் என்பதற்கான இன்றைக்குரிய வரைவிலக்கணத்தைக் காணுவதில் நான் இந்தக்

காலத் தீன் தேவைகளுக்கேற்ப, இலங்கையின் மாற்றங்களுக்கேற்ப முறபோக்கு இலக்கியம் என்பது இங்கு மீளா வரைவிலக்கணம் செய்யப்பட வேண்டும்”¹³ என்கின்றனர்.

எனவே இலங்கையில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள், இனாதீயிலான முரண்பாடுகள் முதலியவற்றால் தேசியம் குறித்த சிந்தனையில் குழப்பம் ஏற்பட்டபோது இலங்கைத் தேசியத்தை வலியுறுத்தி வந்த முறபோக்கு இயக்கம் செயற்பட முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. ஆனால் அரசியல் ரீதியிலான விவாதங்களைக் கடந்து மனித சமுதாயத்தின் முன்னேற்றம் கருதி இலக்கியத்தை வளர்த்துச் செல்லும் பணியை முன்னெடுப்பதற்கு எங்கும் எவரும் எந்தவிதமான தடைகளையும் எதிர்கொள்ள முடியாது என்பதால் இந்த இயக்கம் புதிய பாதையில் தனது இலக்கியப் பணியை மேற்கொள்வதே பயனுடையதாக இருக்கும்.

2. அடிக்குறிப்புக்கள்

1. சிவத்தம்பி, கா, (1978) இலக்கியத்தில் முற்போக்கு வாதம், பாட்டாளிகள் வெளியீடு, சென்னை, பக். 12.
2. குணராசா, க (2001) ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு, வரதர் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம், பக். 37
3. மேலது. பக். 39.
4. சிவத்தம்பி, கா, (1987 இரண்டாம் பதிப்பு) ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, பக். 33
5. மேலது. பக். 45
6. மேலது. பக். 38 - 40.
7. கைலாசபதி, க. மரகதம், ஆகஸ்ட் 1961, கொழும்பு, பக். 21, மேற்கோள்: க. குணராசா (2001) பக். 91
8. கைலாசபதி, க. முற்போக்கு இலக்கியம் அழகியல் பிரச்சினைகளும், சமர் - 2, யூலை 1979, யாழ்ப்பாணம், பக். 1 - 4.
9. மேலது. பக். 3.
10. தனையசிங்கம், மு. (1984) முற்போக்கு இலக்கியம், க்ரியா வெளியீடு, சென்னை, பக். 5.
11. சித்திரலேகா, மௌ, சமூத்து இலக்கியம் இடதுசாரி அரசியலும் - சில குறிப்புக்கள், சமர் - 2, யூலை 1979, பக். 17 - 19.
12. குணராசா, க (2001) பக். 155
13. ராக்குமார், மேது, வசந்தா, ரா. (பதிப்பாசிரியர்கள்) (2003) கார்த்திகேச சிவத்தம்பியின் நேர்காணல்கள் - 1, மக்கள் வெளியீடு, சென்னை, பக். 285.

3. முற்போக்கு அண்மொன்சு சிறுகதைகள்

சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் 1950 ஆம் ஆண்டுகள் மிகவும் முக்கியத்துவமுடையனவாகும். பிரித்தானியாவின் நலன்களைப் பேணுவதிலேயே அக்கறையாகவிருந்த ஜக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தின் மீது மக்கள் நம்பிக்கையை இழக்க ஆரம்பித்திருந்தனர். இடதுசாரிக் கட்சிகளான கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் சமசமாசக் கட்சியும் தொழிலாளர்களையும் விவசாயிகளையும் ஒன்று திரட்டி அரசுக்கு எதிரான மாபெரும் ஹர்த்தால் ஒன்றினை 1953 இல் நடாத்தியிருந்தன. இப்போராட்டத்தில் சுதந்திரக் கட்சியினரும் இலங்கை தமிழருக்க் கட்சியினரும்கூடப் பங்குபற்றியிருந்தனர். தொழிலாளர்களும் விவசாயிகளும் மத்தியதர வர்க்கத்தினரும் அரசுக்கு எதிராக விழிப்படைந்து மாபெரும் வர்க்கப் போராட்டமொன்றை நிகழ்த்திய போது அரசாங்கம் ஆட்டங்காண ஆரம்பித்தது. இவ்வாறான சூழலைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்த முற்பட்ட எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா மொழியணர்வைத் தூண்டி சிங்கள மக்களை அரசுக்கு எதிராக ஒன்று திரட்டலாம் என்ற எண்ணத்தில் சிங்களம் மட்டும் ஆட்சிமொழி என்ற கருத்தை முன்வைத்து 1956 இல் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார். பண்டாரநாயக்காவின் தனிச் சிங்களக் கொள்கை இலங்கைத் தேசியம் என்ற உணர்வினைத் தூண்டி விடுவதாகவே அமைந்தது. பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சிகளான கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, வங்கா சமசமாசக்ட்சி என்பன இலங்கைத் தேசியத்தை வலியுறுத்தி நிற்க ஏனைய கட்சிகள் இலங்கையின் ஜக்கியத்தைத் தகர்க்கும் வண்ணம் மொழி, இனத் தேசியத்தையே வலியுறுத்தி வந்தன. சிங்களத் தேசியத்தைக் கட்டி வளர்க்க முற்பட்டவர்கள் தமிழ்த் தேசியத்தை வகுப்பு வாதமாகவே பார்க்க முற்பட்டனர். இதனால் இலங்கையில் இனங்களுக்கிடையேயான ஜக்கியத்தைக் கட்டி யெழுப்புவதென்பது சிக்கலானதாகவே அமைந்தது.

இவ்வாறான சூழலிலும் இடதுசாரிக் கட்சிகள் இன ஜக்கியத்தை வலியுறுத்தியதோடு சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் தொழிலாளர்களின் ஒன்றுபட்ட போராட்டத்தின் மூலம்

கிடைக்கின்ற விடுதலைக்கான முயற்சிகளையே மேற்கொண்டு வந்தன. இவர்கள் ஏழைகளின் உழைப்பைச் சுரண்டுகின்ற முதலாளி வர்க்கத்தினரிடமிருந்து உழைக்கும் மக்கள் பெறுகின்ற விடுதலையே மானிட விடுதலைக்கு வழிகோலுவதாக அமையும் எனக் கருதினார்.

முதலாளிகளின் சுரண்டல்களிலிருந்து தொழிலாளர்களை விடுவிக்கும் முயற்சியைப் பிரதானப்படுத்தி நின்ற இடதுசாரி இயக்கத்தினருக்கு, சமூக விடுதலைக்காகப் போராடி வந்த ஒரு பகுதித் தமிழ் மக்களின் விடுதலையும் அவசியமானது எனத் தெரிந்தபோது அவர்கள் வடபகுதியில் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு அடக்கி யொடுக்கப்பட்டு வருகின்ற தமிழர்களில் ஒரு பகுதியினரையும் தம்மோடு இணைத்துக் கொண்டனர்.

இந்தியாவில் 1920 களின் ஆரம்பத்தில் உருவான காந்திய அலை இந்தியத் துணைக் கண்டமெங்கும் வேகமாகப் பரவியது. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தை முன்னின்று நடாத்திய காந்தி அன்றைய இந்திய சனத் தொகையில் ஏறத்தாழ நான்கு கோடியினராக இருந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை ஒதுக்கி வைத்து விட்டு சுதந்திரப் போராட்டத்தில் வெற்றிபெற முடியாது என்பதை உணர்ந்தார். இதனால் தீண்டாமைக்கு எதிரான இயக்கத்தைத் தீவிரமாக நடாத்தினார். காந்தியின் தீண்டாமைக்கு எதிரான இயக்கம் தமிழகத்திலும் வேகமாகப் பரவியது. பெரியார் ஈ. வே. ராமசாமியால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சுயமரியாதை இயக்கம் தனிமனித முனைந்றத்திற்குத் தடையாகவுள்ள சமூகக் கொடுமைகள் அனைத்தையும் போக்குவதையே தனது கடமையாகக் கொண்டு செயற்பட்டது. பெரியாரின் கருத்துக்களும் அறிஞர் அண்ணாவின் சொற்பொழிவுகளும் எழுத்துக்களும் தமிழகத்தில் ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தின. இந்தியாவில் குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட தீண்டாமைக்கு எதிரான சமூக உணர்வு தமிழகத்தோடு மிகவும் நெருக்கமான உறவுகளைக் கொண்டிருந்த ஈழத்தையும் பாதித்தது. ஈழத்தில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் 1920 ஆம் ஆண்டளவில் சாதிக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான கருத்து நிலை உருவாக ஆரம்பித்திருந்தது என்பதை இக்காலப் பத்திரிகைகளில்

வெளிவந்த செய்திகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரஸ் என்ற அமைப்பு 1920 களின் நடுப்பகுதியில் சாதியத்திற்கு எதிரான தனது செயற்பாடு களை விரிவுபடுத்தியிருந்தது. இவ்வாறான சூழலிலேயே ஒடுக்கப் பட்ட மக்கள் மத்தியிலிருந்து ஒடுக்கப்படும் தமிழ் ஊழியர் சங்கம் என்ற அமைப்பு உருவாகியது. இவர்கள் சம ஆசனம், சமபோசனம் ஆகிய நடவடிக்கைகளுக்கான போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர்.

இலங்கையின் வடபகுதியில் தீண்டாமைக்கு எதிரான சமூகச் செயற்பாடுகள் தீவிரம் பெற்றபோது இடதுசாரி இயக்கங்கள் வடபகுதிக்கு வந்து தமது கருத்துக்களைப் பரப்ப ஆரம்பித்தன. 1930 களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தில் இடதுசாரிக் கட்சிகளின் பணி தீவிரமாக இடம்பெற்றது. வங்கா சமசமாசக் கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆகிய இடதுசாரி அமைப்புக்கள் மார்க்சியக் கருத்துக்களை மக்கள் மத்தியில் பரவச் செய்தன. வடபகுதியில் சாதிய ஒடுக்குமுறையினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த தமிழ் மக்களை இடதுசாரிக் கருத்துக்கள் வெருவாகக் கவர்ந்தன. இதனால் இவர்கள் வறுமை, பொருளாதார பலமின்மை, சமூக ஒடுக்கு முறை முதலிய பல்வேறு துண்பங்களுக்கும் காரணமாக இருப்பது சொத்துக்களையும் அதிகாரத்தினையும் தமது பக்கத்தில் குவித்து வைத்துள்ள முதலாளிகளே என்பதை உணர்த்தலைப்பட்டனர். இக் கொடுமைகளிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கு தொழிலாளர்களின் ஒன்றுபட்ட போராட்டமே வழிவகுக்கும் என்பதை இடதுசாரிக் கட்சிகள் இவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறின. இவ்வாறாக இடதுசாரிக் சிந்தனைகளின் பால் தமிழ் மக்கள் கவரப்பட்ட சூழலில் முற்போக்கு இயக்கத்தின் இலக்கியங்களினாடாக தேசிய உணர்வையும் தொழிலாளர் நலன்களையும் சமூக ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிரான கருத்துக்களையும் பரப்பி மக்களைப் புரட்சிகரமான புதியதொரு பாதைக்கு இட்டுச் செல்ல முற்பட்டனர். இதனால் தமிழ் இலக்கியப் போக்கில் பாரியதொரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. இவ்வாறான மாற்றத்தை முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகளினாடாகக் கண்டுகொள்ளலாம்.

3.1 செ. கணேசலிங்கன் சிறுகதைகள்

சமுத்தில் முற்போக்கு இடதுசாரி இயக்கச் சிந்தனைகளை மையப்படுத்தி ஆக்க இலக்கியம் படைத்தவர்களில் செ. கணேசலிங்கனும் ஒருவர். யாழ்ப்பாணத்து உரும்பிராய் என்னும் கிராமத்தில் பிறந்த செ. கணேசலிங்கன் யாழ்ப்பாணம் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் இடைநிலைக் கல்விவரை பயின்றவர். பாடசாலையில் முற்போக்குச் சிந்தனையுள்ள ஆசிரியர்களிடம் கற்றதனாலும் எஸ். பொன்னுத்துரை, க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசன் மாஸ்டர் முதலியோரின் தொடர்பாலும் கணேசலிங்கன் முற்போக்குச் சிந்தனையுடைய எழுத்தாளனாகத் தன்னை உருவாக்கிக் கொண்டார். இடதுசாரி இயக்கத்துடன் தொடர்புள்ளவர்களின் நட்புறவு அவரது சிந்தனையை வளர்த்தது போல அறிஞர் அண்ணாவின் எழுத்துக்கள் அவரது எழுத்தாற்ற லுக்கு உரமுட்டி வந்திருக்கின்றன. இவ்வாறான அடித்தளத்தில் உருவான கணேசலிங்கன் இளமைக் காலத்திலேயே சமூகக் கொடுமைகளுக்கு எதிரானவராகச் செயற்பட்டு வந்துள்ளார். சான்றாக 1948 இல் மகாத்மா காந்தி கூட்டுக் கொலை செய்யப்பட்ட போது கணேசலிங்கன் யாழ்ப்பாணத்தில் தனது கிராமத்தில் காந்திக்கு நினைவுஞ்சலிக் கூட்டமொன்றினை நடாத்தியிருந்தார். அக் கூட்டத்தில் பின்வருமாறு பேசியதாக தனது திரும்பிப் பார்க்கிறேன் என்னும் நாலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“மகாத்மா காந்தியின் உடல் யமுனா நதிக்கரையில் இப்போது எரியுட்டப்பட்டிருக்கும். அவர் மறைந்தாலும் அவரது கொள்கைகளை நாம் கடைப்பிடிப்பதானால் இங்கே நிலவும் சாதிவெறி ஒழிக்கப்பட வேண்டும். இங்குள்ள கோவில்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் எனக் கூறப்படும் மக்களுக்காகத் திறந்து விடப்பட வேண்டும்”¹

மேலும் கணேசலிங்கன் ‘மகாத்மா காங்கிரஸ்’ என்ற அமைப்பின் செயலாளராக இருந்து யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கோவில்கள் அனைத்தும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காகத் திறந்து விடப்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்திச் செயற்பட்டு வந்துள்ளார் எனத் தெரிகிறது.

பாடசாலைக் காலத் திலிருந்தே முற்போக்குச் சிந்தனைகளால் கவரப்பட்ட கணேசலிங்கன் 1950 இல் மன்னிப்பு என்ற சிறுகதையுடன் இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்தார். ஆரம்பத்தில் தினகரன் பத்திரிகையும் பின்னர் சுதந்திரன், தினபதி ஆகிய பத்திரிகைகளும் இவரின் எழுத்துக்களுக்குக் களமமைத்துக் கொடுத்தன. இவரின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி நல்லவன் என்னும் தலைப்புடன் 1958 இல் வெளிவந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து அறுபதுகளில் ‘ஒரே இனம்’, ‘சங்கமம்’ ஆகிய இரு தொகுதிகளையும் அறுபதுகளின் பின்னர் ‘கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை’, செ. கணேசலிங்கனின் சிறுகதைகள் ஆகிய தொகுதிகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் முழு வீச்சுடன் செயற்பட்ட 1950 களிலும் 1960 களிலும் வெளிவந்த இவரது சிறுகதைகளில் முனைப்புற்று நிற்கும் முற்போக்கு அம்சங்களை இனி நோக்கலாம்.

வறுமையும் வர்க்க உணர்வும்.

கணேசலிங்கனின் ‘பிரசவம்’² என்னும் கதை கொழும்பு கோட்டையையும் கும்பனித் தெருவையும் ஊடறுத்து ஓடுகின்ற பெயிரா ஏரியின் கரையோரத்தில் கிடுகினால் வேயப்பட்டுச் சுற்றிவர அடைக்கப்பட்ட சிறிய குடிசைகளில் வாழ்கின்ற நகர சுத்தித் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. புதுமைப்பித்தன் காட்டும் பொன்னகரத்தை ஒத்த களப் பின்புலத்தில் தான் கணேசலிங்கன் காட்டும் கொழும்பு நகரத்து நகர சுத்தித் தொழிலாளர்களும் வாழ்கின்றார்கள் என்பதை அவரது கதையை வாசிக்கும் போது உணரக் கூடியதாகவுள்ளது.

“சிறிது மழை பெய்து விட்டால் போதும், வேட்டியை முழங்காலுக்கு மேல் பிடித்துக் கொண்டு, செருப்பைக் கழற்றிக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு தான் நடக்க வேண்டும். அப்போது, சேற்று நாற்றத்திற்கு மூக்கைப் பிடிக்க முடியாது போய் விடுமே -

இந்த நகரத்தின் மத்தியில்தான் நகர சுத்தித் தொழிலாளர்கள் வாழ்கின்றார்கள். அது ஒரு தனி உலகம். கள்ளச் சாராயம் விற்கும் கடை, குதாடும் கொட்டில், மளிகைக்

கடை, காய்கறிக் கடை, வெற்றிலை பாக்குக் கடை, தேனீர்க் கடை யாவுமே அங்கு இருக்கின்றன. ஒருமுனிசிபல் குழாயும் உண்டு. ஆனால் அதிலே சொட்டுச் சொட்டாக வந்து கொண்டிருக்கும் தண்ணீருக்காக காத்துக் கொண்டு நிற்பதற்கு அங்குள்ள பெண்களுக்குப் பொறுமை இல்லை. சாக்கடை நீரோடு இரண்டறக் கலந்து வரும் ஏரித் தண்ணீர் அவர்கட்டு இருக்கவே இருக்கிறது.”

மேற்படி குழலில் வாழும் மக்களில் ஒருவரான வீரப்பன் கொழும்பில் பெரிய இடத்து வீடொன்றில் அடிமைபோல ஊதியமற்ற வேலைக்காரியாக வாழ்ந்த தங்கம் என்ற இளம் பெண்ணைக் கண்டு காதல் கொண்டு அவளைக் கூட்டிச் சென்று விடுகின்றான். வேலைக்காரியாக என்றாலும் பங்களாவில் பெரிய இடத்தில் ஆடம்பரமான வசதிகளுடன் வாழ்ந்தவருக்கு வீரப்பனின் குடிசையும் சேறும் சக்தியும் கலந்து நாற்றுமிக்கும் குழலும் புதிய அனுபவங்களாகும். இந்த அருவருக்கத்தக்க அவலம் நிறைந்த வாழ்விலும் மனிதர்களிடையே போட்டியும் பொறாமையும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. தங்கம் ஆடம்பரமான வசதிகளுள்ள இடத்தில் வாழ்ந்ததால் புதிய இடத்திற்கேற்ப தன்னை மாற்றிக்கொள்ள முடியாதவளாக இருந்தாள். சேரிப் பெண்கள் பயன்படுத்தும் சாக்கடை நீரை எடுக்கவோ, அந்த ஏரியில் குளிக்கவோ அமுக்கான உடைகளை அணியவோ தங்கத்தால் முடியவில்லை. இதனால் சேரிப்பெண்கள் தங்கத்துடன் சேராமல் ஒதுங்கிக் கொள்கின்றனர். மேலும் சேரிப் பெண்களுக்கு வீரப்பன் தமது ஜாதிப் பெண்ணொருத்தியைத் திருமணம் செய்யாது பணக்கார வீட்டு வேலைக்காரியைத் திருமணம் செய்ததும் பிடிக்காமலேயே இருந்தது. இதனால் வீரப்பனின் தங்கை கூடத் தங்கத்திடமிருந்து ஒதுங்கியே வாழ்ந்தாள்.

ஆனால் வீரப்பன் இல்லாத வேளையில் தனிமையில் இருந்த தங்கத்திற்கு பிரசவவலி ஏற்பட்டபோது சேரிமக்கள் அனைவரும் சேர்ந்து அவளுக்கு உதவுகின்றனர். இது அவர்களின் மனிதாபிமானத்தை மட்டுமென்றி வர்க்க உணர்வையும் ஒற்றுமையினையும் வெளிப்படுத்துவதாகவே உள்ளது. மனிதர்களிடையே போட்டி பொறாமைகள் இருந்தாலும் அவர்கள்

தமது வர்க்கத்தினரில் ஒருவருக்குத் துன்பம் ஏற்பட்டபோது அவற்றை மறந்து ஒன்றுபட்டுவிடுகின்றனர் என்பதை இக் கதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

‘வள்ளி புறப்பட்டாள்’³ என்னும் கதையில் கஞ்சிக்கே வழியில்லாத நிலையிலும் தனது சக தொழிலாளிக்குத் தீங்கு செய்து தனது குடும்பத்தின் வயிற்றை நிரப்ப விரும்பாத வள்ளி என்னும் சீவல் தொழிலாள வர்க்கத்துப் பெண்ணின் வர்க்க உணர்வு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. கந்தன் - வள்ளி குடும்பம் சுப்பிரமணியத்தின் நிலத்தில் குடியிருக்கின்றது. இந்நிலத்திலேயே அவர்கள் நீண்ட காலமாக உழைத்தும் வருகின்றனர். சுப்பிரமணியம் உழவு இயந்திரம் வாங்கியதால் கந்தன் - வள்ளி குடும்பத் திற்கு வேலையில் லாமல் போகின்றது. வேலையில்லாததால் நிலத்தை விட்டும் வெளியேற்றப்படுகின்றனர். உழைப்பில்லாத கந்தனின் குடும்பம் ஒருநேரக் கஞ்சிக்கே வழியின்றித் தவிக்கின்றது. இந்நிலையில் கந்தன் சுப்பிரமணியத்திடம் கடன்கேட்கச் செல்கின்றான். சுப்பிரமணியம், கோயில் திருவிழாவில் பள்ளாருக்காகக் கட்டப்பட்ட கயிற்றை அறுத்த கந்தனின் சாதிக்காரனான வேலனைப் பழவாங்கக் கந்தனைப் பயன்படுத்த முயற்சிக்கின்றார். கந்தனுக்கு பத்து ரூபா கொடுத்து வேலன் கள்ளுச் சீவும் பணக்களிலுள்ள பாளைகளை அறுத்துவிடும்படி நிபந்தனையிட்டு சத்தியம் வாங்கிக் கொள்கின்றார். பத்து ரூபாவுடன் வீட்டிற்குச் சென்ற கந்தன் வள்ளியிடம் விபரத்தைக் கூறுகின்றான். வள்ளி ஆக்ரோஷமாக கந்தனின் முடிவை எதிர்க்கின்றாள். அவள் கந்தனைப் பார்த்து,

“எங்களைப்போலப் பிழைக்கிற இனத்தவன் வேலன்ரை குடும்பத்தின்றை வாயிலை நீ மன் போடுகிறதா? அய்யோ, என்றை பிள்ளைகளின்றை வயித்திலை மன்னள்ளிப் போடப்போறியா, இப்பிடித் தெரிஞ்சிருந்தா என்றை பிள்ளைகளுக்கு அந்தக் கொள்ளி வைக்கிற காசிலை வாங்கி வந்த அரிசியைக் கூடக் காச்சிச் கொடுத்திருக்க மாட்டேன. நீ நாசமாப்போக, நான் செத்தாலும் இந்தச் சோத்தைத் தின்னுவன் எண்டா எண்ணுகிறாய், அந்த எச்மானோ கிசமானுடைய மூஞ்சியிலே அந்தக் காசை

வீசிப்போட்டு வரத் தெரியாத நீயும் ஒரு மனுவனா.”
என்று கத்தினாள். கோபத்தாலும் கொதிப்பாலும் கண்கள்
சிவக்க நின்று சத்தமிட்ட வள்ளியை,
“வள்ளி சத்தம் போடாதை அங்காலை கேக்கப் போகுது”
என்று கூறி அமைதிப்படுத்த முயன்ற கந்தனுக்கு வள்ளி,

“கேக்கட்டும் எல்லாருக்கும் இது தெரியட்டும். என்றை
குடும்பம் அழிஞ்சாலும் வேலன்றை குடும்பம் அழிவதை
நான் விட மாட்டேன். அதோடை இந்த எச்மான் எத்தனை
அநியாயங்களைச் செய்தான். எங்கடை குடும்பத்துக்கு
இந்தக் கதி வந்ததும் அவனாலை தானே. அவனென்ன
உசந்த சாதியாம் ஒசந்த சாதி. அந்தச் சாதி இந்தச்
சாதியின்றை வாயிலை மண்கொட்டியா வாழ வேண்டும்.
இதை அந்த எச்மானிடம் இப்பவே கேக்க வேணும். அது
மட்டும் நான் தண்ணி குடிக்க மாட்டன். இந்தா நான் போய்
எங்கடை சாதி எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டுவாறுன்.”

எனக்கூறி வெளியே சென்றவள் தனது சாதிக்
காரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு பாண்டியன் வாயிலை
நோக்கி உள்ளக் கொதிப்போடு நடந்த கண்ணகிபோல அந்தக்
கூட்டத்திற்குத் தலைவரிரி கோலமாகத் தலைமை தாங்கிச்
சென்றாள் எனக் கூறிக் கதையை முடிக்கின்றார்.

இது நிலவுடைமையாளர்கள் சாதியடிப்படையில் ஒரு சில
மக்களை அடிமைப்படுத்தி வைத்திருந்ததையும் அவர்களின்
உழைப்பைச் சுரண்டியதையும் எடுத்துக் காட்டுவதுடன் அந்த
மக்கள் விழிப்புணர்வு பெற்று வர்க்க அடிப்படையில் ஓன்றாகி
வருவதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

‘சீக்கிரமாய் வந்துவிடு’⁴ என்றும் கதையில் ஒடும்
புகைவண்டியில் பிரயாணிகருக்கு வாழைப்பழம், கடலை
முதலியவற்றை விற்றுப் பிழைக்கின்ற ஏழைத் தொழிலாளர்களின்
வாழ்வு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

சென்னையிலிருந்து பம்பாய் செல்லும் புகையிரதம்
கோட்டே என்ற நிலையத்தில் நின்றபோது பழம், கடலை

என்பவற்றைக் கள்ளமாக விற்கும் பையன்களும் ஆண்களும் பெண்களும் எனஜினிலிருந்து பிற்பகுதி வரை கூவிக் கொண்டே ஒடிக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு கிழவி பையன் ஒருவனிடம் வாழைப்பழக் கூடையொன்றைக் கொடுத்து ‘ஒட்டா பிந்திப்போனாய்’ என்று கூறி அவசரப்படுத்த பையன் ஒடி வந்து வண்டியில் ஏறுகின்றான். வண்டி புறப்பட ஆயத்தமாகிறது. பையனுக்கு எதுவும் வியாபாரமாகவில்லை. அவன் கிழவியிடம்,

‘அம்மா, எதுவும் ஆகவில்லை. நான் போய் அடுத்த வண்டியிலே வந்து விடுகிறேன்.’ எனக் கூற கிழவியும், ‘சீக் கிரமாய் வந் துவிடு. நான் இதிலேயே காத்துண்டிருக்கன். நந்தலுரிலே கீரையும் வாங்கிட்டுவா’

என்று அவனை வழியனுப்புகின்றாள். பன்னிரண்டு வயது நிரம்பாத அந்தப்பையன் வண்டியின் கதவை ஒரு கையாலும் பழக் கூடையை மறுகையாலும் பிடித்தவாறு புகைவண்டியில் தொங்கிக் கொண்டு நிற்கின்றான். சிறுவனின் அழுக்கடைந்த தோற்றுத்தைப் பார்த்த பிரயாணிகள் சிலர் அருவருக்கின்றனர். ஒரு பிரயாணி மற்றொரு பிரயாணிக்கு,

‘அவன் கையையும் உடலையும் பாருங்கள் சார் ஒரே அழுக்கும் வியர்வையும் எப்படி சார் இதையெல்லாம் வாங் கிச் சாப் பிடுகிறார் களோ தெரியாது. இவர்களையெல்லாம் டிக்கெட் இல்லாமல் பிரயாணம் செய்ய விட்டால் ரெயில் வே எப் பிடிசார் உருப்படப்போகிறது.’ எனக் கூறியபோது மற்றவர் பதிலுக்கு,

“முன்றாம் வகுப்பு டிக்கெட்டிற்குக் கூட அவர்களிடம் பணமில்லை. பணம் கொடுத்தவர்கள் உள்ளே நிற்கிறார்கள். கொடுக்காத இவர்கள் வெளியே நிற்கிறார்கள்” எனக் கூறுகின்றார்.

தொடர்ந்து இருவருக்கும் இடையே நடைபெற்ற உரையாடலில் முன்னவர், “டிக்கெட் வாங்க முடியாவிட்டால் நடந்து

செல்வதுதானே” எனக் கூற மற்றவர்,

“எல்லோராலும் நடக்க முடிகிறதா? ஏழைகள் என்பதற்காக நீதி நேர்மை ஒன்றுமே வேண்டாமா? ஆத்மா என்று ஒன்று கூட அவர்களுக்குக் கிடையாதா? வயிறு என்று ஒன்று அவர்களுக்கு இருக்கிறது. அதற்காக அவர்கள் உயிரைக் கூடக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள்” என்று அவர்களுக்காகப் பரிந்து பேசுகின்றார். ஆனால் முன்னவர் சந்றும் விட்டுக்கொடுக்காமல்,

“ஆசியாவிலேயே எங்கள் நாட்டிலேயே ஜனநாயகம் நிலவுவதை மேல் நாடுகளைல்லாம் ஒப்புக் கொள்கின்றன. அதைப் பற்றி நீங்கள் என்ன கூறுகிறீர்கள்? எனக் கேட்கின்றார். அதற்கு,

“ஏழைகள் அப்படியே இருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள் வாழ்க்கைக்கத் தரம் உயர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஜந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தடவை அவர்கள் விரும்பிய ஒரு பெட்டிக்குள் வோட்டுப் போடச் செய்து விட்டு ஜனநாயக ஆட்சி நடப்பதாகச் சொல்லுவதால் பயன் என்ன? உங்கள் நாட்டிலுள்ள சாதாரண மனிதன் ஒருவனைப் பிடித்து உனக்கு ஜந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தடவை வோட்டுப்போடும் சுதந்திரம் வேண்டுமா. அல்லது ஒரு நிரந்தரமான தொழிலும் வசதியான வீடும் வேண்டுமா என்று கேட்டுப் பாருங்கள்”

என்று கூறுகின்றார். இப் பதிலைக் கேட்டவருக்கு அவர் ஒரு சர்வாதிகார ஆட்சியை விரும்புவது போலத் தெரிகின்றது. ஆனால் அவரோ எனக்குப் பிடித்த ஆட்சி மக்கள் ஜனநாயகமே என்று கூறுகின்றார்.

வாழைப்பழக் கூடையுடன் படியில் நின்ற சிறுவன் எதிரேவந்த பாலத்தில் தலைமோதி இறந்து விடுகின்றான். அவனின் இறந்த உடல் அநாதரவாகக் கிடக்க வண்டி புறப்படுகின்றது. மற்றுப் பையன்களும் பழையபடியே வண்டியின்

படியில் ஏறிக் கொள்கின்றனர். இதைப் பார்த்தபோது அந்தப் பிராணி,

“பார்த்தீர்களா சார், மற்றுப் பையன்களுக்கு இப்பொழுதாவது புத்தி வந்ததா? மீண்டும் வண்டிக்கு வெளியே நிற்கிறார்களே” என்று கூற மற்றவர் பதிலாக,

“வாழ்வதற்காக அவர்கள் சாவதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள். நாம் தான் அவர்களை வாழவிடாது சாகடித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம்” என்று கூறுகின்றார்.

இங்கே ஏழைகளின் வாழ்வை மலர்விக்காத அரசாங்கத்தினால் பயனில்லை என்பதும் ஏழைகளின் வாழ்வு மக்களாட்சியின் மூலமே வளம்பெற முடியும் என்பதும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. மக்களாட்சி என்பது பாட்டாளி மக்களின் கையில் அதிகாரத்தை வழங்கும் மக்கள் ஜனநாயகமே. இதனையே ஆசிரியர் இங்கு பதிய வைக்கின்றார்.

முதலாளிகளின் சுரண்டல்

‘நரபலி’⁵ என்னும் கதையில் தனது சுய நலத்திற்காக ஏழைத் தொழிலாளர்களின் உயிரைக் கூடச் சுரண்டும் முதலாளிகளின் கொடுமை எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. காளிகோயில் தர்மகர்த்தாவாகவுள்ள முருகேச முதலியார் தனது மனைவிக்கு வந்த நோய் தீராத நிலையில் காளிதேவிக்கு பொற்கிரීடம் தருவதாக நேர்த்தி வைக்கின்றார். நோய்குண்மாகின்றது. முதலியார் கோயில் புனரமைப்பு வேலைக்கான கொந்தராத்தையும் தானே பெற்றுக்கொண்டு கோபுரத்திற்கு பொற்கிரීடம் வைக்க முயற்சிக்கின்றார். பாழடைந்த கோபுரத்தின் உச்சியில் ஏறி பொற்கிரීடத்தை வைப்பதற்கு முயன்ற ஏழைத் தொழிலாளர்கள் இருவர் முயற்சி வெற்றிபெற முன்னரே கோபுரத்தில் இருந்து சறுக்கி விழுந்து இறந்து விடுகின்றனர். இது காளிதேவியின் விளையாட்டே எனக் கருதிய உள்ளுர்த் தொழிலாளர்கள் பலரும் இவ் வேலைக்கு உடன்பட மறுத்து விடுகின்றனர். இந்நிலையில் வெளியூர்க்காரணான தங்கவேலு என்ற ஏழைத் தொழிலாளி ஒருவன் தனது உயிர் போனாலும் இதனால்

கிடைக்கின்ற நூறு ரூபாவில் மனைவியும் பிள்ளைகளும் வயிறார் உண்ணட்டும் என்ற நினைப்பில் இவ் வேலைக்கு உடன்படுகின்றான். தங்கவேலுவுக்கு ஏற்படப்போகின்ற கதியை நினைத்து அவனை எப்படியாவது இவ்வேலையைச் செய்ய விடாது தடுத்து அவனது உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று நினைத்த கோபாலன், தங்கவேலு சாதியில் குறைந்தவன் என்று முதலியாருக்குக் கூறுகின்றான். ஆனால் முதலியார் அவன் வெளியூர்க்காரன் என்பதால் அவனது சாதியை மறைத்து எப்படியாவது அவனைக் கோபுரத்தில் ஏற்றிவிட முயற்சிக்கின்றார். கோபாலனின் மனிதாபிமானம் தங்கவேலுவின் வறுமையின் முன்னும் முதலியாரின் சய நலத்தின் முன்னும் தோற்றுப்போக தங்கவேலு கோபுரத்தில் ஏறுகின்றான். பொற்கிரීடம் மாற்றப்பட்டது, ஆனால் தங்கவேலு உயிருடன் இறங்கிவரவில்லை. முதலியாரின் வெற்றிக் களிப்போடு கோயில் கும்பாபிசேகம் நடைபெறுகின்றது. கும்பாபிசேகத் தன்று முதலியார் வார்த்த கஞ்சி தங்கவேலுவின் மனைவி பிள்ளைகளின் வயிற்றைக் குளிர்வித்தது என்று கதை முடிகின்றது. தங்கவேலுவின் உயிரைப் பலி கொடுத்து காளிதேவிக்கு மாற்றிய பொற்கிரීடம் முதலியாரின் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்திருக்கலாம். கும்பாபிசேகத் தன்று வார்த்த கஞ்சி அன்றுமட்டும் தங்கவேலுவின் குடும்பத்தின் வயிற்றைக் குளிர்வித்திருக்கலாம், ஆனால் இனி வாழ்நாள் பூராவும் அவனின் குடும்பம் அனுபவிக்கப் போகின்ற அவல வாழ்வு முதலியாரின் கண்களுக்கு எப்படித் தெரியப் போகின்றது என்ற சிந்தனையை எழுப்புவதாக கணேசலிங்கனின் இக்கதை அமைந்துள்ளது.

‘விளம்பரம் காவிகள்’ என்னும் கதையில் பாடசாலைக்குச் செல்ல வேண்டிய இளம் சிறுவர்களை வேலைக்கமர்த்தி அவர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டும் முதலாளிகளின் கொடுமை எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இக்கதையில் வருகின்ற ஏகாம்பரம் என்னும் முதலாளி லேபர் கமிஷனுக்குப் பொய்யான தகவல்களைக் கூறி பதினான்கு வயதிற்கு உட்பட்ட இளம் சிறுவர்களை வீதி வீதியாக விளம்பரம் காவித்திரியும் தொழிலில் ஈடுபடுத்துகின்றார். இச் சிறுவர்கள் சட்டப் படியான வேலை நேரத்திற்கு அதிகமாக வேலை செய்விக்கப்படுகின்றனர். இவ்வாறு வேலை செய்பவர்களுக்கு உரிய சம்பளமும் வழங்கப்படுவதில்லை.

இவ்வாறான நிலையில் ஒருநாள் மதுபோதையில் இருந்த ஏகாம்பரம் சிறுவர்களின் சம்பளத்தைக் கொடுக்க மறுத்ததால் ஏற்பட்ட தகராறு வலுத்து வீதியால் சென்ற பொலிசார் தலையிட வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது. பொலிசாரின் தலையீட்டால் ஏகாம்பரம் லேபர் கொமிஷன் அதிகாரிகளிடம் சிக்கிக் கொள்கின்றார். இதுவரை காலமும் சிறுவர்களை வேலைக் கமர்த்தி அவர்களைக் கல்வி கற்க விடாமல் தடுத்ததற்காகவும் அவர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டியதற்காகவும் ஏகாம்பரம் சட்டத்தின் முன் நிறுத்தப்படுகின்றார்.

சட்டம் முதலாளிகளுக்குச் சாதகமாக இருந்தாலும் தொழிலாளர்கள் தமக்குள் ஒன்றுபட்டு முதலாளிகளை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் என்பதையும் அப் போராட்டத்தின் மூலம் வெற்றி கிடைக்கும் என்பதையும் இக்கதை உணர்த்தி நிற்கின்றது.

‘ஓரே இனம்’⁷ என்னும் கதையில் புறக்கோட்டை பஸ் நிலையத்தில் பாரம் தூக்கும் தொழிலாளர்களாகவுள்ள சிறுவர்களின் நடவடிக் கைகளைக் காட்டி அவர்களிடையே தொழிலாளர்கள் என்ற ஒன்றுபட்ட உணர்வு மேலோங்கியிருப்பது எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

புறக்கோட்டை பஸ் நிலையத்தில் ரிக்ஷா இழுத்துப் பிழைத்த முனியாண்டி நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுக்கையாகிவிட்ட போது மகன் முத்து பாரம்தாக்கிப் பிழைக்க பஸ் நிலையத்திற்குப் போகின்றான். பஸ் நிலையத்தில் நின்ற ஏனைய பாரம் தூக்கும் தொழிலாளர்கள் புதியவனான முத்துவைக் கண்டதும் அவன் தமக்குப் போட்டியாக வந்து விட்டான் என நினைத்து அவனை அடித்து விரட்ட முற்படுகின்றனர். ஆனால் முத்து முனியாண்டியின் மகன் எனத் தெரிந்த போது தவறை உணர்ந்து அவனைத் தம்மோடு சேர்த்துக் கொள்கின்றனர். முத்துவை பிரயாணி ஒருவன் அடித்தபோது தொழிலாளர்கள் அனைவரும் ஓடிவந்து முத்து வுக்காக அடித்தவனோடு சண்டையிடுகின்றனர். முத்து அடிவாங்கி மூர்ச்சையாகி விட்டபோது அனைவரும் அவனுக்கு உதவ கின்றனர். அத்துடன் முத்துவை முனியாண்டியின் மகன் எனத் தெரியாததாலேயே முதலில் அவ்வாறு நடந்து கொண்டதாகவும் அது பற்றி முனியாண்டியிடம் எதுவும் கூற வேண்டாம் என்றும்

அவர்கள் முத்துவிடம் கேட்டுக் கொள்கின்றனர். ஆனால் முத்து,

“எனக்கு ஒருவரும் அடிக்கல்லை எண்டால் அப்பன் நம்பமாட்டாரு.

முதலிலை கட்டாயம் அடிப்பாங்க அதைப்பற்றி யெல்லாம் கவலைப்படாதை அவங்களெல்லாம். ரோம்ப நல்லவங்க - ஆனா லேசியை எவரையும் சேர்த்துக் கொள்ள மாட்டாங்க, சேர்துக்கிட்டா உனக்காக உசிரையும் குடுப்பாங்க. அவ்வளவு நல்லவங்க. முதலிலை எப்பிடி அடிச்சாலும் வாங்கிடு. ஓடி விடாதை, என்டு சொல்லித்தான் அனுப்பினாரு”

என்று கலங்கிய கண்களுடன் நாத் தடுமோறுக் கூறியபோது தொழிலாளர்கள் அனைவருக்கும் தாம் எல்லோரும் ஒரே இனம் என்பதை உணர்ந்து புத்துணர்ச்சி பெறுகின்றனர்.

தொழிலாளர் போராட்டம்.

கணேசலிங்கனின் ‘போராட்டம்’⁸ என்னும் கதையினுராடாக இலங்கை வரலாற்றில் முதன் முறையாக 1906 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற கரத்தைத் தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் தொடர்பான செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் துறைமுகங்களுக்கு தேயிலை, ரப்பர் முதலிய பல்வேறு பொருட்களையும் ஏற்றிச் செல்வதற்கு மாட்டு வண்டிகளும் குதிரை வண்டிகளுமே பயன் படுத்தப்பட்டன. மோட்டார் வாகனங்கள் எதுவும் அக்காலத்தில் பாவனையில் இருக்கவில்லை. கரத்தைகளைச் சொந்தமாக வைத்திருக்கும் முதலாளிகள் அவற்றை வாடகைக்குக் கொடுப்பார். தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு தடவை கொழும்பில் இருந்து துறை முகத்திற்கு வண்டியோட்டிச் செல்ல ஒருஞ்சு கூலியாகக் கிடைத்தது. இதில் அறுபது சதம் வண்டிக்கு வாடகையாகப் போனால் நாற்பது சதம் தொழிலாளிக்கு கூலியாகக் கிடைத்தது. பாதைகள் சீராக இல்லாததால் ஒரு நாளில் இரண்டு தடவைகள் மட்டுமே ஒருவரால் துறைமுகத்திற்குச் சென்றுவரக் கூடியதாக இருந்தது. இதனால் நாளொன்றுக்கு என்பது சதம் தொழிலா

ளிக்குக் கூலியாகக் கிடைத்தது. இதனால் கரத்தையோட்டும் தொழிலாளர்கள் நித்திய வறுமையினையே அனுபவித்து வந்தனர்.

இவ்வாறான நிலையில் ஆங்கில ஆட்சியினர் வண்டிக்காரர்கள் கரத்தைகளைத் துலாவிலிருந்து ஓட்டிச்செல்லக் கூடாது, மாடுகளை நுகத்தில் பிடித்தவாறு நடந்தே செல்ல வேண்டும் எனச் சட்டம் பிறப்பித்தனர். இதனால் தொழிலாளர்கள் ஆத்திரமடைந்தனர். கரத்தைத் தொழிலாளர்களின் சங்கம் இச் சட்டத்தை எதிர்த்தது. தெருக்களைல்லாம் பள்ளமும் திட்டியுமாக உள்ளன. பார் வண்டிகளைத் துலாவிலிருந்து தான் நிதானமாக ஓட்டமுடியும். அல்லது குடைசாய்ந்து விடலாம். மாடுகளின் கழுத்துகள் காயமடையலாம், துலாவிலிருந்து ஓட்டமுடியா விட்டால் மழையிலும் வெயிலிலும் கரத்தைக் காரர்கள் கவுட்டப்பட நேரிடும் என்பதையெல்லாம் கரத்தைக் காரர்கள் எடுத்துக்கூறிய போதும் அவை வெள்ளைக்கார ஆட்சியாளர்களின் செவிகளில் ஏறவில்லை.

இதனால் கரத்தைக்காரர்கள் ஒன்றுகூடி வேலை நிறுத்தம் செய்தனர். கரத்தைகள் ஓடாததால் கப்பல்கள் குடாவில் காத்துக் கிடந்தன. கரத்தைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஊர்ந்த தெருக்களைல்லாம் ஓய்ந்து கிடத்தன, பொலிசார் துப்பாக்கி களோடு காவல் நின்றனர். துறைமுக ஏற்றுமதி, இங்குமதிப் பணிகள் யாவும் தடைப்பட்டன. புகையிரதப் பகுதி மக்கள் போக்கு வரத்து யாவும் தேக்கமடைந்தன. இதனால் வெள்ளைக் காரர் களின் கம்பனிகள் பலவும் நட்டமடைந்தன. மறுபக்கத்தில் நாட்கூலியையே நம்பியிருந்த கரத்தைக் காரர்கள் உண்ண உண வக்கு வழியின்றி வாட்டமுற்றனர். மாடுகளுக்கு உணவுபோடவும் வழியறியாது நின்றனர். இந்நிலையில் வேலை நிறுத்தத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய மாரிமுத்து சட்டமறுப்பு ஊர்வலமொன்றுக்குத் தொழிலாளர்களைத் தயார்ப்படுத்தினான். கொழும்பிலுள்ள கரத்தைகள் அனைத்தும் கொம்பனித் தெருவில் ஒன்று கூடின. மாரிமுத்து முதலாவது கரத்தையின் துலாவில் கம்பீரமாக இருந்து கொண்டு தனது மாடுகளைத் தட்டி விடுகின்றான். மக்களின் ஆரவாரத்தின் மத்தியில் கரத்தைகள் மாரி முத்துவைப் பின் தொடர்ந்தன. நீதியற்ற சட்டம், ஓழிக! கரத்தைப் போராட்டம் வெல்க. மாரிமுத்துவுக்கு ஜே. எவ்வாறான கோழங்கள் வானைப்

பிளக்கின்றன, தொழிலாளர்களின் ஒன்றுபட்ட பலத்திற்குப் பணிந்து ஆங்கில ஆட்சி தனது சட்டத்தை விலக்கிக் கொள்கின்றது. தொழிலாளர்களின் போராட்டம் வெற்றி பெறுகின்றது. இவ்வரலாறு மாரிமுத்துவின் வாழ்க்கையோடு இணைத்துக் கதை கூறப்படுகின்றது.

‘பூச்சாண்டிகள்’⁹ என்னும் கதையில் கொழும்பு நகரப் புறங்களில் தோட்டி வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களின் வாழ்வும் அவர்கள் தொழிற் சங்கத்தில் இணைந்து பெற்ற வெற்றிகளும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. உழைப்பதும் உழைத்ததைக் குடித்து அழிப்பதுமாக இருந்தவர்களுக்கு தொழிற் சங்கங்கள் உருவானபோது சிந்தனை மாறுகின்றது. தோட்டி வேலை செய்யும் தொழிலாளியான வேலப்பனுக்கு சனிட்டரி இன்ஸிபெக்டர் ஏசியதால் சுயமரியாதை கிளறப்படுகின்றது. அவன் குடிப்பதை விட்டுவிட்டு தொழிற் சங்கத்தில் இணைகின்றான். தான் தோட்டி என்றாலும் தொழிலாளி என்பதை உணர்கின்றான். இந்த விழிப்புணர்வால், தொழிலாளியாக இருந்து தற்போது நோய்வாய்ப்பட்டு கள்ளுக் கடைக்கு அருகில் இரால் வடை விற்கும் சக்கிலியப் பெண்ணான அந்தக் கிழவியிடம் வேலப்பன்,

‘கிழவி நீ சொல்லு... நான் தோட்டிதான் ... ஆனால் என்னிலை நாத்தம் வீசுதா? அந்தச் சட்டை போட்ட சனிட்டரி இன்ஸிபெக்டர் என்னிலை நாத்தம் வீசுதாம். தள்ளி நில்லடா நாயே, என்று கூறும்போது வேலப்பனின் சுய மரியாதைக்கு ஏற்பட்ட களங்கமும் அதனை அவன் உணர்ந்து கொண்டுள்ளமையும் வெளிப்படுகின்றது. இது வேலப்பனின் நடவடிக்கைகளை மட்டுமல்ல அவனை யொத்த தொழிலாளர்கள் பலரதும் நடவடிக்கைகளில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றது. தொழிற் சங்கங்கள் அவர்களின் வாழ்வின் முன்னேற்றத்திற்கான புதிய பாதையைக் காட்டி நிற்கின்றன. இதனால் வேலப்பனும் சக தொழிலாளர்களும் இப்போது கள்ளுக் கடைக்குப் போகாமல் சினிமாவுக்குப் போவதையும் குறைத்துத் தாழும் பணம் சேர்க்க முயற்சிக்கின்றனர். தோட்டி வேலை செய்து விட்டும் முட்டை சுமந்து விட்டும் அழுக்கு

உடையும் பரட்டைத் தலையுமாக வியர்வை நாற்றத்துடன் குடித்து விட்டு வீண் வம்பு பேசி தெருக் கரைகளில் கிடந்து மகாராஜாக்கள் மாதிரிப் பேசும் இந்தத் தொழிலாளர்களுக்குப் புதிய பாதையைத் தொழிற் சங்கத்தினர் காட்டிய போது வேலப்பன் எண்ணேய் தேய்த்து வாரிய தலையுடனும் சவரம் செய்த முகத்துடனும் தோய்த்த வேட்டியும் துண்டுச் சால்வையுமாக புதிய தோற்றுத்துடன் வருகின்றான். இவ்வாறு புதிய சிந்தனையின் வயப்பட்ட தொழிலாளர்கள் தமது ஒன்றுபட்ட பலத்தை வெளிப்படுத்தி வேலை நிறுத்தம் செய்தபோது, தெருவெல்லாம் குப்பைகள் குவிந்து கிடந்தன. சாக்கடைகள் யாவும் அடைத்துப் போய்த் துர்நாற்றும் வீசியது. கொழும்பு மாநகரம் பேய் குடிகொண்ட வீடு போல காட்சியளித்தது. துறைமுகத் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்யாததால் கப்பலில் இருந்து பொருட்கள் இறக்கப்படவில்லை இதனால் கடைகளில் கடலை, கிழங்கு, மிளகாய், சீனி முதலிய அனைத்துப் பொருட்களும் விலையேறி விட்டன.”

எண்ணேய்க் குதங்களிலுள்ள தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தத்தால் வாகனங்கள் ஓட முடியாத நிலை ஏற்படுகின்றது. தெருக்கள் மின்சார விளக்குகளும் இல்லாமல் இருநில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றன. இருளையே பார்த்து அறியாத கொழும்பு நகர மக்கள் நிலவு தெரிகிறதா என்று வானத்தைப் பார்த்தனர்.

கொழும்பு நகரம் திடீரென ஏன் இவ்வாறு மாறிவிட்டது? இதற்கெல்லாம் காரணம் யார்? இந்த வினாவுக்கு பொன்னம்மாவின் மூலமாக ஆசிரியர் கூறும் பதில், கள்ளுக்கடைக்கு எதிரே நின்றவர்களைக் காட்டி ‘அவங்களுக்கு வேலை நிறுத்தம்’ என்று ஒரு மந்திரம் தெரியுமாம் அந்த மந்திரத்தை எல்லோருமாக ஒன்றாகக் கூடிச் சொன்னால் தான் பலிக்குமாம். அப்படியே சொல்லிவிட்டாங்கள். அதனால் தான் இப்படியெல்லாம் வந்திருக்கு” எனக் கூறும்போது தொழிலாளர்களின் ஒன்றுபட்ட போராட்டத்தால் எதையும் சாதித்து விட முடியும் என்ற நம்பிக்கை வெளிப்படுகின்றது. கதையின் முடிவில் செந்திறக்கொடிகள்,

சுலோக அட்டைகள் என்பவற்றுடன் வானம் அதிரும்படியாகக் கோழிமிட்டவாறு தொழிலாளர்களின் ஊர்வலம் செல்வதும் காட்டப்படுகின்றது. வேலப்பனும் கூட்டாளிகளும் அந்த ஊர்வலத்தில் கைகளில் கொடிகளுடன் சென்று கொண்டிருந்தனர். வெறும் குடிகாரக் கூலிகள் என இதுவரை நினைத்தவர்களின் எண்ணங்கள் மாறி அவர்களும் சுயமரியாதையுள்ள தொழிலாளர்களே என்ற புதிய கருத்து இக் கதையினாடாகப் புரிய வைக்கப்படுகின்றது.

‘சாயம்¹⁰ என்னும் கதையில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொழிற்சங்கப் போராட்டம் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இக்கதையில் வருகின்ற தங்கப்பன் தொழிற் சங்கத்தில் செயலாளராக இருப்பவன் என்பதால் அவனுக்கு வயிற்றுவலி உள்ள நிலையிலும் கண்டக்டர் ஒரு நாள் லீவு கொடுக்க மறுத்து விடுகின்றான். வயிற்று வலியோடு அவன் மலையேறி வேலை செய்கின்றான். வேலை முடியும் தறுவாயில் தண்ணீர் குழிப்பதற்காக ஆற்றுக்குச் சென்ற பத்து நிமிட இடைவெளியில் அங்கு வந்த கண்டக்டர் தங்கப்பனைக் காணவில்லை என்று கங்காணியுடன் முரண்பட்டதுடன் திரும்பி வந்த தங்கப்பனை பெயர் வெட்டி விட்டேன் வீட்டுக்குப் போ என்று விரட்டுகின்றான். இதனால் தங்கப்பனின் ஒரு நாள் உழைப்பு வீணாகிப்போகின்றது. தோட்ட நிர்வாகத்தினரின் கொடுமைகளை எதிர்த்து தொழிலாளர்கள் போராடுகின்றனர். அவர்களின் கோரிக்கைகளை தொழில் கமிஷனர் தோட்ட முதலாளிகளையும் அழைத்து வைத்துப் பேச்சு வார்த்தை நடாத்துகின்றார்.

தொழிலாளர்கள் விழிப்புணர்வு பெற்று தொழிற் சங்கங்களின் மூலம் போராட்டத்தை நடாத்துவதற்கு முன்னர் தோட்டத்தில் எவ்வாறு கொடுமைகளை அனுபவித்தனர் என்பதை பேச்சு வார்த்தையில் கலந்து கொண்ட தோட்ட நிர்வாகிகள் பற்றி ஆசிரியர் கூறுவதனாடாகத் தெரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

“அந்தத் தேயிலைத் தோட்டத்தின் காட்டு ராசாவாக விளங்கும் துரை செல்வராஜா, தொழிலாளர்களை ஆட்டு மந்தைகளாக எண்ணியிருக்கும் கண்டக்டர் கனகசபை, தொழிலாளர்களைத் தமது பரீட்சைக்குரிய எலிகளாகக்

கருதும் அப்போதிக்காரி அபயசேகரா, அரிசியை அடிப்பக்கமாக வெட்டித் தம்முடைய வயிற்றைச் சாராயத்தால் நிரப்பும் தலைமைக் குமாஸ்தா தர்மலிங்கம், தூளைக் கூட மறைவாகத் தொழிலாளர்களுக்கு விற்று தமது மனைவியின் உடலைப் பகட்டுகளால் அலங்கரிக்கும் டீ மேக்கர் திகிரிபண்டா ஆகிய அனைவரது கருடப் பார்வையும் தன்மேல் விழுந்திருப்பதைத் தங்கப்பன் அன்று கண்டு கொண்டான்.”

இவர்கள் அனைவராலும் சுரண்டப்பட்ட ஏழைத் தொழிலாளர்களின் உதிரத்தால் விளைந்ததே நாம் சுவைக்கும் தேயிலை என்பதை தங்கப்பனின் வார்த்தைகளாகவே ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

“தேயிலையின் நிறம் தொழிலாளர்களின் தோலின் நிறம். அதனுள்ளே ஒடுவது இரத்தம். தேயிலைச் சாயத்தின் நிறம் இரத்தம். வெளிநாடுகளில் தேயிலையை விற்றுப்பணம் சேர்க்கும் போது எமது இரத்தத்தை விற்றுப் பணம் திரட்டுகின்றீர்கள் என்று எண்ணுங்கள். தேயிலையைச் சுவைப்பவர் களைல் லாம் எமது இரத்தத்தைச் சுவைக்கிறார்களென்று கருதுங்கள். தேயிலைக்காகத் தமது இரத்தத்தைத் தானம் செய்து இரத்தம் சுண்டிப்போய் எலும்பும் தோலுமாகக் காட்சியளிக்கும் எம் வர்க்கத்தினரை வெளியே பாருங்கள்”

இவ்வாறு தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்குத் தமது நிஜத்தை உணர்த்தியது தொழிற் சங்கங்களே என்பதும் தொழிற் சங்கங்கள் இடதுசாரி இயக்கங்களின் புரட்சிகரமான சிந்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இன முரண்பாடு.

முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்கள் மொழி, இன, மத பேதங்களுக்கு அப்பாலான சிந்தனைகளைக் கொண்டவர்கள். தனிமனித உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிப்பவர்கள். மனித மனங்களில் ஆணையும் பெண்ணையும் இணைத்து வைக்கும் அற்புதமான உறவுப் பாலமாகத் தொழிற்படுவது காதல்.

இக்காதலுக்கு மொழி, இன, மத பேதங்கள் தெரிவதில்லை. ஆனால் மனிதர்கள் தமது சுய நலத்தினாலும் பலவேறு புறக் காரணங்களாலும் சிலரது காதலுக்குத் தடையாகி நிற்கின்றனர். கணேசலிங்கனின் 'மரக்கட்டை'¹¹ என்னும் கதையில் வருகின்ற பிரேமா என்ற சிங்களப் பெண் மலையகத் தோட்டத்தில் கண்டக்டர் வீட்டில் வேலை செய்தவள். கண்ணுச்சாமி என்ற மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளி ஒருவனைக் காதலிக்கின்றாள். தமிழனான கண்ணுச்சாமி சிங்களப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்வதை கண்ணுச்சாமியின் சகோதரி விரும்பவில்லை. இதனால் அவள் இந்தியாவிலுள்ள தகப்பன் நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பதாகப் பொய் கூறி கண் ணுச் சாமியை இந் தியாவுக்கு அனுப்புகின்றாள். இந்தியாவுக்குச் சென்ற கண்ணுச்சாமி சகோதரியின் தீட்டத்தினை அறிந்து கொள்கின்றான். பிரேமாவிடம் திரும்பி வருவதற்கு முயற்சிக்கின்றான் - குடிவரவுச் சட்டம் அவனுக்கு இலங்கைக்கு வர அனுமதி வழங்க மறுத்து விடுகின்றது. கண்ணுச்சாமிக்காகக் காத்திருந்து ஏமாற்றமடைந்த பிரேமா ஆழ்றில் விழுந்து தற்காலை செய்து தனது வாழ்வை முடித்துக் கொள்கின்றாள்.

இங்கே கண்ணுச்சாமியும் பிரேமாவும் இணைந்து வாழ்வதற்கு இன ரீதியான முரண்பாடுகளே தடையாகவுள்ளன. பிரேமாவின் காதலை அறிந்து தமிழ் கண்டக்டரின் மைத்துணன் அவருக்கு,

“ஓ! காதலா! அதுவும் தமிழனோடா மிகவும் ஆபத்தாயிற்றே”

எனக் கூறும்போது தமிழன் ஒருவனைச் சிங்களப் பெண் காதலிப்பது இந்த நாட்டில் ஆபத்தானது என்பதையே உணர்த்துகின்றது. இந்த இனவாதமே பொய்யான தகவலைக் கூறிக் கண்ணுச்சாமியை இந்தியாவுக்கும் அனுப்பிவைத்தது.

‘சங்கமம்’¹² என்னும் கதை இன முரண்பாட்டின் மோசமான விளைவை எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது. இக்கதையில் வருகின்ற சந்திரசேனா என்ற சிங்கள வாலிபன் மருத்துவக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது தன்னுடன் படித்த

தேவி என்ற தமிழ்ப் பெண்ணைக் காதலிக்கின்றான். சந்திரசேனா அலுவிகாரவிற்கு ஒரே மகன். அலுவிகார கிராமத்தில் செல்வாக்கு மிக்கவர். பழைய கிராம விதானையார், பெரிய சாதிக்காரன், நிலபுலன்கள் உடையவர் கிராமத்திலேயே முதல் டாக்டராக வரவுள்ள தனது மகனுக்குத் தகுதியான பெண்ணைத் தேடிக் கொண்டிருந்த அலுவிகார, மகன் தமிழ்ப்பெண் ஒருத்தியைத் திருமணம் செய்யப் போவதான் அறிந்து அதிர்ச்சியடைகின்றார். கிராமத்தவர்களின் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்ல முடியாத நிலை ஏற்பட்டு விட்டதே என்று அவரும் மனைவியும் அஞ்சகின்றனர். ஆனால் மகன் சந்திரசேனா,

“தேவி ஒரு பெண். அவள் தமிழ்ப் பெண்ணா, சிங்களப் பெண்ணா என்பதை நான் விசாரிக்கவே இல்லை. அவள் தன் பெற்றோர் தமிழர் என்று பின்னர் சொன்ன போதேயே தெரிந்தது. இந்தப் பரந்த உலகத்திலே மொழியால் ஏற்படும் வேற்றுமை மிகக் குறுகியது. இதை இன்று நீங்கள் உணரா விட்டாலும் என்றோ ஒரு நாள் கட்டாயம் உணர்ந்து கொள்வீர்கள். நான் எங்காவது வாழ வேண்டும் என்று கருதினால் இந்தப் பெண்ணுடேனேயே வாழ முடியும்.”

என்று பெற்றோருக்கு எழுதிவிட்டுத் தேவியைத் திருமணம் செய்து கொள்கின்றான். மகனின் முடிவை மாற்ற முடியாத நிலையில் அலுவிகார,

“தமிழர்கள் நமது சகோதரர்கள் தானே. அவர்களது இரத்தம் எமது நரம்புகளிலும் ஓடுகிறது”
என்று துணிச்சலாகக் கிராமத்தில் சமாதானம் பேசத் தொடங்கிவிட்டார்.

தேவி ஒரு குழந்தைக்கும் தாயாகிவிட்ட நிலையில் தென்னிலங்கையின் பல பாகங்களிலும் இனக் கலவரங்கள் ஏற்பட்டு தமிழர்களின் கடைகள், வீடுகள் அனைத்தும் சிங்களக் காடையர்களால் எரிக்கப்படுகின்றன. இவ் வேளையில் சந்திரசேனாவும் தமிழர்ச்சியைத் திருமணம் செய்தவர் என்பதால் மோசமாகத் தாக்கப்படுகின்றார். படுகாயத்துடன் கிராமத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட சந்திரசேனா அங்கு இறந்து விடுகின்றார்.

தேவியும் குழந்தையும் அநாதரவாக கொழும்பிலுள்ள பொலிஸ் நிலையத்தில் தஞ்சமடைகின்றனர்.

கொழும்பிலிருந்து மருமகளையும் பேர்த்தியையும் அழைத்து வந்துதான் மகனின் உடலை அடக்கம் செய்ய வேண்டும் என்ற மன ஓர்மத்துடன் அலுவிகார தேவியைத் தேடிக் கொழும்புக்குச் செல்கின்றார். தேவியுடன் கிராமத்திற்குத் திரும்பிய அலுவிகார குழப்பம் விளைவித்தவர்களைப் பார்த்து,

“இவள் என் மருமகள்தான். தமிழிச்சி. இவர்கள் தான் நீங்கள் குடியிருக்கும் நிலங்களையும் ஆளப்போகிறார்கள். துணிச்சலிருந்தால் வந்து தொடுங்கடா பார்ப்பம்”

என்று ஆக்ரோஷமாகக் கூறுகின்றார். கணவனின் இறந்த உடலைக் கண்ட தேவி

“தமிழச்சியாகப் பிறந்ததற்காக வேண்டுமானால் என்னைக் கொண்றிருக்கலாமே, உங்களை ஏன் பழி வாங்க வேண்டும்”

என்று கூறிக்கதறுகின்றாள். அலுவிகார தேவியின் கையில் இருந்த தனது பேர்த்தியைப் பார்த்து,

“நீ தான் இந்த இரு இனங்களையும் எதிர் காலத்தில் ஒற்றுமைப்படுத்தப் பிறந்திருக்கிறாய். எல்லாருடைய கண்ணீரும் ஒரே மொழியைத்தான் உடையன. தமிழ்க் கண்ணீர், சிங்களக் கண்ணீர் என்றும் வேறுபாடு உண்டா”

என்று தன் பேர்த்தியின் முகத்தைப் பார்த்துத் தனக்குள்ளே கேட்டுக் கொண்ட அலுவிகாரவின் கண்ணீரும் தேவியின் கண்ணீரும் ஒன்றோடொன்று சங்கமமாகின்றன எனக்கதை முடிகின்றது.

அர்த்தமில்லாத இனக் குரோதங்களால் பாடுபட்டுத் தேடிய சொத்துக்கள் பலவும் நாசமாக்கப்படுகின்றன, அருமையான மனித உயிர்கள் ஈவிரக்கமின்றி அழிக்கப்படுகின்றன. சிங்களவன் - தமிழன் என்பதற்கு அப்பால் நாம் மனிதர்கள், இந்த மண்ணின் மைந்தர்கள் என்ற உணர்வு விதைக்கப்படாததால் ஏற்பட்ட

சோகங்களே இந்த நாட்டின் வரலாறாகி விட்டால் மனிதம் இங்கே மரணித்துப் போய் விடலாம். இந்த நிலையைத் தடுத்து மொழி, இன், மத பேதமற்ற சமுதாயத்தை மலர்விக்கவும் ஒன்றுபட்ட இலங்கையை உருவாக்கவும் முயற்சிப்பதாக இக்கதையின் கருத்துநிலை அமைந்துள்ளது. இவ்வாறான கருத்து நிலையினைக் கொண்ட இலக்கியங்களையே தேசிய இலக்கியங்களாகக் கருதி முற்போக்கு அனியினர் ஊக்குவித்தனர்.

மதமும் மனித உயிரும்

ஆங்கில ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து பாடசாலைகளைக் காப்பாற்ற கிறிஸ்தவர்கள் நடாத்திய போராட்டம் தொடர்பான கதையே 'உயிர்'¹³ என்பது. இக்கதையில் வருகின்ற மரியதாசன் குருவானவரின் கட்டளைக்குப் பணிந்து போராட்டத்தின்போது பொலிசாரைத் துப்பாக்கியால் கடுவெதுடன் தன்னையும் கட்டு உயிர்த்தியாகம் செய்வதாக ஒத்துக் கொள்கிறான். காலை உணவுகூட உண்ணாமல் குருவானவரின் கட்டளையை நிறை வேற்ற ஓடிவந்த மரியதாசனையும், சர்ச்சில் மேசை மீது ரொட்டி, இறைச்சி, கேக் வகைகள், பழவகைகள் அனைத்தையும் நிறைத்து வைத்துக்கொண்டு காலை உணவுருந்திக்கொண்டிருந்த பாதிரியாரையும் ஒருங்கே காட்டி அந்த ஏழை மரியதாசனின் உயிரை மதத்தின் பெயரால் பலியிடத்தான் வேண்டுமா என்ற வினாவை வாசகர் மனதிலே எழுச் செய்த ஆசிரியர் இறுதியில் மரியதாசன் மத விசுவாசத்தை விட தனது உயிரே மேலானது என நினைத்து துப்பாக்கியைக் கீழே போட்டு விட்டுப் பொலிசாரிடம் சரணடைவதாகக் கதை முடிகின்றது. இது மதத்தின் பெயரால் மக்கள் ஏழாற்றப்படுவதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

சோஷலிச சமுதாயம்

முற்போக்கு அனியினர் இடதுசாரிச் சிந்தனைகளை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள். சமுதாயப் பிரச்சினைகள் அனைத்தையும் வர்க்கப் போராட்டத்தின் மூலம் உருவாகின்ற சோஷலிச சமுதாயத்திலேயே நீத்துக் கொள்ளலாம் என்பதே இவர்களது நம்பிக்கையாகும். கணேசலிங்கனின் 'பகற்கனவு'¹⁴ என்ற கதையில்

வருகின்ற பம்பாய்ப் பெண்ணான சுமதி எல்லோரா ஓவியமொன்றில் ஒரு பெண் வாலிபனொருவனுக்கு மாலை சூட்டுவதைப் பார்த்துவிட்டு கொழும்புக்கார நண்பன் ஒருவனுக்கு, அப்பெண் வீரனுக்கே மாலை சூட்டுகிறாள் என்றும் தான் பணக்காரன் ஒருவனுக்கே மாலை சூட்டுவேன் என்றும் கூறுகின்றாள். பிரபுத்துவ சமுதாயத்தில் பெண்கள் வீரத்திற்கே மாலையிட்டனர். இது முதலாளித்துவ சமுதாயம், இங்கு பணமே எதையும் அளிக்கவல்லது. ஆகவே பெண்கள் பணக்காரர்களைப் பார்த்துக் காதலிப்பதில் தவறில்லை என்றும் கூறுகிறாள். மேலும் ஆண்கள் பெண்களைப் பார்க்க முன்னாலே பணத்தைப் பற்றி விசாரிக்கின்றனர் என்பதாலும் பெண்கள் பணக்காரர்களைத் தேடுவதில் தவறில்லை என்பதும் அவளின் கருத்தாகும். காதல் திருமணங்கள் கூடப் பணமில்லாத நிலையில் தோல்வியடைவதாகக் கூறியவள் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சுதந்திரமும் பாதுகாப்பும் நிரந்தரமாகக் கிட்டக்கூடிய சமுதாயத்திலேயே காதலும் நிலைக்க முடியும் என்றும் அந்த சமுதாயம் சோஷலிச சமுதாயமே என்றும் கூறுகின்றாள். இது சோஷலிச சமுதாயத்தை விரும்பிய இடதுசாரி முற்போக்குச் சிந்தனையின் வெளிப்பாடேயாகும்.

கணேசலிங்கன் ஏழை என்றும் பணக்காரன் என்றும் வேறுபாடற்ற புதியதொரு சமுதாயத்தைக் காண விரும்புகின்றார். அந்த உலகில் மொழி, இன், மத பேதங்களால் மனிதர்கள் பிரிக்கப்பட மாட்டார்கள். ஆண்களும் பெண்களும் சரி நிகர் சமானமாக மதிக்கப்படுவார்கள். ஆண்டானும் இல்லை அவனுக்கு அடிமையும் இல்லை. எல்லோரும் எல்லாமும் பெற்று இன்புற்று வாழலாம் என்பதே அவளின் எதிர்பார்ப்பாகும். இத்தகைய புதிய உலகத்தை உருவாக்கும் கனவுகளே அவரது கதைகளின் கருப்பொருளாக உருவாகியிருக்கின்றன.

3.2 பொமினிக் ஜீவாவின் சுறுக்கதைகள்

பொமினிக் ஜீவா 1927 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண நகரத்தில் புகையிரத் நிலையத்திற்கு அருகேயுள்ள வீடோன்றில் ஜோசெப் - மரியம்மா தம்பதியினரின் மகனாகப் பிறந்தார். சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்த பொமினிக் ஜீவா யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய சாதிய ஒடுக்குமுறைக் கொடுமைகளால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டவர். பாடசாலையில் ஆர்வத்தோடு கல்வி கற்று வந்த ஜீவாவுக்கு எட்டாவது வகுப்பில் ஏற்பட்ட கசப்பான சம்பவமொன்று கல்வியைத் தொடரத் தடையாகிவிட்டது. சென்மேஸ் பாடசாலையில் எட்டாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது கணித பாட ஆசிரியர் விட்ட தவறைச் சுட்டிக் காட்டியதால் ஆத்திரமுற்ற ஆசிரியர் ஜீவாவின் நோட்டுப் புத்தகத்தைப் பறித்துக் கிழித்தெறிந்து விடுகின்றார். அத்துடன், “நீங்கள் எல்லாம் ஏண்டா படிக்கவந்தீர்கள் சிரைக்கப்போவதுதானே” என்றும் ஏசிவிடுகி ன்றார் அந்த ஆசிரியப் பெருந்தகை¹⁵ இவ்வாறு ஏசியது தனது பிறப்பை, தன்னை வளர்க்கத் தந்தை செய்த தொழிலைச் சுட்டிக்காட்டித் தனது இதயத்தைக் காயப்படுத்தியதாகக் கூறும் ஜீவா அதன் பின்னர் பாடசாலைக்குச் செல்லாது தனது தந்தையின் தொழிலையே செய்து வந்தார். இது பற்றித் தனது சுயசரிதையில் அவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“எனக்குச் சோறு தருகின்ற தொழிலை அவமதித்தது தான் எனக்கு எரிச்சல். சாதியைப் பற்றி அன்றும் - இன்றும் கூட நான் என்றுமே அலட்டிக் கொண்டவனல்ல. ஆனால் எனது குடும்பத்துக்குச் சோறு போடும் தொழிலை அவமதித்ததை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. அன்றே மனசில் சபதமெடுத்தேன், எதைக் கேவலப்படுத்தினாரோ அதன் மூலம் சாதனை படைப்பேன்”¹⁶

இவ்வாறு சபதமெடுத்தவர் செம்மா தெருவில் உள்ள ஜோசெப் சலுான் என்னும் சிகையலங்கரிப்பு நிலையத்தில் தனது தந்தையின் தொழிலை மேற்கொள்ள ஆரம்பித்தார். அது வெறும் சவரக்கடையல்ல, அதுதான் என்னை உருவாக்கிச் செழுமைப் படுத்திய சர்வகலாசாலை.¹⁷

என்று கூறிப் பெருமைப்படுகின்ற ஜீவாவின் மல்லிகை இதழ் கூட அந்தச் சவரக் கடையிலிருந்தே வெளிவந்தது.

யாழ்ப்பாண நகரத்திற்கு அண்மையில் குடியிருந்த ஜீவாவுக்கு யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலையின் பின்புறமா கவளள் விக்டோரியா வீதியில் குடியிருந்த கார்த்திகேசன் மாஸ்டிரின் தொடர்பு ஏற்பட்டது. யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்த கார்த்திகேசன் கம்யூனிஸ்ட் கார்த்திகேசன் என்றே பலராலும் அழைக்கப்படுவார். இவரின் தொடர்பு ஜீவாவுக்கு கம்யூனிஸ்ட் இயக்கச் சிந்தனைகளில் நாட்டத்தை ஏற்படுத்தியது.

இந்திய சுதந்திரத்தின் பின்னர் இந்திய அரசு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைத் தடை செய்தது. அதனால் அக் கட்சித் தலைவர்கள் பலரும் தலைமறைவாகினர். தமிழ் நாட்டில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர் களில் ஒருவராக இருந்த ப.ஜீவானந்தம் கள்ளத்தோணியின் மூலம் வல்வெட்டித் துறைக்கு வந்து யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருந்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் கார்த்திகேசன் மாஸ்டர் வீட்டில் ப. ஜீவானந்தத்தைச் சந்திக்கின்ற வாய்ப்பு டொமினிக் ஜீவாவுக்குக் கிடைத்தது. இது பற்றி அவரே பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

‘நான் எழுத ஆரம்பித்த காலத்தில் தோழர் ப. ஜீவானந்தம் தனது தலைமறைவு வாழ்க்கையின் போது இலங்கை வந்திருந்தார். நானும் என்போன்ற சில இளைஞர்களும் அவரைத் தற் செயலாகச் சந்தித்தோம். அவர்தான் எங்களுக்குச் சரியான பாதையைக் காண்பித்தார். எங்களை நெறிப்படுத்தி வழிப்படுத்தினார்.¹⁸

இவ்வாறு கூறும் டொமினிக்ஜீவா ஜீவானந்தத்தின் மீது ஏற்பட்ட கவர்ச்சியினாலேயே ஜோசப்பொமினிக் என்ற தனது இயற்பெயரை டொமினிக்ஜீவா என மாற்றிக் கொண்டதாகவும் கூறியுள்ளார்.¹⁹

யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய சமூக ஒடுக்குமுறைகளால் நேரடியாகவே பாதிக்கப்பட்ட டொமினிக் ஜீவாவை கம்யூனிஸ்ட்

கட்சியினரின் தொடர்பு மார்க்சிய சிந்தனைகளின் பால் பற்றுக் கொள்ள வைத்தது. மார்க்சியத்தின் மீதான கவர்ச்சி சமூகக் கொடுமைகளுக்கான விடியலைத் தேடும் புதிய பாதையை அவருக்குக் காட்டியது. இதனால் சமூகக் கொடுமைகளைக் கண்டிக்கும் வகையில் எழுத ஆரம்பித்தார். முற்போக்கு எழுத்தாளராக மாறியதற்கான காரணத்தை அவரே பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“முக்கியமாக இலங்கையில் இருக்கின்ற சமுதாயத் தாக்கங்கள் என்னுடைய சொந்தவாழ்க்கையைப் பாதித்தது. தேசம் முழுவதும் பல சிக்கலான பிரச்சினைகள் தோன்றி என் நெஞ்சத்தை உறுத்தக் கூடியதாக அமைந்தது. இப்படியான சீரழிவுகளைத் தீர்க்கும் மார்க்கத்தைத் தேடியது மனம். ஒரு புதிய தீர்வை நோக்கி உந்தித் தள்ளியது. ஒரு புதிய சமுதாய அமைப்பின் மூலம் தான் இப்பிரச்சினைகளுக்கு விடிவுகாணமுடியுமென நான் மனதார நம்பினேன். என்னைப் போன்ற நம்பிக்கையுள்ள பல இலக்கிய நெஞ்சங்கள் என்னை நெருங்கியிருந்தன. எனவே இயல்பாகவே முற்போக்கு இலக்கிய அணியில் என்னையும் ஒரு அங்கத்தவனாக இணைத்துக் கொண்டேன்.”²⁰

கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்ட ஜீவா 1964 இல் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பிளவுற்றபோது சமாதான வழியில் மாற்றும் சாத்தியம் என்ற சோவியத் மார்க்கத்திற்கான அணியில் இணைந்து கொண்டு தோழர் எம். சி. சுப்பிரமணியத்தின் தலைமையிலான சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையின் வாயிலாக சாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டங்களில் ஈடுபட்டார்.

சமூகக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக எழுத முற்பட்ட ஜீவாவுக்கு ஆரம்பத்தில் சுதந்திரன் பத்திரிகை களமமைத்துக் கொடுத்தது. சுதந்திரன் பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராக இருந்த எஸ்.ரி.சிவநாயகம், உதவி ஆசிரியர்களாக இருந்த அ.செ. முருகானந்தம், அ.ந.கந்தசாமி, இராஜதுரை, பிரேமஜி, சில்லையூர் செல்வராசன் முதலிய பலரும் இலக்கிய ஈடுபாடுடையவர்கள் என்ப தால் ஜீவாவுக்கு மட்டுமன்றி இலக்கிய ஆர்வம்மிக்க படைப்பா

ளிகள் பலருக்கும் இப்பத்திரிகை வாய்ப்பானதாகவே இருந்தது. இது பற்றி ஜீவா பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“உண்மையைச் சொல்லப் போனால் சுதந்திரன் ஆசிரியரும் உதவி ஆசிரியர்களும் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் இந்த நாட்டில் இந்த அளவிற்கு எழுத்தாளர் பட்டாளமே உருவாகியிருக்க முடியாது. இதில் விசித்திரம் என்னவென்றால் தமிழரசுக் கட்சிப் பத்திரிகை சுதந்திரன். ஆனால் அதில் உருவாகின எழுத்தாளர்களில் அநேகர் இடதுசாரிச் சிந்தனையாளர்களே.”²¹

டொமினிக் ஜீவாவின் முதலாவது சிறுகதையான ‘எழுத்தாளன்’ என்னும் கதை சுதந்திரன் பத்திரிகையிலேயே பிரசரமானது. இவர் தண்ணீரும் கண்ணீரும், பாதுகை, சாலையின் திருப்பம், வாழ்வின் துரிசனங்கள் ஆகிய நான்கு சிறுகதைத் தொகுப்புக்களை வெளியிட்டுள்ளார். இச்சிறுகதைத் தொகுப்புக் களிலுள்ள கதைகள் ஜம்பதைத் தீர்ட்டி டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள் என்ற தலைப்பில் 1996 இல் வெளியிட்டுள்ளார்.

1960 ஆம் ஆண்டு டொமினிக் ஜீவாவின் தண்ணீரும் கண்ணீரும் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு இலங்கை அரசாங்கத்தின் உயர்விருதான சாகித்திய மண்டல விருது கிடைத்தது. இலங்கையில் ஆக்க இலக்கியமொன்றிற்குக் கிடைத்த முதல் உயர் விருது இதுவேயாகும்.

சிறந்த சிறுகதையாசிரியராகத் தன்னை வளர்த்துக்கொண்ட டொமினிக் ஜீவா 1966 ஆகஸ்ட் பதினெண்தாம் திகதியன்று ‘மல்லிகை’ என்னும் மாத இதழையும் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அன்று முதல் இற்றை வரை இலங்கையில் இவ்விதம் தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கம்யூனிஸ்ட்டாகவே வாழ்ந்து வந்த டொமினிக் ஜீவா இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் யாழ் பிரதேசக் கிளையின் காரியதுறிசியாகவும் இலங்கை கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் செயலாளராகவும் சாகித்திய மண்டலக் குழுவின்

உறுப்பினராகவும் செயற்பட்டுள்ளார்.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தொடர்பு இவருக்கு கே. கணேஸ், டானியல் முதலிய படைப்பாளிகளினதும் க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி முதலிய விமர்சகர்களதும் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஜீவாவின் மனதில் ஏற்பட்ட வடுக்கனும் அதனால் உருவாகிய மன ஆவேசமும் அவரை சமூகக் கொடுமைக்கு எதிரான ஒரு போராளியாக உருவாக்கியுள்ளன என்பதே உண்மையாகும். அப்போராளியின் சிந்தனைகளை கம்யூனிச் இயக்கம் நெறிப்படுத்தி தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு ஆற்றல் மிக்கதொரு படைப்பாளியைத் தந்துள்ளது என்பதில் எந்தவித ஜயத்திற்கும் இடமில்லை. இனி அவரின் சிறுகதைப் படைப்புக்கள் பற்றி நோக்கலாம்.

சாதியம்

டொமினிக் ஜீவாவின் ‘காலத்தால் சாகாதது’²² என்னும் கதையில் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சாதியத்தின் கொடுமை எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இக்கதையில் வருகின்ற விதானையார் மயில்வாகனம் தன்னை மற்றவர்கள் பெரிய கமக்காரர் என்று அழைப்பதையே கெளரவமாகவும் கருதுபவர். மக்கிக் கிடங்கடியில் உள்ள கணபதியின் மகன் பொன்னுத்துரை படித்து விட்டு சப் பீடின் பெக்டர் பதவிக்கு விண்ணப்பிக்கின்றான். இவன் விதானையாரிடம் சிபார்சுக்காக வந்தபோது விதானையார் அவன் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிக்காரன் என்பதால் அவனை, “அட நே மக்கிக் கிடங்கடிப் பொக்கன் கணபதியின்றை மகன் பொன்னனல்ல? என்னா செய்யறாய்? என்று ஏனைமாக விசாரிக்கின்றார். அவன் தான் படிப்பதாகக் கூறியபோது அதை விரும்பாத விதானையார்,

“படிக்குதுகளாம் படிக்குதுகள் பள்ளுப் பறையும், நான்கு பதினொட்டுச் சாதியும் படிச்சா அப்புறம் படிப்புக்கு என்ன மதிப்பு? இந்தக் கட்டேலபோற சாதிகள் படிக்கத் தெடங்கியல்லோ நம்மட சாதிப் பொடியன்களுக்கும் வேலை கிடைக்குதில்லை....காலம் கலிகாலமாக இந்தக் கீழ் சாதிகளைல்லாம் ராசாவெண்டும், துரையெண்டுமெல்லோ

பெயர் வைக்கத் தொடங்கிட்டுதுகள். அந்தக் காலத்தில் அப்படியெல்லாம் பேர் வைக்க நாம் விட்டோமா? ஆறுமுகம் என்றால் ஆறுன் என்றும் செல்வரஜன் என்றால் செல்லன் என்றும் பொன்னுத்துரை என்றால் பொன்னன் என்றும் அல்லவா பெயர்கள் சுத்திகரிப்பு வேலைகள் நடத்தினம். பிறப்புப் பதிவெல்லாம் அப்ப எங்களோடை.....இப்ப? ஆயிரம் தான் செய்தாலும் வெள்ளைக்காரன் வெள்ளைக்காரன் தான்! அவன்றை ஆட்சியிலை எங்களுக்கிருந்த சுதந்திரம் அதிகாரம் இப்ப இருக்குதா? ”

என்று தனக்குள் சிந்திக்கின்றார். அவன் தான் பொலிஸ் உத்தியோகத்தில் சேருவதற்குச் சிபார்சு செய்யும்படி கேட்டபோது விதானையர் “சரி சரி நீ போ எல்லாம் பார்க்கலாம்” என்று கூறி அவனை அனுப்பி விட்டு சிந்திக்கின்றார். இந்நிலையில்,

“ஓரு நளவன், தாழ்ந்த சாதிக்காரன் சப்பினஸ்பெக்டராக நாளைக்குத் தன் வீட்டிற்கே வந்து, உள்வீட்டில் நாற் காலியில் அமர்ந்து கொண்டு அதிகாரம் செலுத்தும் காட்சி அவருடைய மனதில் தோன்றி, அவரை என்னவோ செய்தது. தீயைத் தீண்டி விட்டவரைப் போன்று அவருடைய உள்ளம் கொதியாய்க் கொதித்தது” என்று அவரின் மன அவசத்தை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

மறுபக்கத்தில் பொன்னுத்துரை, சில மாதங்களுக்கு முன்னர் சகோதரியின் குழந்தைக்கு வலிப்பு ஏற்பட்டபோது ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்ல கார் கேட்டபோது, “கண்ட நின்ட சாதிகளுக்கெல்லாம் என்றை கார் ஓடாது” எனக் கூறிய விதானையார் தனக்கு சிபார்சு செய்வாரா என்று பொன்னுத்துரையின் மனம் குழம்பிக் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு விதானையாரில் நம்பிக்கையே ஏற்படவில்லை. விதானையாரும் பொலிசாருக்கு,

“இவனுடைய குடும்பம் சண்டியர்கள் பரம்பரை. இரண்டு தலை முறைக்கு முந்தி இவன் குடும்பத்தவர்கள் இருவர் ஒரு கொலைக் கேஸில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தனர். இன்றும்

அவனுடைய சொந்தக்காரர் இருவர் ரெளடிகள் என்றே கணக்கிடப்படுகின்றனர். இவனைப் பற்றியும் ஊரில் நல்ல பெயர் கிடையாது. பொலிஸ் உத்தியோகத்திற்கு எள்ளளவேனும் தகுதியற்றவன்”

என்று எழுதி அனுப்பிவிடுகின்றார். இதனால் தகுதியிருந்தும் பொன் னுத் துரைக் கு அந் தவேலை கிடைக் காமல் போய்விடுகின்றது.

பின்னர் பொன்னுத்துரை வேலைதேடி அலைந்த போது ஒருநாள், விதானையாரின் மகள் கிணற்றினுள் தவறுதலாக விழுந்து விடுகின்றாள். அயலவர்கள் பலரும் செய்வதறியாது கிணற்றைச் சுற்றி நிற்க உள்ளே உயிருக்காகப் போராடியவனை பொன்னுத்துரை தனது உயிரையும் பொருட்படுத்தாது கிணற்றினுள் இறங்கிக் காப்பாற்றுகின்றான்.

விதானையார் சாதி வெறியில் தனது வேலைக்கே வேட்டு வைத்தவர் என்பதை நினைத்திருந்தால் பொன்னுத்துரை அவளைக் காப்பாற்ற முயற்சிக்காமல் மற்றவர்களைப் போலவே பார்வையாளராக நின்றிருக்கலாம். ஆனால் இங்கு அவனது மனிதாபிமானம் அவளின் உயிரைக் காப்பாற்றியிருக்கிறது.

‘பாபச் சலுகை’²³ என்னும் கதையில் கொழும்பில் கிளறிக்கலாக வேலை செய்து வந்த சங்கானையைச் சேர்ந்த நடேசலிங்கம் இனக் கலவரத்தின் பின்னர் சொந்த ஊரான சங்கானைக்கு வந்து அங்கு பல சாதி மாணவர்களும் படிக்கும் பள்ளிக் கூடத்தில் தனது மகளைச் சேர்க்க விரும்பாததால் அனுபவிக்கும் துன்பமும் அவரது சாதி வெறியும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. நடேசலிங்கம் தற்செயலாக ஆஸ்பத்திரியில் சந்தித்த திருச் செல்வம் என்ற ஆசிரியருடன் பேசும் போது,

“சிங்களவனிட்ட அடிவாங்கி ஓடி வந்தது கூட எங்களுக்குப் பெரிசில்லை. எங்கட ஊரிலே நாங்க பிறந்து வளர்ந்து படிச்சுப் பெரியவர்களாகின எங்கடை ஊரிலே, எங்களை நாலுசனம் மதிக்க வில்லையெண்டால..... கொழும்பிலை இருந்து கப்பலேறி ஓடி வந்தது மாதிரி, இஞ்சையிருந்து

நாங்க எங்கை ஓடுகிறது...?

“இந்த அநியாயத்தை எப்பிடி வாய்திறந்து சொல்லுறது? சொல்லுங்க பாப்பம். வசந்தி படிக்கிறதுக்குப் பள்ளியில்லை ஊரிலே.

“....எங்கடை பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்ப எங்களுக்கு விருப்பமில்லை. கண்ட சாதியளும் நின்ட சாதியளும் கலந்து படிக்கிறதாலை எங்களுக்கு இஷ்டமில்லை.

“இந்த எழிய சாதிகளிடம் நல்ல ஒழுக்கமோ குணமோ மருந்துக்குக் கூட இல்லை....”

என்று தனது மன ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்துகின்றார். இதனைக் கேட்ட ஆசிரியர் திருச் செல்வம்,

“கிளியைக் கனகாலமாகக் கூட்டிலை அடைச்சு வைச்சிட்டு ஒருநாள் துறந்து விட்டா, கிளி வானத்திலை பறக்காது. அது கூட்டடச் சுத்திச் சுத்தித்தான் வரும். எங்கட பழக்க தோஷங்கள் என்னமோ கூட்டில் அடைபட்டு விட்ட கிளி போலத்தான்”

என்று கூறுகின்றார். இது பிரபுத்துவ காலத்திலிருந்து உருவாகி வளர்ந்து வந்த சாதிய அடக்கு முறையும் உயர் சாதி எனக் கூறிக்கொள்ளும் அகம்பாவழும் கால மாற்றுத்தால் அத்தனை சுலபமாக அகன்று விடப் போவதில்லை என்பதையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது. திருச்செல்வம்,

“எழிய சாதியள் என்னுடைய உங்களாலை காறித்துப்பபடுகின்ற மனிசர்கள்தான் உண்மையான உழைப்பாளிகள் ஏன் மொத்தமாகச் சொல்லுறேனே! இப்ப உங்களைப் போன்றவங்க தப்பித் தவறிப் பேசுகிற தாய்ப்பாவையைச் சாகாமல் கட்டிக் காத்தவங்க நீங்க சொல்லுற இந்த எழிய சாதியள் தான். இதுக்குப் பதிலாக நீங்க என்ன செய்தீங்க? குளிக்கக் கிணறில்லை, தவறித் தண்ணி அள்ளினா

கொலை! படிக்கப் பள்ளியில்லை, சேர்ந்து படிச்சா சாதி ஒட்டிக் கொள்ளுமாம்! இவங்களுக்கு ஒரேயொரு உரிமைதானாம். அந்த உரிமை... செத்துத் தொலைக்கிற உரிமை”

என்று ஆவேசத்துடன் பதில் கூறுகின்றார்.

இக்கதையினுடாக எந்த நிலையிலும் தமது சாதி அகம்பாவத்தைக் கைவிட விரும்பாத உயர் சாதியினரின் மனநிலையும் அடக்கி யொடுக்கப்பட்டவர்கள் விழிப்புணர்வு பெற்று வருவதும் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

வர்க்கம்.

சாதிய உணர்வுகளுக்கு அப்பால் ஏழைகள் என்றும் பணக்காரர்கள் என்றும் அதாவது உழைப்பாளிகள் - முதலாளிகள் என்று மக்களை இருவேறுபட்ட வர்க்கங்களாக நோக்கும் சிந்தனை மார்க்கிய சித்தாந்தங்களின் வழியாக உருவாகியதாகும். அவ்வாறான சிந்தனையின் வெளிப்பாடுகளையும் டொமினிக் ஜீவாவின் கதைகளில் காணலாம்.

‘இவர்களும் அவர்களும்’²⁴ என்னும் கதை பணம் படைத்தவர்கள் தமது சுய இலாபங்களுக்காக ஏழைத் தொழிலாளர்களைப் பயன்படுத்துவதையும் தமது தேவைகள் நிறைவேற்ற பின்னர் அவர்களைத் தூக்கியெறிந்து விடுவதையும் எடுத்துக் காட்டுவதுடன் பணக்காரர்கள் எப்பொழுதும் ஒரு வர்க்கமாகவே இருப்பார்கள் என்பதை எடுத்துக்காட்டி தொழிலாளர்களை ஒன்றுபடுத்தும் நோக்கம் கொண்டதாகவும் உள்ளது.

கதையில் வருகின்ற சுந்தரம் அங்கோவின் பிரதம பங்காளியும் மனோஜிங் டைரக்டருமான ஸ்ரீமான் சுந்தரம் பிள்ளையும் ஆறுமுகம் அன்சன்ஸ் உரிமையாளர் திருவாளர் ஆறுமுகம் பிள்ளையும் பகையாளிகள், ஜென்ம விரோதிகள் இவ்விருவருக்கும் கார்ச் சாரதிகளாக இருந்த மணியமும் கந்தையாவும் தமது முதலாளிகளின் பகைமையினால்

தமக்குள்ளும் பகையை வளர்த்துக்கொள்கின்றனர். முதலாளிகள் இருவரும் தமது பணபலத்தால் தேர்தலில் போட்டியிடுகின்றனர். இருவரது கார்களும் தீவிர பிரசாரத்திற்காக வீதிகளில் ஒடித்திரிகின்றன. ஒரு நாள் சாரதிகளான மணியமும் கந்தையாவும் வீதியில் கைகலப்பிலும் ஈடுபடுகின்றனர். தேர்தல் முடிவில் இருவருமே தோல்வியடைகின்றனர். அதன் பின்னர் புதிய பிரதமர் பட்டினத்திற்கு வரவுள்ளதால் பட்டினத்துப் பெரிய மனிதர்கள் பலரும் கூடிப் பிரதமரை வரவேற்பதற்கான ஆயத்துங்களை மேற்கொள்கின்றனர். வரவேற்புக் குழுவிற்கு சுந்தரம்பிள்ளை தலைவராகவும் ஆறுமுகம்பிள்ளை காரியதரிசியாகவும் இருந்து செயற்படுகின்றனர். பகையாளிகளாக இருந்த பிள்ளைகள் இருவரும் ஓன்றாகி விட்டபோது கார்ச் சாரதிகள் இருவரும் வேலையிலிருந்து நீக்கப்படுகின்றனர். வேறு வேலை தேடியலைந்து கிடைக்காத நிலையில் தமது முதலாளிகளிடம் மன்றாடிக்கேட்டு வேலை பெறும் நோக்கில் மணியமும் கந்தையாவும் முதலாளிகளைத் தேடிச் செல்கின்றனர். ஆறுமுகம் பிள்ளையும் சுந்தரம் பிள்ளையும் மதுபோதையில் ஒருவர் தோளில் ஒருவர் கைபோட்டவாறு மணியத்தையும் கந்தையாவையும் பொருட்படுத்தாமல் சென்றுவிடுகின்றனர். பகையாளிகளாகவும் ஜென் ம விரோதிகளாகவும் இருந்து தம் மையும் பகையாளிகளாககிவிட்ட முதலாளிகள் இருவரதும் கூட்டுறைவைக் கண்ட கந்தையாவும் மணியமும் தமது தவறை உணர்ந்து கண்ணீர் வடிக்கின்றனர். பழைய குரோதம் அக்கண்ணீரில் சாம்பராகிப்போகின்றது என்று கதை முடிகின்றது.

இக்கதையினுடாக பணக்காரர்கள் ஒரு வர்க்கம் என்பதும் அவர்கள் எப்போதும் தமது வர்க்க நலன்களையே பெரிதுபடுத்துவார் என்பதும் தமது நலனுக்காக ஏழைத் தொழிலாளர்களைப் பயன்படுத்துவார்களே தவிர அவர்களின் நலனில் அக்கறை காட்டமாட்டார்கள் என்பதும் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது. இதன் மூலம் தொழிலாளர்கள் தமக்குள் ஒன்றுபடுவதாலேயே முதலாளி வர்க்கத்தின் கொடுமைகளிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாக்க முடியும் என்பது உணர்த்தப்படுகின்றது.

“தண்ணீரும் கண்ணீரும்²⁵ என்னும் கதையில் வருகின்ற பண்டாரி சாதாரண தொழிலாளர்களில் ஒருவன். அவன் மதுவிலக்குத் தொடர்பான சிக்கலால் கள்ளிறக்கும் தொழிலை விட்டு ரிக்ஷா இழுத்துப் பிழைத்து வந்தான். ரிக்ஷாகூட வாடகைக்கு வாங்கியதே. அவன் குடியிருக்கும் குருநகரில் குடி தண்ணீர் இல்லை. மாதா கோயில் மாலையில் கதவு பூட்டப்பட்டுவிடுவதால் அங்குள்ள கிணற்றில் எவரும் தண்ணீர் எடுக்க முடியாது. அயலில் உள்ள அம்மன் கோயிற் கிணறு உயர் சாதியினரின் கட்டுப்பாடில் இருந்ததால் ஏனையவர்கள் அதனைப் பயன்படுத்த முடியாதிருந்தது. பண்டாரி ஒருநாள் இரவு வீட்டுக்கு வந்து பிட்டுச் சாப்பிட்டுவிட்டு குடிக்கத் தண்ணீர் இல்லாமல் துன்பப்படுகின்றான். அயல்வீடுகளிலும் தண்ணி கிடைக்கவில்லை இதனால் பண்டாரி அம்மன் கோயிற் கிணற்றில் களவாகத் தண்ணி அள்ளுகின்றான். கோயிற் கிணற்றில் தண்ணி அள்ளிய பண்டாரியை பக்கத்து வீட்டு பஸ் கண்டக்டர் சாமிநாதன் பிடித்து அடித்துவிடுகின்றான்.

சில தினங்களின் பின்னர் பண்டாரி சென்ற வழியில் சாமிநாதனின் பஸ் ரயிலுடன் மோதி விபத்துக்குள்ளாகி விடுகின்றது. சாமிநாதன் குற்றுயிராகக் கிடக்கிறான். பண்டாரி அவனிடம் அடிவாங்கியதை மறந்து அவனைத் தனது ரிக்ஷோவில் ஏற்றி ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்கின்றான். அவசர சிகிச்சையில் சாமிநாதனுக்கு இரத்தம் தேவைப்படுகிறது. பண்டாரி தனது இரத்தத்தைக் கொடுத்து சாமிநாதனின் உயிரைக் காப்பாற்றுகின்றான். அம்மன் கோயிற் கிணற்றில் தண்ணி அள்ளியபோது,

“நளப்பயலே அவ்வளவு கொழுப்பாடா உனக்கு? இவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்திட்டியளாடா. எங்கட கிணத்தில் தண்ணி அள்ளுறதுக்கு உனக்கு எவ்வளவு முழ நெஞ்சடா?”

எனக் கேட்டுத் தன்னை மிருகத்தனமாகத் தாக்கியதுடன் இரவு தாங்கள் குடியிருந்த குடிசையையும் தீயிட்டு எரித்து நாசமாக்கிய சாமிநாதனுக்கு பண்டாரி தனது இரத்தத்தையே கொடுத்து அவனது உயிரைக் காப்பாற்றுகின்றான். தான் உயிர் பிழைத்தது

பண்டாரியினால் தான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட சாமி நாதன் தனது தவறை உணர்கின்றான். ஆஸ்பத்திரியில் பண்டாரியைக் கண்டவுடன் சாமிநாதன்,

“.....பண்டாரி, ஏன் எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை தந்தாய் நான் கொடியவன், தீயவன், உன்னை மிருகத்தனமாக அடிச்சேன் நீ இருந்த வீட்டை எரிச்சேன். நான் நாயிலும் கடையன். ஏன் இந்த நாய்க்கு உதவினாய்?.. எனக் கேட்டு கண்கலங்கி நின்றதைப் பார்த்து பண்டாரி ஆனந்தக் கண்ணீருடன்

“நானும் மனிசன், நீயும் மனிசன், நீயும் நானும் தொழிலாளியள்.”

எனப்பதில் கூறுகின்றான். இங்கே உயர் சாதியினாடிடம் இல்லாத மனிதாபிமானம் சாதாரண தொழிலாளியான பண்டாரியிடம் இருந்து வெளிப்படுகின்றது. பண்டாரி தொழிலாளி என்ற வர்க்க உணர்வுக்கு உட்பட்டு சாமிநாதனுக்கு உதவியுள்ளான். இக்கதை யினுாடாக வர்க்க உணர்வும் ஒற்றுமையும் வலியுறுத்தப் படுகின்றது.

உழைப்பில் நம்பிக்கை

டொமினிக் ஜீவா தொழிலை மதிப்பவர். தொழிலாளியை அவனது தொழிலின் நேர்மையை உயர்வாகக் கருதுபவர். அந்த மதிப்பையும் மரியாதையையும் உணர்த்தும் வகையில் அவரது சிறுகதைகளில் சில அமைந்துள்ளன. இந்த வகையில் ‘பாதுகை’²⁶ என்னும் கதையில் செம்மாதெருவில் செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளியாகவுள்ள முத்து முகம்மதுவின் தொழிலின் மீதான பக்தி எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது. முத்துமுகம்மது ஒரு செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளி, ஆனால் தனது காலில் செருப்பே இல்லாதவன். புதிதாக மணமுடித்த மனைவிக்கு பெருநாள் பரிசாக எதையாவது கொடுக்க வேண்டுமே என்ற ஆசையும் அவனது வறுமையும் ஓன்றோடொன்று போட்டியிடுகின்றன. இந்த நிலையில் தான் கடையில் மலாயாப் பென்சனியர் ஒருவர் தைக்கக் கொடுத்து பல நாட்களாக திருப்பி எடுக்காத அழகிய பலரினாலேடி சூஸ் அவனுக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. பென்சனியரின் செருப்பு

இரவோடிரவாக தைக்கப்பட்டுப் புது மெருகு பெறுகின்றது. மனைவியிடம் பெருநாட் பரிசாக அந்தச் செருப்பைக் கொடுத்த மறுநாளே பென்சனியர் கடைக்கு வந்து விடுகிறார். முத்து முகம்மது செய்வதறியாது பென்சனியருக்கு தவணை தப்பியதால் செருப்பைக் குப்பையில் ஏறிந்து விட்டதாகப் பொய் கூறுகின்றான். இதை நம்பாத பென்சனியர் அவனிடம் சத்தியம் கேட்கிறார். அவன்,

“உம்மா மேலாணையாய் எறிஞ்சு போட்டன்”

“வாப்பா மேலாணையாய் குப்பேக்கை எறிஞ்சிட்டன்”

“ஆண்டவன் ஆணையாக எறிந்து போட்டன்”

என்னிடல்லாம் பொய்ச் சத்தியங்களை அடுக்கிக் கொண்டே போகிறான். இறுதியாக பென்சனியர்,

“உனக்குச் சோறு போடு இந்தச் செருப்பைத் தொட்டு சத்தியம் பண்ணு” எனக் கேட்போது முகம்மது,

“இதைத்தொட்டா நான் சத்தியம் பண்ணுறது? எனக்குத் திங்கச் சோறு தாற இதைக் கொண்டா நான் பொய் பேசுறது? என நினைத்து,

“ஏலாது ! இதைக் கொண்டு நான் சத்தியம் பண்ண மாட்டேன்” என்று மறுத்து விடுகிறான்.

முகம்மது ஏழைதான், கிழவனின் செருப்பை திருப்பிக் கொடுக்காமல் பொய்ச் சத்தியங்கள் செய்தது தவறுதான், ஆனால் அவன் தனது தொழிலின் மீது வைத்திருக்கும் பக்தி அபாரமானது.

நகரத்தின் நிமில்²⁷ என்னும் கதையில் ரிக்ஷா இழுக்கும் தொழிலாளியின் தொழிலின் மீதான பக்தி எடுத்துக் காட்டப் படுகின்றது. வீதியில் நடந்து சென்று கொண்டிருந்த இளைஞன் ஒருவனை ரிக்ஷாவில் ஏறுமாறு கேட்கின்றான் சின்னட்டி. நடுவை தைத் தாண்டி குடும்ப பாரததால் நசியுண்டு பசியினால் உடல் உலர்த்தப்பட்டு ரிக்ஷா இழுப்புத் தொழிலால் கூனிய முதுகுடன் நின்ற சின்னட்டியைப் பாத்து விட்டு அந்த இளைஞன்,

“வேண்டாம் நான் நடந்து போயிடுவேன்” எனக் கூற சின்னட்டியோ,

“அதுக்கில்லை ராசா, எனக் கொண்டும் புழைப்பில்லை.. விடியற் காத்தாலை ஏதோ குடுக்கிறதைக் குடுங்க ஏறுங்க தம்பி”

என்று கெஞ்சி நிற்கிறான். ஆனால் இளமைத் துடிப்புடன் இருந்த அந்த இளைஞன்,

“மனிதன் மனிதனாக வாழ வேண்டும். ஒரு மனிதன் ஏறிக் குந்தியிருக்க, இன்னொரு மனிதன் மாட்டைப் போல இழுப்பது அநாகரிகமானது. இழுப்பது மனிதப் பண்பையே வேறுக்கும் தொழில்...

என்று நினைத்து ரிக்ஷாவில் ஏற மறத்துவிடுகின்றான். ஆனால் சின்னட்டியின் வறுமை அவனை விடுவதாக இல்லை.

“தம்பி, இஞ்சை பாரும், ரெண்டு நாளாய்க் காய்ச்சலாலை நான் ரிக்ஷோவைக் கையால் தொடக் கூட இல்லை. இண்டைக்குத்தான் வந்தனான். துலை தூரத்துக்கு ஓட ஏலாது. இப்பிடிக் கிட்டடி இடத்துக் கெண்டாலும் போனாத்தான் வீட்டிலை சோத்துலை வைக்கலாம். உங்கடை உழைப்பிலை இது பெரிய காசே. நாணொன்டும் பேசல்லை. கொண்டு போய் விடுறன். ஏதோ பாரத்துக் குடுக்கிறதை மனச்போலக் குடுத்தாச் சரி”

என்று சொல்லி ரோட்டில் சாக்கடையோரமாக ரிக்ஷாவை நம்பிக்கையுடன் நிறுத்துகின்றான். இளைஞன் அவனின் பரிதாபத்தைப் பார்த்து இரங்கினாலும் தனது இலட்சியத்தில் பிடிவாதமாகஇருந்ததால்,

“உண்மையைச் சென்னால் என்ன? உன்றை ரிக்ஷா விலை ஏறி உன்னிலை நான் சவாரி செய்ய விரும்பவில்லை. நீயும் மனுதன் நானும் மனிசன். அதுதான்...உனக்குச் சொன்னாலும் புரியாதுபோலை என்று சொல்லி அவனுடைய கையில் ஜம்பது சதக்குற்றிக் காசோன்றை வைத்துவிட்டு

நடக்கத்தொடங்கினான். ஆனால் சின்னட்டி,

“தம்பி குறை நினைக்காதையும், நான் ரிக்வேஷாக்காரன், உழைச்சுப் பிழைக்கிறவன், பிச்சைக்காரனில்லை.”

என்று சொல்லி அவன் கொடுத்த ஐம்பது சத நாணயத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டுப் போவதற்காக ரிக்வேஷாவை நிமிர்த்துகின்றான். சின்னட்டியின் செயலால் அதிர்ச்சியடைந்த இளைஞன்,

“அவன் மனிதன் !

மனிதன், உழைக்கும் சக்தியை நம்பி வாழ்பவன்”

என்பதைப் புரிந்து கொள்கின்றான். உடலில் வலு உள்ள வரைக்கும் பிற்ரிடம் யாசிக்காது உழைத்து வாழ முயற்சிக்கும் உண்மைத் தொழிலாளியின் தொழிலின் மீதான பக்தியும் நம்பிக்கையும் அந்த இளைஞனுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்ததுடன் அவனின் மீது மதிப்பையும் மரியாதையையும் ஏற்படுத்தியது.

தொழிலாளர் போராட்டம்

“யுக புருஷன்¹²⁸ என்னும் கதை கொழும்பிலுள்ள தேயிலை ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்யும் கம்பனி ஒன்றில் பணிபுரியும் தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் தொடர்பானதாகும்.

கம்பனியில் இருபத்தைந்து வருடங்களாக உழைத்த தொழிலாளர்கள் பஞ்சப்படியை வழங்குமாறு கேட்டு வேலை நிறுத்தம் செய்கின்றனர். இருபத்தியெட்டு நாட்களாக வேலை நிறுத்தம் தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றது. தொழிலாளர்களின் ஜக்கிய உணர்வின் முன் கம்பனியின் செயலிழந்த இயக்கமற்ற நிலை. சகல எதிர் நடவடிக்கைகளும் கருங்காலித் தனங்களும் பலமிழுந்து ஓய்ந்து போய் விட்டது. பட்டினி போட்டுப் பணிய வைத்து விடலாம் என்ற பழைய எஜுமானித்துவ சாணக்கியம் பல்லிழித்து விட்டதை அனுபவ பூர்வமாக உணர்த் தலைப்பட்ட நிர்வாகத் தலைமைப்பீட்டு தொழிலாளர்களின் உறுதிக்கு

முன்னால் கடைசியில் தலை வணங்க வேண்டியதாயிற்று. இறுதியில் தொழிற் சங்கத் தலைவரான ஆரிய தாசாவை கம்பனி நிர்வாகம் பேச்சு வார்த்தைக்கு அழைக்கின்றது. ஆரிய தாசாவுக்கு வசதி வாய்ப்புக்களை அதிகரித்துக் கொடுத்து அவரை தொழிற் சங்கத்திலிருந்து விலக்கி கம்பனி நிர்வாகத்தில் இணைத்துக் கொள்ள கம்பனி நிர்வாகம் திட்டமிடுகின்றது. ஆரியதாசாவுக்கு அதிகளவு சம்பளம், கார், பங்களா, அந்தஸ்து, புகழ், கெளரவம், மதிப்பு, பெருமை எல்லாவற்றையும் தருவதாக கம்பனியினர் ஆசை காட்டுகின்றனர். ஆனால் ஆரியதாசா இவையெல்லாவற்றையும் பறந்தனர்,

“நான் ஆரியதாசா என்ற முறையில் எந்தவிதமான உதவியையும் இதுவரை பெற்றவனில்லை. இனி மேலும் பெறப்போவதுமில்லை. உங்களை விட என்னைப் பேண்ட தொழிலாளிகள் தான் எனக்கு மிச்சம் தேவை. அவங்கதான் இருபத்தைஞ்சு வருஷமா நான் சம்பாதிச்ச பொக்கிடும். அவங்க இருந்தா எனக்குப் போதும்” எனக் கூறிவிட்டு வெளியேறுகின்றார்.

முதலாளிகளின் வஞ்சக வலையில் வீழ்ந்து தன்னை ஒத்த தொழிலாளர்களின் வாழ்வைப் பறித்து அவர்களின் போராட்ட த்தைக் களங்கப்படுத்தி - உழைப்பின் மேன்மையை ஊதாசீனம் செய்து தனிப்பட்ட முறையில் பதவிகளையோ ஆடம்பரமான வசதிகளையோ ஏற்றுக் கொள்ளாத ஆரியதாசா யுக புருஷனாகக் காட்டப்படுகின்றார். இது தொழிலாளர்களின் சக்தியே நிரந்தரமான விடிவுக்கு வழியமைக்கும் என்பதையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பொதுவாக டோமினிக் ஜீவாவின் சிறுகதைகள் சமூக ஒடுக்கு முறைகளை எதிர்ப்பவை, உழைக்கும் வர்க்கத்தின் உயர் வக்கான வழியைத் தேடுபவை, உழைப்பின் மேன்மையை உணர் த்துபவை, மானுடத்தின் விடிவுக்கான வழியைத் தேடி நிறுப்பவை. இதுவே அவரது கதைகளுக்கு சிறப்பினைத் தந்து நிற்கின்றன.

3.3 டானியல்ஸ் சுறுக்கதைகள்

டானியல் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஆணைக்கோட்டை என்னும் கிராமத்தில் 1926 இல் கிறுகொரி - மரியாள் தம்பதியினருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். ஆணைக்கோட்டைக்கு அண்மையிலுள்ள உயர்ப்புலம் ஞோமன் கத்தோலிக்க பாடசாலையில் ஜந்தாம் வகுப்புவரை கல்வி கற்றார். இது ஆரம்ப பாடசாலையாக இருந்ததால் மாணவர்கள் ஆறாம் வகுப்பிற்கு பட்டினத்திலுள்ள பெரிய பாடசாலைகளுக்கே செல்ல வேண்டிருந்தது. டானியலின் குடும்பம் மிகவும் வறிய குடும்பம். இதனால் அவர் ஜந்தாம் வகுப்புடனேயே தனது பாடசாலைக் கல்வியை முடித்துக் கொண்டார்.

பதின்மூன்றாவது வயதில் பாடசாலை வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டவர் தனது குடும்பத்தின் தேவைக்காகப் பலவேறு தொழில்களையும் செய்து வந்தார். இது பற்றி என்கதை என்னும் நூலில் அவரே பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“எனது குடும்பத்தொழில் சீலை வெளுப்பு. இதைச் சந்று நேராகச் சொன்னால் சாதியில் நான் வண்ணான், அதைவிடவும் தமிழர்களுடைய அழகு தமிழில் குறிப்பிடுவதானால் ‘கட்டாடி’ என்று சுருக்கி விடலாம். இதை ஏன் குறிப்பாக நான் கூற வேண்டும்? சமூக அடக்கு முறைக்குள் மிகவும் கீழ்ப்படியில் இருக்கும் இந்தக் கட்டாடிகள் எவ்வளவு தூரத்திற்குச் சாதியின் கொடுமையை அனுபவித்திருக்க முடியும் என்பதனை எனது வாசகர்களை அறிய வைப்பதற்காகவும், இந்தாள் நெடுகச் சாதியைத் தான் எழுதுது ஏன் இப்படிச் செய்யுது? என்று என்மீது கேலிக்கீதம் பாடுவர்களுக்கு நான் ஏன் இப்படி எழுதுகிறேன் என்பதை இவர்கள் சந்றுத் தொட்டுப் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காகவுமேயாகும்”²⁹

டானியலின் மேற்படி கூற்று அவரின் குடும்ப நிலையினையும் சமூகத்தில் அவர் அனுபவித்த சாதியம் சார்ந்த ஒடுக்கு முறையின் துன்பத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

டானியல் சிறுவனாக இருந்த காலத் திலேயே யாழ்ப்பாணத்தில் சாதிய ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்களில் கலந்து கொண்டார். 1942 இல் உருவாக்கப்பட்ட சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையில் தன்னையும் ஒரு அங்கத் தவனாக இணைத்துக் கொண்ட டானியல் அவ்வியக்கத்தின் போராட்டங்களில் ஆர்வத்தோடு பங்கு பற்றினார். பதினேழாவது வயதில் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இணைந்து கொண்ட டானியலுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை வளர்த்த அ. வைத்திலிங்கம், மு. கார்த்திகேசன், எஸ். இராமலிங்க ஜீயர், எம். சி. சுப்பிரமணியம் முதலியோரின் தொடர்பும் நட்பும் கிடைத்தது. மேலும் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் தமிழ்நாட்டுக் கிளையில் இருந்த ப. ஜீவானந்தம் இந்திய அரசாங்கத்திற்குத் தலைமறைவாகி இலங்கைக்கு வந்து யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருந்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் ஜீவானந்தத்தின் தொடர்பும் அவரது கருத்துக்களைக் கேட்பதற்கான வாய்ப்பும் டானியல் முதலியோருக்கு வாய்த்தது.

1963 இல் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பிளாவுற்றபோது டானியல் சண்முகதாசனின் தலைமையிலான சீன சார்பு அணியில் இணைந்து கொண்டார். 1966 இல் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தின் அமைப்பாளராகவும் செயற்பட்டார். யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற ஆலயப் பிரவேசம், தேர்நீக்கடைப் பிரவேசம் முதலிய போராட்டங்களில் டானியல் தான் சார்ந்த கட்சியினருடன் கலந்து கொண்டார்.

எழுத்துக் துறையில் ஆர்வம் காட்டிய டானியல் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திலும் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தேசிய இலக்கியம் என்ற கோவத்தை முன்வைத்து இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. இலக்கியம் வெறும் பொழுது போக்கிற்காக மட்டுமல்ல, கலை கலைக்காக என்றில்லை அது மக்களுக்காகவே என்ற கருத்தை ஏற்றுக் கொண்ட டானியல் நமது நாட்டுக்கென ஒரு இலக்கியப் பாரம்பரியம் தேவை என்பதை உணர்ந்து செயற்பட்டார். அரசியல் அடிப்படையில் பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்ட டானியல் சமூகத்தில் தானே நேரடியாக அனுபவித்த கொடுமை களையெல்லாம் வெளிப்படுத்தி எதிர்கால சந்ததியினருக்குப்

புதியதொரு பாதையைக் காட்ட முற்பட்டார். மேலும்,

“உலக வியாபகமான வர்க்க முரண் பாட்டைக் கூர்மைப்படுத்தி ஒரு குன்றின்மேல் ஏறிநின்று, கையில் கிடைத்த பொருள்களையெல்லாம் ஆயுதங்களாக்கி, அடக்கும் வர்க்கமாகிய சிறு கூட்டத்தின் மேல் இலக்கு வைத்து எநிந்து அதை அழிப்பதற்கு கலை இலக்கியங்களையும் ஆயுதங்களாகக் கொள்ள வேண்டும்”³⁰

என்ற கொள்கையின் பால் கவரப்பட்டதாகக் கூறும் டானியல் தனது எழுத்துக்களையும் சமூகக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான ஆயுதங்களாகவே பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

டானியலின் முதல் சிறுகதையான “சோதனையின் கொடுமை அல்லது பழிக்குப்பழி” என்பது 1948 இல் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த தூதன் என்னும் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. இது டானியலின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட காதல் தோல்வி தொடர்பான கதையாகும். டானியல் ஆரம்பத்தில் காதல், ஆபாசம் என்றெல்லாம் கூறுத்தக்க வகையிலான கதைகளையே எழுதினாலும் காலப்போக்கில் சமுதாய மாற்றத்திற்கான வழியைத் தேடும் கதைகளை எழுதுபவராகத் தன்னை மாற்றிக்கொண்டார். இத்தகைய மாற்றத்திற்கு ஈழத்து எழுத்தாளரான என். கே. ரகுநாதனின் தொடர்பும் காரணமாகும். டானியல்,

“எல்லா ஆரம்ப எழுத் தாளர் களையும் போல ஆசாபாசங்களையும் சின்னத்தனங்களையும் கதைகளாக வடித்து, தசையே இல்லாத எலும்புத் துண்டைக் கடித்து, முரசில் இருந்து வரும் இரத்தத்தையே கவைக்கும் நாயைப் போன்ற நிலையில் இருந்த எனக்கு மனித இனத்தின் சின்னத்தனங்களையும், இழிந்த உணர்ச்சிகளையும் கிளரி விடுவதல்ல, பெருங்குணங்களையும் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரசப்படுத்துவதே இலக்கியம்”³¹

என்ற அடிப்படையில் முழு இலக்கைக் காட்டியவர் தீரு.என்.கே. ரகுநாதன் அவர்களாகும் என்று 1961 இல் கலைச் செல்வி

சஞ்சிகையில் எழுதியுள்ள ‘என்னை உருவாக்கியவர்கள்’ என்னும் தலைப்பிலான கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

டானியலின் எழுத்துக்களுக்கு சுதந்திரன், ஈழகேசரி, தேசாபிமானி, தினகரன், வீரகேசரி முதலிய பத்திரிகைகள் களமைமத்துக் கொடுத்தன. 1952 இல் இவரது அமரகாவியம் என்னும் சிறுகதை சுதந்திரன் பத்திரிகை நடாத்திய போட்டியில் இரண்டாம் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டது. 1955 இல் ஈழகேசரி நடாத்திய போட்டியில் இவரது மெனிக்கா என்ற சிறுகதை பரிசுக் காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் சிறுகதைகளையே எழுதிய டானியல் 1972 இல் பஞ்சமர் என்னும் நாவலுடனேயே நாவலுலகில் அடிவைத்தார். பஞ்சமர் நாவல் இலங்கை அரசாங்கத்தின் உயர் விருதான சாகித்திய மண்டல விருதினையும் பெற்றுக்கொண்டது. டானியலின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி “டானியல் கதைகள்” என்ற பெயருடன் 1963 இல் வெளிவந்தது. இதனையடுத்து 1974 இல் “உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன” என்ற இரண்டாவது தொகுதி வீரகேகரி பிரசுரமாக வெளிவந்தது. இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளையே வெளியிட்ட டானியல் ஆற்றிக்கு மேற்பட்ட நாவல்களை எழுதியுள்ளார். டானியலின் மன அவசங்களை அவரது சிறுகதைகளை விட நாவல்களே தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றன. இனி டானியலின் சிறுகதைகள் பற்றி நோக்கலாம்.

சாதியம்

டானியலின் ‘தண்ணீர்’³² என்னும் கதை பருத்தித்துறையிலுள்ள துண்ணாலையில் நிலவுடைமைக்காரராக இருந்த முடியரசர் கந்தருக்கும் அடிமை குடிமைகளாக அவரது நிலத்திலேயே வாழ்ந்து வந்த மூப்பன் சின்னானுக்குமிடையே ஏற்பட்ட முரண் பாட்டைச் சித்திரிக்கின்றது.

துண்ணாலைக் கிராமத்தில் ஒதுக்குப் புறமாக சுமார் ஐம்பது குடும்பங்கள் பல தலைமுறைகளாக வாழ்ந்து வருகின்றன. அந்தக் குடும்பங்களின் அபிமானத்திற்குரியவன் தான் மூப்பன் சின்னான்.

அந்தப் பகுதியில் ஏகச் சக்கராதிபதி முடியரசர் கந்தர்.

இக்கிராமத்தின் பெரும்பகுதி நிலத்திற்கு இவரே சொந்தக்காரன். முடியரசர் என்னும் பெயர் இவருக்குப் பரம்பரையாக வந்ததாகும். அதுபோலவே மூப்பன் என்பதும் பரம்பரையாகவே வந்தது. முடியரசின் கட்டளையை சேரிக்குள் நடைமுறைப்படுத்தும் அதிகாரம் மூப்பனிடமே இருந்தது.

முடியரசர் கந்தர் மேஜராகிவிட்ட அதே காலத்திலேயே மூப்பன் சின்னானும் கடுக்கண்டு விட்டான். முடியரசரின் ஏவலுக்கெல்லாம் வளைந்து கொடுத்து அடிமையாக சொன்னதைச் செய்யும் நாய்க்குடியாக அவன் இருந்தான். முடியரசரின் தங்கைக்குத் திருமணம் நடந்த போது அவளுக்கு காணி, பூமி, நகை நட்டு, வீடுவாசல், ரொக்கம் இத்தியாதி சீர்வரிசைகளுடன் முன்று குடிமைகளையும் அனுப்பி வைக்க வேண்டியிருந்தது. இதுவே தொன்று தொட்டு வந்த வழக்கமாகவும் இருந்தது. ஆனால் இம்முறை மூப்பன் சின்னான் இதற்கு உடன்பட மறுத்துவிடுகின்றான்.

முடியரசர் கந்தர் மூப்பனின் செயலால் மாப்பிள்ளை வீட்டார் மத்தியில் அவமானப்பட நேரிடுகிறது. மூப்பனைப் பலங்கொண்ட மட்டும் தாக்கி விட்டு சேரிக்குள் நூழைந்து கண்ணில் பட்ட கந்தன், முருகன், கறுத்தான் ஆகிய மூவரையும் அடிமைகளாக அனுப்பு வதற்காகக் கூப்பிடுகின்றார். ஆனால் அவர்கள் மூப்பனின் உத்தர விண்றித் தாம் வர முடியாதென்று கூறிவிடுகின்றனர். முடியரசர் தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தால் சேரிக்குத் தீ மூட்டியும் சிலரை வெளியேற்றியும் தனது கோபத்தைத் தணிக்க முற்பட்டார். இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக சேரியில் இருந்த ஒரேயொரு நல்ல தண்ணிக் கிணற்றையும் மூடிவிட்டார். இதன் பின்னர் மூப்பரின் ஆட்கள் குடிதண்ணீருக்காக பெருமளவு கஷ்டங்களை எதிர் நோக்க வேண்டியிருந்தது. இந்நிலையிலேயே சேரிக்கு அண்மை யிலுள்ள முடிக்குரிய நிலத்தில் மூப்பனின் ஆட்கள் கிணறோன்றை வெட்ட ஆரம்பித்தனர். முடியரசரின் எதிர்ப்புக்கும் மத்தியில் சேரி மக்களின் ஓன்றுபட்ட உழைப்பால் கிணறு வெட்டி முடிக்கப்பட்டது. மறுநாள் அதிகாலையில் புதுத் தண்ணீரில் பொங்கல் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

அன்றிரவு முடியரசரின் ஆட்கள் யாரோ கிணற்று நீரில் நஞ்சை ஊற்றிவிடுகின்றனர். அதிகாலையில் கிணற்றடிக்கு வந்த மூப்பன் தற்செயலாக இவர்களைக் காண நேரிடுகின்றது. சந்தேகத்தால் கிணற்று நீரை அள்ளிக் குடித்த மூப்பன் மயக்கம் வந்து இறந்து விடுகின்றான். முடியரசரின் சாதி வெறிக்கு மூப்பன் சின்னான் பலியாகிவிடுகின்றான். ஆனால் மூப்பனின் பரம்பரையினர் அடிமை குடிமைத் தொழிலுக்கு மறுத்து நிற்பது சமுகத்தில் ஏற்படப்போகும் புதிய மாறுதலுக்கு கட்டியம் கூறுவதாகவேயுள்ளது. டானியல் விரும்புவது ஆண்டானும் அடிமையும் இல்லாத புதியதொரு சமதர்ம சமுகத்தையே என்பதை இக்கதை தெளிவாகவே உணர்த்தி விடுகின்றது.

வர்க்க சமுதாயம்

‘திருநாள்’[”] என்னும் கதை வருடத்தில் ஒருமுறை வருகின்ற திருநாளைப் பணக்காரர்கள் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடிக் களிப்பதையும் - ஏழைகள் அதைப் பார்த்து ஏங்குவதையும் எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது.

இன்னே வரலாம் பரபரப்பாக இருக்கிறது. காதிற் கேட்பதெல்லாம் அதிர்வெடிகள், கண்களுக்குத் தெரிவதெல்லாம் மத்தாப்பு வாணங்கள். இந்த ஆரவாரத்தின் மத்தியிலே வரோணி க்கா தனது நான்கு குழந்தைகளுக்கும் பட்டுத்துணி உடுத்தி மாதா கோயிலுக்குக் கூட்டிச் செல்கின்றாள். பக்கத்து வீட்டில் குடியிருப்பவர் இந்தக் காட்சிகளையெல்லாம் பார்த்து ஒருக்கணம் இன்புற்றாலும் தன்னையறியாமலே கண்கலங்குகின்றார். தனது வாழ்க்கையின் துன்பச் சுவடுகளை நினைத்துக்கொள்கின்றார்.

“கல்யாணத்தின் பத்தாவது மாதம், மகன் புரட்சிதாசன் பிறந்த வீட்டிற்குள், நவமணி பாடும் படுக்கையுமாக அழல் வாதத்தால் வீழ்ந்து கிடந்தாளே!

அவளின் அம்மா செத்துப் போய்விட, அந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரனுடன் சண்டை போட்டுக் கொண்டு தனிக் குடித்தனம் செய்ய வீடு தேடி அலைந்தேனே!

வேலையற்று வீதி அலைந்து கடன்பட்டு வாழும்போது மகள் ஜனதா பிறந்தாளே, அப்போது நாங்கள் பட்ட வேதனை!

எத்தனையோ வீட்டுச் சொந்தக்காரரால் விரட்டப்பட்டு இந்தக் குடிசையில் வந்து அடைக்கலம் புகுந்து சுரதாவைப் பெறும்போது பஞ்சத்தால் அவள் விட்டாளே கண்ணீர்!

சலுகைச் சம்பளம் கட்டாமல் பாடசாலையிலிருந்து விரட்டப்பட்டு மகன் புரட்சி தாசன் ஏக்கத்துடன் வீடு திரும்பிய நாட்கள்!

இலஞ்சம் வாங்காமல் கூப்பன் புத்தகங்கள் கொடுக்க மறுக்கும் விதானையிடம் மண்டியிட்டு கைகட்டி வாய்பொத்திக் கூனிக்குறுகி நிற்பேனே வருடா வருடம்! பட்டினியோடு போராடிக் கொண்டு இரண்டு குழந்தைகளுக்குப் பால் கொடுக்க அவள் பட்டபாடு!

சொந்தமாக ஒரு சதுர அடி நிலமோ குந்திக் கொள்ள ஆன குடிசையோ, படுப்பதற்குத் துண்டுப் பாயோ வாழ்க்கை என்ற பெயரோ ஒட்டிக்கொண்டு செல்வதற்கு ஒரு நிரந்தர வருவாயுள்ள தொழிலோ இல்லை. இந்த இலட்சணத்தில் ‘தகப்பன்’ தொழில் மட்டும் ஒழுங்கு படச் செய்கிறேன். மானங்கெட்ட தொழில் ! குழந்தைகளுக்கு அழகமுகான பெயரிட்டு மகிழ்கிறேன், மானங்கெட்ட மகிழ்ச்சி!”

இந்த நிலையில் தான் பக்கத்து வீட்டில் வெடிகொண்டதீ புத்தாடை உடுத்தி திருநாள் கொண்டாட்டம் நடைபெறுகிறது. அதைப் பார்த்துவிட்டு வெடிப்பெட்டி வாங்கித் தருமாறு கேட்டு அழுத மகனுக்கு நாலு அடி போட்டு ஆசையை அடக்குகின்றார். பசி பட்டினி என்று பின்னைகள் அழுதபோது வேடிக்கை காட்டி எண்ணத்தை வேறு வழியில் திருப்பியவர் இப்போது அதற்கும் தீராணியில்லாமல் தவிக்கிறார்.

இவ்வாறு இருவேறு வர்க்கங்களையும் இணைத்துக் காட்டியவர் அந்த ஏழை இலக்கியவாதி குபேர நாட்டிலிருந்து வந்த மாத இதழ் ஓன்றில் படித்த செய்திகளையும் விபரிக்கின்றார்.

“பாடசாலைகளை அரசாங்கம் நடாத்துவதால், பாடசாலை மாணவர்களைப் பற்றிய சகல பொறுப்புக்களையும் அரசாங்கமே கவனிக்கிறது. பாடசாலைக்கு மாணவர்களை

அரசாங்க வாகனம் ஏற்றிச் செல்கிறது. தொழில் நிலையங்கள் அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமாக இருப்பதால் தரகு கூலியோ, வெட்டுக் கொத்தோ இன்றி எல்லோருக்கும் நல்ல சம்பளம் கிடைக்கிறது. வேலைக்குப் போகும் தாய் இலவச பராமரிப்பு நிலையத்தில் தன் குழந்தையை ஒப்படைத்து விட்டு உற்சாகமாக வேலைக்குப் போகிறாள். நாட்டில் அதிகமான குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்து முறைப்படி குடும்பம் நடாத்திய ஒருத்திக்கு வீரத்தாய் என்று பதக்கம் குட்டு விழா நடக்கிறது.....”

என்றெல்லாம் குபேர நாட்டுச் செய்திகளைப் படித்தவர்கள் ஆச்சரியப்படுகின்றனர். குடும்பக் கட்டுப்பாட்டின் அவசியத்தை வலியுறுத்தி பிரசாரம் செய்கின்ற குழலில் வாழ்பவர்களுக்கு அதிக பிள்ளைகளைப் பெற்றவருக்கு வழங்கப்படும் சிறப்பு ஆச்சரியமாகவே இருக்கிறது. மனித உழைப்புக்கும் பிள்ளைகளின் கல்விக்கும் அந்த நாட்டில் அளிக்கப்படும் மதிப்பை எண்ணி வியக்கின்றனர்.

இவை பொதுவடைமை நாடொன்றில் நடைபெறும் சம்பவங்கள். டானியல் எமது நாட்டிலுள்ள வர்க்க வேறுபாடு களைக் காட்டி மக்கள் அறிவு பூர்வமாகச் சிந்திக்காமல் உணர்ச்சி வசப்பட்டுத் தமது உழைப்பையும் நேரத்தையும் வீணாக்கிக் கொள்வதுடன் அடுத்தவர்களின் மனங்களையும் நோகடிக்கின்றனர் என்பதை உணர்த்தி இந்த வேறுபாடுகள் ஏற்றத் தாழ்வுகள் எதுவுமற்ற புதியதொரு பொதுவடைமைச் சமுதாயத்தை விரும்ப வைக்க முயற்சிப்பதாக இக்கதை அமைகின்றது.

‘தாஞ்ஞடநீ’³⁴ என்னும் கதை தேர்தல் காலத்தில் நடைபெறும் முறைகேடுகளையும் பணக்கார வர்க்கம் தமது பணபலத்தால் ஏழைகளின் வாக்குகளை விலைக்கு வாங்குவதையும் இதற்கு எதிராக தொழிலாளர்கள் ஒன்றுபட்டு வருவதையும் எடுத்துக் காட்டுவதாகவுள்ளது.

ஆரம்ப நாட்களில் காணிச் சொந்தக்காரர்களே தேர்தலில் போட்டியிடுவது வழக்கம். ஓவ்வொருவரும் தத்தமது காணிகளில் குடியிருப்பவர்களையே தத்தமது வாக்காளர்களாகக்

கருதிக்கொண்டு தேர்தலை நடாத்தி முடித்து விடுவார்கள். யார் யார் அதிகப்படியான பேர்களை தங்கள் காணிகளில் குடியிருத்தியும் தங்கள் நிலங்களில் வேலை வாங்கியும் வருகின்றார்களோ அவர்களோ வெற்றி பெறுவார்கள். இதுவே ஆரம்ப காலத்துத் தேர்தல் நடைமுறையாக இருந்தது.

அபேட்சகர்கள் சனங்கள் மத்தியில் வருவதில்லை. அவர்களின் சீடர்களே வந்து வாக்குப் போடும்படி கட்டளையிடுவது போலக் கூறிச் செல்வர். இவர்கள் தேர்தலுக்கு முதல் நாள் இரவு ஊருக்கு வருவார்கள். சாக்குக் கணக்கில் சாராயப் போத்தல்கள் வந்து சேரும். தலைக்கு ஒரு போத்தல் வீதம் கொடுக்கப்படும் அன்றிரவெல்லாம் ஒரே ஏக்ககளேபரமாக இருக்கும். காலையானதும் சிலர் வாக்குச் சாவடிக்கு வருவார்கள். பலர் தலை தூக்க முடியாமல் வீட்டோடு கிடந்து விடுவார்கள் ...இந்த இலட்சணத்தில் தான் அந்தப்பகுதி மக்களின் தேர்தல் நடந்து முடியும்.

ஆனால் இம்முறை ஒரு மாற்றும். ஜந்தாண்டுகளாக அந்தப் பகுதியில் அமைந்திருந்த விவசாயிகள் சங்கத்தின் பிரதிநிதிகளில் ஒருவரும் தேர்தலில் நிற்கின்றார். பெரும் பணக்காரர்களும் காணிச் சொந்தக்காரர்களும் ஓய்வு பெற்ற அரசாங்க உத்தியோக த்தர்களும் போட்டிகளில் நிற்கும் வழக்கம் மாறி ஒரு சாதாரண பேர்வழி தேர்தலில் நிற்பதை பணக்கார வர்க்கத்தால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. விவசாயிகளின் வேட்பாளரைத் தடுப்பத ற்கான முயற்சிகள் அனைத்தும் தோற்றுப் போய் விட்டன. விவசாயிகளும் அவர்களுக்கு ஆதரவாக நின்றவர்களும் ஆரம்பத்தில் பயந்த நிலையில் இருந்தாலும் நாளாக நாளாக அவர்களும் துணிந்து விட்டனர். உலகத்தின் பல பாகங்களிலும் விவசாயிகளும் தொழிலாளர்களும் பெற்று வருகின்ற வெற்றிகளை அறிந்தபோது அவர்களுக்கு மனத் தெழுபும் உறுதியும் தன்னாலேயே வந்து விட்டது.

பட்டினத்தில் அங்காடி வியாபாரம் செய்துவந்த விதவைப் பெண்ணான சின்னம்மா பணக்கார வாலிபர்கள் பலரின் ஆசைக்குப் பலியானவள். அவள் பணக்கார வேட்பாளர்களிடம் பணம் வாங்கிக் கொண்டு கள்ள வாக்குகளைப் போட வருகிறாள்.

வாக்குச் சாவடியில் இருந்த பணக்கார வர்க்கத்தினரின் பிரதிநிதிகள் சின்னம்மா ஓவ்வொரு தடவையும் ஓவ்வொரு பெயருடன் வந்து வாக்களித்துச் செல்லும்போது அவள் தமது கட்சிக்கே வாக்களித்து விட்டுச் செல்கின்றாள் என நினைத்து மகிழ்ச்சியாக இருந்தனர். மறுபக்கத்தில் விவசாயிகளின் பிரதிநிதியாக இருந்தவர் சின்னம்மாவின் மாறு வேடங்களைக் கண்டும் காணாதவர் போலவே இருந்து விடுகின்றார். சின்னம்மா ஜிந்து வாக்குகள் போட்டுவிட்டாள் ஆறாவது வாக்கிற்காக வந்தபோது அந்த விவசாயிகளின் பிரதிநிதி அவளைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுகின்றான். சின்னம்மாவைப் பொலிசார் கைது செய்கின்றனர். மறுநாள் சின்னம்மாவைப் பொலிஸ் நிலையத்தில் அந்த விவசாயிகளின் பிரதிநிதி சந்தித்தபோது,

“சின்னம்மா நீ ஏழைச் சனங்களுக்குத் துரோகம் செய்திட்டு பணக்காரங்களோடு சேர்ந்து கொண்டியே, அந்த எஜமானர்கள் யாரும் உன்னைப் பார்க்க வரவில்லையா? எனக் கேட்ட போது சின்னம்மா,

“எனது எஜமானர்கள் சார்பில் நீங்க வந்திருக்கிறீங்களே” என்றும்,

“அவங்க என்னைக் கள்ளத் துண்டு போடச் சொல்லி நிர்ப்பந்திச்சாங்க. ஜிந்து துண்டுகள் போட்டேன்.

ஐம்பது ரூபாய்கள் சம்பாதிச்சேன். ஐம்பது ரூபாயையும் வாங்கிக் கொண்டு அவங்களுக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டு உங்களுக்கும் எனக்கும் சொந்தமான சின்னத்துக்கே நான் ஜிந்து துண்டையும் போட்டேன். ஆனால் நீங்களே என்னைக் காட்டிக் குடுத்திட்டங்க”

என் றும் கூறித் தனது வர்க்க உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றாள் சின்னம்மா ஏழை விதவை, பலருக்கு அவள் விபச்சாரி! ஆனால் அவள் தொழிலாளி, பணக்கார வர்க்கத்தினரின் பரமவை - சின்னம்மாவை அந்த விவசாயிகளின் பிரதிநிதி புரிந்து கொண்டபோது அவருக்கு சின்னம்மா மோகினியாகத் தெரியாமல் தோழிமை

உணர்வுள்ள தொழிலாளியாகத் தெரிகின்றாள். இக்கதை வர்க்க உணர்வை வெளிப்படுத்தும் கதையாகவே உள்ளது.

முடநம்பிக்கை

“தெய்வ பரம்பரை”³⁵ என்னும் கதையில் கோயிலின் பெயரால் ஏழைகளின் உழைப்பு சுரண்டப்படுவது எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

பேதுரு சாதாரண கடல் தொழிலாளி. சொந்தமாகத் தோணியெதுவும் இல்லாதவன் அலெக்ஸ்சாண்டர் என்ற ஆசிரியன் ஒருவன் பேதுருவின் மகள் கத்தறீனைக் காதலிக்கின்றான். அலெக்ஸ்சாண்டர் தாழ்ந்த சாதிக்காரன் என்பதால் பேதுருவின் ஊரவர்கள் சிலர் அவனை மர்மமான முறையில் கொலைசெய்து விடுகின்றனர். அவன் இறக்கும்போது கத்தறீனா கருவற்றிருந்தாள். கத்தறீனா பிரசவித்தபோது ஊர்ப் பெண்கள் அவளின் குழந்தையையும் கொன்றுவிடுகின்றனர். பேதுருவின் வறுமை இவை அனைத்தையும் எதிர்க்க அவனுக்குத் திராணியைக் கொடுக்கவில்லை. கத்தறீன் சில நாட்கள் பயித்தியமாகத் திரிந்து இறந்துவிடுகிறாள்.

நத்தார் பண்டிகைக்காக கோயிற்காரர் மீன் தண்டலுக்கு வருகிறார்கள். பேதுருவின் கூடைக்குள் ஆக ஓரேயொரு விளைமீன் மட்டுமே இருக்கிறது. இன்றைய அவனது உழைப்பு அது மட்டும் தான். தண்டல்காரர்கள் பேதுருவிடம் வந்தபோது அவன் வேறு வழியின்றித் தண்ணிடமிருந்த ஓரே விளைமீனை அவர்களின் கூடைக்குள் போடுகிறான். தண்டல்காரர்கள் கோயிற் கூடையில் உள்ள மீன்களை ஏலம் கூற ஆயத்தமாகின்றனர். மீன் குவியலுக்குள் பேதுருவின் அந்த விளைமீன் பார்ப்பவர்களைக் கவரும் வண்ணம் காட்சித்தருகிறது. ஏலம் கூற முன்னர் அங்கு வந்த அண்ணாவி சவிரியனுக்கு ஒரு மீனை எடுக்க அனுமதிக்கப்படுகின்றது. பேதுருவின் கண்முன்னே அண்ணாவி சவிரியன் அந்த விளைமீனை எடுத்துத் தனது கூடைக்குள் போடுகிறான். இதைக்கண்ட பேதுரு ஆத்திரப்படுகிறான். அலெக்ஸ்சாண்டரைக் கொன்ற கொலைகாரன் சவுரியனும் கோயில் கூட்டத்துள் ஒருவனா என்று ஆவேசப்படுகிறான். ஆனால்

பேதுருவால் எதைத்தான் பேசமுடியும்.

அலெக்ஸ்சாண்டர் தாழ்ந்த சாதிக்காரன் என்பதற்காக அவனைக் கொலை செய்தவர்கள், கத்தறீனின் பிள்ளையைக் கொன்று அவளையும் பைத்தியக்காரியாக்கியவர்கள், கர்த்தரின் பெயரால் திருநாள் கொண்டாடுகின்றனர்.

“கர்த்தர் என்றோருவர் மனிதனாகவே பிறக்கவில்லை” என்ற நாத்திகர்களின் குரல் ஒரு புறத்தில் ஓங்கி ஓலிக்க இங்கே கர்த்தருக்காகப் பெருநாள் கொண்டாடப்படுகிறது. அதுவும் மனித உயிர்களை அநியாயமாகப் படுகொலை செய்தவர்களால், என்பதை எடுத்துக்காட்டி கோயில் கொடியவர்களின் வசமாகவே இருக்கின்ற கொடுமை உணர்த்தப்படுகிறது. ஏழைகள் ஆண்டவனின் பெயரால் சுரண்டப்படுகின்ற அநியாயங்களை எடுத்துக்காட்டும் ஆசிரியர் கோயிலும் பணக்காரர்களுக்கே சாதகமாகவிருக்கும் கொடுமையை உணர்த்திவிடுகிறார்.

‘மானம்’¹³⁶ என்னும் கதையில் யாழ் ப்பாணப் பட்டினத்திலிருந்து தென்மேற்கே கடற்கரை எல்லைக் கோட்டைத் தொட்டபடி உள்ள சேரிப் புறமான திட்டியில் வாழும் ஏழைக் குடும்பங்களின் வாழ்வின் சோகங்கள் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

திட்டியில் சுமார் ஐம்பது குடும்பங்கள் வரையில் தண்ணீர் வசதியோ, வீட்டு வசதியோ, சுகாதார வசதியோ எதுவுமே சீராக இல்லாத நிலையில் வாழுந்து வருகின்றன. தென்புறத்தே கடல், ஏனைய முப்புறங்களும் மாடமாளிகைகள், கூட கோபுரங்கள், வான்முட்டும் கோவிற்சிகரங்கள் சீமான் சீமாட்டிகள் மைனர் மைனிகள் எல்லோருமே சுற்றிவர வாழ்கிறார்கள். இவர்களுக்கு மத்தியிலேதான் அந்த ஐம்பது தோட்டிக் குடும்பங்களும் வாழ்கின்றன.

தேர்தல் காலங்களில் மட்டும் வாக்கு வேட்டைக்காகப் பெரிய மனிதர்கள் பலரும் வந்து போவார்கள். தேர்தல் முடிந்தால் வேற்று மனிதத் தலைகளையே அந்தப் பிரதேசத்தில் காண முடியாது. எமக்கு வீட்டு வசதி வேண்டும். மனித உரிமைகள் வேண்டும் எனக் கேட்டபோதெல்லாம்,

“பிள்ளைகளோ நீங்கள் யேசுவின் குழந்தைகள், மனித

வாழ்வின் தற்காலிக வசதிகளுக்காக நீங்கள் கிளர்ச்சி செய்யக்கூடாது. நித்தியமான மோட்சவீடு உங்களுக்காகவே கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அநித்தியமான சுகபோகங்களுக்கு ஆசைப்படுவீர்களானால் நித்திய பாக்கியம் சொரியும் மோட்ச ராஸ்ய மாளிகையை நீங்கள் இழக்க நேரிடும்”

என்று அந்த ஜீவன்களின் கிளர்ச்சி முனைகளையெல்லாம் பாதிரிமார்கள் முறித்து விடுவார்கள்.

எனக் கூறப்படுவதை நோக்கும்போது ஆண்டவனின் பெயரால் அந்த மக்கள் ஏமாற்றப்பட்டதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தோட்டி வேலை செய்யும் மரியானின் மனைவி மதலி சந்குணரின் மனைவி கொடுத்த நைலோன் சேலையை உடுத்திக் கொண்டு வெளியே செல்கிறாள். இதைக்கண்ட பணக்கார வீட்டுப் பெண்கள் சிலர் மறுநாள் தோட்டி வேலைக்காக வந்த மரியானைக் கிண்டல் செய்கின்றனர். இதனால் ஆத்திரமடைந்த மரியான் மதலியை மிருகத்தனமாகத் தாக்கிவிட்டு ஊரைவிட்டே ஓடிவிடுகிறான். மரியானைக் காணாத சோகத்தில் மதலி தென்னங்கள்னையும் குடித்து விட்டு வீதியோரத்தில் நைலோன் சேலையுடன் அலங்கோலமாகக் கிடக்கிறாள். அந்த வேளையில் தான் சந்குணரின் மனைவி ஹர்த்து துலாக்கொடி அறுந்து கிணற்றினுள் விழுந்து விடுகின்றாள். அயலவர்கள் பலரும் செய்வதறியாது நிற்க கூக்குரல் கேட்டு ஓடி வந்த மதலி தனது மானத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் தான் கட்டியிருந்த நைலோன் சேலையைக் கழற்றி கிணற்றினுள் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த ஹர்த்துவுக்கு பற்றுக்கோடாகக் கொடுத்து அவளைக் காப்பாற்றுகின்றாள். ஹர்த்து கிணற்றுக்கு வெளியே வந்த வேளையில் படியருகே நின்ற மதலி தவறிக் கிணற்றினுள் விழுந்து விடுகிறாள். ஆனால் ஹர்த்து தனது சேலையைக் கொடுத்து அவளைக் காப்பாற்றவில்லை. ஹர்த்துவுக்கு மதலியின் உயிரைவிடத் தனது மானமே பெரிதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் மதலி தனது மானத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் ஹர்த்துவின் உயிரையே பெரிதாகக் கருதியவள். பணக் கார வர்க்கத்தினருக்கும் ஏழைகளுக்கும் உயிரிலும் கூட

வேறுபாடுண்டோ என்று சிந்திக்க வைத்து விடுகிறது இக்கதை.

அறுபதுகள் வரையிலான காலப்பகுதியினுள் டானியலின் ஓரேயாரு சிறுகதைத் தொகுப்பே வெளிவந்தது என்பதால் அத்தொகுதியிலுள்ள கதைகளே இங்கு கவனத்திற்கு எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் இதனை டானியலின் சிறுகதைகள் குறித்த முழுமையான பார்வையாகக் கருத முடியாது. இவற்றினாடே ஓரளவுக்கு டானியலை இனங்காண முடியுமே தவிர அவரது சமூகப் பார்வையின் முழு வீச்சினையும் பிற்காலப் படைப்புக்களிலேயே தெளிவாகக் காணலாம். பொதுவாக டானியல் சமூகக் கொடுமைகளைக் கண்டிப்பவர், கடவுளின் பெயரால் மனிதன் ஏமாற்றப்படுவதை விரும்பாதவர், மார்க்சிய தத்துவத்தை மனதார நேசிப்பவர் - இவற்றையே அவரது கதைகள் புலப்படுத்துகின்றன.

3.4 என். கே. ரகுநாதனின் கதைகள்

பருத்தித்துறையிலுள்ள வராத்துப்பளை என்னும் கிராமத்தில் 1926 ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர் என்.கே. ரகுநாதன். இவர் ஒரு பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர். பிறந்த கிராமத்திலும் தான் வாழ்ந்த சமூகத்திலும் சாதியின் பெயரால் பல்வேறு விதமான ஒடுக்கு முறைக் கொடுமைகளை நேரடியாகவே அனுபவித்தவர் இக்கொடுமைகளால் அவதிப்பட்டு அவற்றினின்றும் விடுதலை பெறுவதோடு பணக்காரர்களாலும் முதலாளிகளாலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற சரண்டலையும் ஒழிக்க வழியறியாது நின்று மன அவஸ்தைப்பட்டவருக்கு திராவிட இயக்கத்தின் கருத்துக்கள் பற்றுக் கோடாக அமைந்தன.

சாதியக்கொடுமைகளை எதிர்த்து பெரியார் தமிழகத்தின் பட்டி தொட்டி எங்கும் தீவிரமாகப் பிரசாரம் செய்து வந்தார். பெரியாரின் கருத்துக்கள் தமிழகத்தில் மாத்திரமன்றி அயல் மாநிலங்களிலும் தமிழர்கள் வாழும் அண்டை நாடுகளான சிங்கப்பூர் மலேசியா, இலங்கை ஆகியவற்றிலும் பரவின. பெரியாரின் கருத்துக்களை அவரின் வழிவந்த அண்ணா தமிழகத்தில் மேலும் ஒங்கி ஒலிக்கச் செய்தார். பெரியாரினதும் அண்ணாவினதும் எழுத்துக்களைத் தாங்கி வந்த திராவிட இயக்கப் பத்திரிகைகள் தமிழகத்திலிருந்து இலங்கைக்கும் எடுத்து வரப்பட்டன. இளைஞர்கள் பலரும் திராவிட இயக்க எழுத்துக்களால் கவரப்பட்டனர். மலையகத்தில் ஏ. இளஞ்செழியன் என்பவரின் தலைமையில் இலங்கை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்ற அமைப்பும் உருவாக்கப்பட்டது. மலையகத்தவர்கள் தமது சூழலுக்கேற்ப மொழியினமை, பெண்விடுதலை, சாதிய எதிர்ப்பு, முட நம்பிக்கை எதிர்ப்பு முதலிய பல அம்சங்களை வலியுறுத்திப் போராட்டங்களை நடாத்தி வந்தனர். யாழ்ப்பாணத்திலும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கிளை ஒன்று உருவாக்கப்பட்டிருந்தாலும் இங்கு அதன் செயற்பாடுகள் தீவிரம் பெற்றிருக்கவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்தில் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகா சபையினரும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரும் 1940 களின் ஆரம்பத்திலிருந்து சாதிய ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிராகப் போராடி வந்தனர். இதனால் திராவிட இயக்கம் இங்கு வலுப்பெற வாய்ப்பு இருக்கவில்லை.

ஆரம்பத்தில் திராவிட இயக்கத்தின் சிந்தனைகளால் கவரப்பட்டவர்களும் பின்னர் மார்க்சிய சித்தாந்தத்தின் வழியில் இணைந்து கொண்டனர். இது பற்றி ரகுநாதன், கம்யூனிஸ்ட் கார்த்திகேசன் - 25 ஆவது ஆண்டு நினைவாக (2002) வெளிவந்த மலரில் அர்ப்பணிப்புடன் பணிபுரிந்த ‘மார்க்ஸியவாதி’ என்ற கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“மார்க்சியம் எட்டாத நிலையில் பெரியார், அண்ணாதுரை ஆகியோது பகுத்தறிவு - நாஸ்திகக் கொள்கைகளால் ஈர்க்கப்பட்டு, அவற்றைப் பிரசாரம் செய்த தமிழகப் பத்திரிகைகளை சமூக மாற்ற ஆர்வமும் வாசிப்பு வேட்கையும் உந்தித் தள்ள உள்வாங்கிய வேகத்தில் நா. செல்லத்துரையுடன் இணைந்து இவ்வாறு இ.தி.மு.கழகத்தை உருவாக்க முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. இந்த மாதிரியாக “இலங்கையில் திராவிட முன் னேற்றக் கழகம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. செல்லத்துரை செயலாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். கழகத்தில் இளைஞர்களான டொமினிக் ஜீவா, டானியல், கவிஞர் பசுபதி ஆகியோரும் நானும் இணைந்து பணியாற்றினோம்.” என்றும் இரண்டொரு வருடங்கள் இ.தி.மு.க.பெயர் அடிப்பட்டு, வட இலங்கையில் கொம்யூனிசம் வேருன்றி சமூக மாற்றச் செயல் வேகம் வீறுகொள்ளத் தொடங்கியதும் இருந்த இடம் தெரியாமலே மறைந்து விட்டது”³⁷

ரகுநாதன் இவ்வாறு கூறியிருப்பினும் இன்னொரு தளத்தில் தோழர் ஏ. இளஞ்செழியனின் தலைமையிலான இ.தி.மு.க. தொடர்ந்து இயங்கியிருக்கின்றது என்கிறார். ந. இரவீந்திரன் ³⁸

1943 இல் கம்யூனிஸ்கட்சி யாழ்ப்பாணத்தில் தனது கிளையினை நிறுவியபோது மு. கார்த்திகேசன் அதன் முழுநேர ஊழியராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். கார்த்திகேசனின் வழி நடத்தலில் யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கிய பலரில் ரகுநாதனும் ஒருவராக இருந்துள்ளார்.

1950 களில் சிறுகதைகளை எழுத முற்பட்ட ரகுநாதனின்

முதலாவது சிறுக்கைத் 'நல்லதீர்ப்பு' என்ற தலைப்புடன் சுதந்திரன் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. தனது சிறுக்கைத் முயற்சிகள் தொடர்பாக ரகுநாதன் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“ஆழத்து இலக்கிய சரித்திரத்தின் பொற்காலம் என்று சம்பந்தப்பட்டவர்களால் வர்ணிக்கப்படும் ‘மறுமலர்ச்சிக் கட்டத்துக்குப் பின்னர், இலக்கியச் சந்தையில் பெரும் வீழ்ச்சி ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில், பாராட்ட ரசிகனும், வழிகாட்ட விமர்சகனும் இல்லாத சூழ்நிலையில், மனதில் இலக்கியத்தைப் பற்றிய எதுவித வரையறையுமின்றி, எனது சின்னங்க் சிறு கிராமத்திலிருந்து நான் சிறுக்கைகள் எழுத ஆரம்பித்தேன் “³⁹

இவ்வாறு கூறுபவர் மார்க்சியச் சிந்தனைகளால் கவரப்பட்ட பின்னர் முற்போக்கு சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தும் கதைகள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். இவரது கதைகள் சுதந்திரன், ஈருகேசரி, வீருகேசரி, சமூகத் தெரண்டன், தேசாபிமானி ஆகிய பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. இவர் தனது சொந்தப் பெயரில் மாத்திரமன்றி வெண்ணிலா, எழிலன், துண்பச் சூழல், வரையண்ணல் ஆகிய புனை பெயர்களிலும் தனது சிறுக்கைகளை வெளியிட்டுள்ளார்.

ரகுநாதனின் பதினொரு கதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு 'நிலவிலே பேசுவோம்' என்ற தலைப்புடன் 1962 இல் வெளிவந்துள்ளது. இவரின் கதைகளில் பெரும்பாலானவை சமூகப் பிரக்ஞஞ்சியடன் கூடிய முற்போக்குக் கதைகளாகவேயுள்ளன. தீண்டாமை ஒழிப்பு, சமூக ஊழல்கள், பிரசாவுரிமைச் சிக்கல் முதலிய சமுதாயப் பிரச்சினைகளைப் பொருளாக்கி ஈழத்து மண்ணையும் மக்களையும் களமாகக் கொண்டு ரகுநாதன் எழுதிய கதைகள் முற்போக்கு இயக்கம் முன்வைத்த தேசிய இலக்கியம் என்னும் கோட்பாட்டிற்கு ஏற்றவையாகவே அமைந்தன.

ரகுநாதனின் சிறுக்கைத்த தொகுதிக்கு முன்னுரை வழங்கிய அ.ந.கந்தசாமி,

“ரகு நாதனின் பல கதைகள் - ஏன் அனேகமாக எல்லாமே என்று கூடச் சொல்லி விடலாம் - சமுதாயப் பிரக்ஞஞ்சியடன்

எழுதப்பட்ட முற்போக்குக் கதைகளாகவே இருக்கின்றன.. ரகுநாதன் கதைகளிலே ஒரு கனவு ஊடுருவிக் கிடக்கிறது. இனபேதம், சாதிபேதம், மதபேதம், வர்க்க பேதமற்ற ஒரு உலகத்தைப் பற்றிய கனவுதான் அது. உலகத்தின் சிறந்த சிந்தனையாளர் சகலரும் கண்ட அந்தப் பூங்கனவு இவ்வெழுத்தாளர் உள்ளத்திலும் வியாபித்துக் கிடப்பதை நாம் காண்கிறோம். அந்தக் கனவுக்கே தம் கலையை அர்ப்பணித்திருக்கிறார். அவர் ..⁴⁰

என்று கூறுவது ரகுநாதனின் கனதியை மேலும் ஒருபடி உயரச் செய்வதாகவே உள்ளது. இனி அவரது சிறுகதைகள் பற்றி நோக்கலாம்.

சாதியம்

ரகுநாதனின் ‘நிலவிலே பேசுவோம்’⁴¹ என்னும் கதை தீண்டத்தகாதவர்கள் என ஒதுக்கப்பட்டு உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலைக்காகப் போராடுவதாகக் கூறிக்கொள்ளும் உயர்சாதித் தலைவர்களின் அடிமனதில் சாதிய உணர்வு உறங்கிக் கிடப்பதையும் இவர்கள் ‘மதுழூழிப்பு’ என்ற உயர்ந்த இலட்சியத்தைக் கூடத் தமது சாதிவெறிக்குச் சாதகமாகவே பயன்படுத்துகின்றனர் என்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

கதையில், மாலையில் நடைபெற்ற மதுழூழிப்புக் கூட்டத்தில் பேசிவிட்டு வந்த ஸ்ரீமான் சிவப்பிரகாசத்திடம் மது ஓழிப்புத் தொட்டர்பாகப் பேசுவதற்காகப் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் கொண்ட கூட்டமொன்று வீடு தேடிச் செல்கிறது. இவர்கள் அனைவரும் உழைப்பாளிகள்; கள் இறக்கும் தொழிலாளிகள் வந்தவர்களில் ஒருவனான கந்தன் சிவப்பிரகாசத்திடம் தாம் வந்த காரணத்தைக் கூறி மற்றவர்களையும் கூப்பிட அனுமதி கேட்டபோது சிவப்பிரகாசம்,

“வேண்டாம் கந்தா, கூப்பிடாதே! இதெல்லாம் இரண்டாம் பேர் அறியக் கூடாத விஷயங்கள். மனைவி மக்களென்றாலும் இந்தக் காலத்தில் ஜாக்கிரதையாய் இருக்க வேண்டும். எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்கிறதென்று யாருக்குத்

தெரியும்? அதோ பார் வெளியே நல்ல நிலவு! அத்துடன் பால் போன்ற மணல், அங்கே போய்ப் பேசிக்கொள்ளலாம். வா..." என்று அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி அவனோடு சேர்ந்து தானும் வெளியே செல்கின்றார்.

வந்தவர்கள் மதுவிலக்கு அழுவுக்கு வந்தால் அத்தொழிலையே நம்பியிருக்கும் தமது வாழ்க்கை பாதிக்கப்படும் என்பதை விபரமாக எடுத்துக் கூறுகின்றனர் ஒரு வாலிபன்,

"நாங்களும் மதுவிலக்குக்கு ஆதரவு தருகிறோம். மதுவினால் உலகத்துக்கே ஆபத்து என்பது நமக்குத் தெரியும். நமக்குக் கூட அது ஒரு மகிழ்ச்சியான தொழில்லல், ஊர் மக்களிடம் வசை கேட்கிறோம், 'எக்ஸெஸ்' உத்தியோகத்தர்களுக்கு சம்பளத்துக்கு மேலே கிம்பளம் கொடுத்தும் ஒழித்தோடுகிறோம்... அது மட்டுமா? ஒவ்வொரு நொடிப்பொழுதும் உயிரைப் பணயம் வைத்துத்தான் நாம் வாழ வேண்டியிருக்கிறது. ஆகாயத்தை அளாவி நிற்கும் மரங்களில் இருக்கும் போது, நமது நிலைமையை எண்ணிப் பாருங்கள் மிகப் பயங்கரமான தொழில்தான்! என்றாலும் ... நமக்கு வேறு தொழில் வேண்டுமே.

என்று முடித்தபோது சிவப்பிரகாசம்,

"...இந்தப் பரந்த உலகத்தில் தொழிலுக்கா பஞ்சம்?" எனக் கேட்க அவன்,

"எத்தனையோ தொழில்கள் இருக்கின்றனதான், என்றாலும் நாம் செய்வது சாத்தியமா?

"ஒரு தேனீர்க் கடை வைத்தால் யாராவது நம்மிடம் வந்து தேனீர் குடிப்பார்களா? அல்லது ஒரு பலசரக்குகடை வைத்தாற்கூட நம்மிடம் வந்து சாமான் வாங்குவார்களென்பது என்ன நிச்சயம்? ஏன் ஒரு இரும்புக் கடையிற் கூட நம்மவர்களை வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ள மாட்டார்களே, இரும்புப் பொருட்களில் தீட்டு ஒட்டிக் கொள்ளுமென்று! அதிகம் வேண்டாம். என்னை நீங்கள் உங்கள் வீட்டில் ஒரு

கூலியாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றால் சம்மதிப்பீர்களா?

என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூறுகின்றான். மௌனமாக இருந்த நடுத்தர வயதுக்காரன் ஒருவன்,

“.... இதோ பாருங்கள்! நான் இருக்கிறேன். எனக்கு அப்போது ஜம்பது வயதாகிறது. இந்த வயதில் நான் வேறு புதுத் தொழில் பழகித் தேர்ச்சியடைவதற்கும் காலன் வந்து என் கழுத்தில் கயிறு போடுவதற்கும் சரியாயிருக்கும். தொழில் பழகுகிற காலத்திலே நல்ல ஊதியம் கிடைக்குமா? அவ்வளவும் நானும் என் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளும் பட்டினி கிடக்க வேண்டியதுதான்!....”

என்று கூற சிவப்பிரகாசம்,

“ஆத்திரப்படாதீர்கள்! நீங்கள் ஒருங்கே திரண்டு உங்கள் தேவைகளை அரசாங்கத்திடம் கேளுங்கள். நீங்கள் கள்ளுச் சேர்க்க வேண்டாம். கருப்பநீர் இறக்குங்கள். ஒரு சீனித் தொழிற்சாலை நிறுவித்தரும்படி உங்கள் தொழில் அமைச்சரைக் கேளுங்கள். கவனிக்காமல் விட்டுவிடப் போகிறார்களா?”

என்று சமாதானம் கூற முற்படுகிறார். அப்போது கூட்டத்திலிருந்து ஒரு புதிய எழுச்சிக்குரல் ஒலிக்கிறது.

“அதோன்றும் வேண்டாம். மதுவினால் நன்மையோ தீமையோ? நமது சாதி கொஞ்சம் முன்னேறி வருகிறது. அது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனபடியால் தான் மதுவிலக்கு வேண்டுமென்கிறீர்கள். நீங்கள் மதுவை ஒழியுங்கள். காந்தி மகாத்மாவின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டே எங்கள் வாழ்வைப் பறியுங்கள். நாங்கள் பசி கிடந்து சாகிறோம். தீண்டாமை ஒழிய வேண்டுமென்று மகாத்மா காந்தி சொன்னாரல்லவா? நாம் ஒழிந்து விட்டால் தீண்டாமையும் கொஞ்சம் ஒழிந்துவிடும்...”

காந்தியின் பெயரைச் சொல்லி மது ஒழிக்கக் கிளம்பி விட்டார்களே. முதலில் தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டாமா?

“மது விலக்கு அவசியம் வேண்டும். அதே நேரத்தில் நாம் மகிழ்வுடன் வாழ வேண்டும். இந்த அடிப்படையிலே தொண்டாற்றுங்கள். உங்களுடன் நாமும் சேர்ந்து கொள்கிறோம்.”

எனக்கூறி அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

“வெளியே நல்ல நிலவு - அங்கே போய்ப் பேசிக் கொள்ளலாம்! என்று சிவப்பிரகாசம் சொன்னதன் அந்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள அவர்களுக்கு அதிக நேரம் செல்லவில்லை. எனக் கதை முடிகிறது.

இக்கதையின் மூலம் உயர்சாதியினரின் அடிமனதில் இன்னமும் சாதியனர்ச்சி உறைந்து கிடக்கின்றது என்பதும் அதனாலேயே சிவப்பிரகாசமும் அவர்களை வீட்டிற்குள் நுழைய விடாது வெளியே வைத்துப் பேசினார் என்பதும் - மதுவிலக்கு என்ற உயர்ந்த இலட்சியத்தை அவர்கள் தமது சுய நலத்திற்காகப் பயன்படுத்துகின்றார்கள் என்பதும் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

“கதவுகள்”¹² என்னும் கதையில் சாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டங்களால் கோயிற் கதவுகள் திறக்கப்பட்டாலும் மக்களின் மனக் கதவுகள் திறக்கப்படாத நிலை எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

செல்லத்துரை பருத்தித்துறையில் வராத்துப்பளை என்னும் கிராமத்தில் வாழும் ஒரு சாதாரண கள்ளிறக்கும் தொழிலாளி. நல்லூரில் கந்தசாமி கோயிலின் கதவுகள் அனைவருக்கும் திறக்கப்பட்ட செய்திகளைப் பத்திரிகைகளில் பார்த்தும் தெரிந்தவர்கள் கூறவும் கேட்டு அறிந்து கொண்ட செல்லத்துரை தனது ஊாறுவள்ள பிள்ளையார் கோயிற் கதவுகளும் திறக்கப்படும் உள்ளே சென்று வழிபடலாம் எனக் காத்திருந்து ஏமாற்றமடைந்து இறுதியில் நல்லூருக்குச் செல்ல ஆயத்தமாகின்றான்.

செல்லத்துரை சைவப்பழங் போல விழுதி சந்தனம் பூசி

அலங்கரித்துக் கொண்டு தனது குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு பஸ்கில் நல்லூருக்குச் செல்கிறான். கோயில் வாசலுக்கு வந்த செல்லத் துரரக்கு உள்ளே நுழைவதற்கு தயக்கமாக இருக்கிறது. “உலகமே சேர்ந்து என்னைச் சதி செய்து கொல்லப் பார்க்கிறதோ” என்று மனதிலே பயங்கொள்கின்றான். இருப்பினும் மனத்துணிவோடு உள்ளே சென்று விடுகிறான். செல்லத்துரை கந்தனின் சந்நிதியில் பக்தனாகித் தன்னை மறந்து வழிபட்டு - அர்ச்சனையும் செய்து கொண்டு வெளியே வருகிறான்.

குழந்தை பசியால் அழுகிறது. செல்லத்துரை குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு வாசலிலுள்ள கடையொன்றினுள் நுழைகிறான். ஓரமாக இருந்த நாற்காலியில் இருந்து இட்லியைப் பிசைந்து குழந்தைக்கு ஊட்டுகிறான். அப்போதுதான் திடீரென “யாரது செல்லனா? என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்புகிறான். எதிரே அவனது ஊர்க்காரர்கள்; உயர்ந்த ஜாதிக்காரர்கள் அவனைச் சுற்றி ஒரு கூட்டமே கூடிவிட்டது. குழந்தை பயத்தால் அழுகிறது. கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு வந்த முதலாளி செல்லத்துரையின் கண்ணத்தில் அறைந்து “போடா வெளியே ராஸ்கல்” என ஏசுகிறார். கூட்டத்தில் யாரோ இது கோயில்லை கடை எனக் கூறுவது அவனின் காதில் விழுகிறது. செல்லத்துரை குழந்தையுடன் வெளியே வருகிறான். குழந்தையின் அழுகைச்சத்தம் முருகன் சந்நிதானம் எங்கும் ஒலிக்கிறது எனக் கதை முடிகிறது.

எனவே கோயிற் கதவுகள் திறந்தாலும் உயர் சாதியினரின் மனக் கதவுகள் இன்னும் அடைக்கப்பட்டே கிடக்கின்றன என்பதை இக்கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

“இலட்சிய நெருப்பு”¹³ என்னும் கதை மதுவிலக்குப் பிரசாரத்தால் கள் இறுக்கும் தொழிலாளர்கள் எதிர்நோக்கும் சிக்கல்களையும் பணக்காரர்கள் அவர்களை ஏமாற்றிப் பிழைப்பதும் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

முருகன் கள் இறுக்கும் தொழிலாளி. அவன் தெய்வியைத் திருமணம் செய்து கொள்கிறான். தெய்வியின் தகப்பன் குடிகாரன், குடித்துவிட்டுத் தினமும் மனைவியை அடித்துத் துன்புறுத்துபவன்.

இதனைப் பார்த்து வளர்ந்த தெய்விக்கு குடிப்பவர்களில் வெறுப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. முருகன் தெய்வியை திருமணம் செய்த புதிதில் குடிப்பதில்லை என்றும் கள் இறக்குவதில்லை என்றும் அவனுக்கு சத்தியம் செய்து கொடுக்கின்றான். முருகனிடம் சொந்தமாக நிலம் இல்லை, இரண்டொரு வருடம் குத்தகை நிலத்தில் தோட்டம் செய்தான். அது பலனளிக்கவில்லை. இதனால் பனையேறிக் கள் இறக்காமல் கருப்பணி இறக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். கருப்பணியைக் காய்ச்சி பனங்கட்டியாக்கும் தொழிலில் முருகனும் தெய்வியும் மிகுந்த சிரமப்பட்டு உழைத்தனர். தெய்வி,

“எங்களுடைய செப்புக் காசிற்கூட களிம்பு கிடையாது, அது தங்கம்! தண்ணீரைக் காய்ச்சிக் கல்லாக்கியது வேர்வையைப் பொன்னாக்கியது”

என்று அடிக்கடி சொல்லிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டாள். ஆனால் தெய்வி கலியாணம் செய்து ஜந்து வருடங்களாகி விட்டன. வாழ்க்கையிலே கண்ட முன்னேற்றமெல்லாம் மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயாகி விட்டதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

தெய்வியின் அயல் வீட்டில் உள்ள கண்ணியின் கணவன் வீரன் கள் இறக்குபவன் வீரனுடைய மனைவி நல்ல புடவை உடுத்தியிருக்கின்றாள், வேளைக் கஞ்சியோடு உடுதுணிக்கும் குறைவில்லை, நல்லது கெட்டது என்று ஒரு காரியம் வரும்போது கொடுத்துதவ ஜந்து பத்துரூபா என்று பணமும் இருக்கிறது. ஆனால் மழை என்றும் வெயில் என்றும் பாராமல் வேலை செய்யும் முருகனிடம் சொல்லிக்கொள்ளும் படியாக எதுவுமே இல்லை. தெய்விக்கு வேளா வேளைக்கு உணவுக்கே வழியில்லை, நல்ல துணிமணி கூடக் கிடையாது. தலைக்கு வார்க்க எண்ணெய் கூட இல்லாததால் பிள்ளைகள் பரட்டைத் தலைகளோடு தீரிகிறார்கள்.

ஊரிலுள்ள பெரிய மனிதர் வேலுப்பிள்ளை சிறந்த சமூக சேவையாளர், காந்திப் பக்தர், அந்தக் கிராமத்திலுள்ள சனசமூக நிலையத்தின் தலைவர், மது ஒழிப்புப் பிரசார சபையின் நிர்வாக அங்கத்தவர். அவரின் செல்வ மகள் அன்னலட்சுமிக்கு கலியாணம் கொழுப்பிலிருந்தும் நன்பர்கள் - உறவினர்கள் என்று பலரும் வந்து வீட்டில் தங்கியுள்ளனர். முருகன் பந்தல் போடும்

வேலைகளுக்காக வேலுப்பிள்ளையின் வீட்டில் ஓடித்திரிகிறான். அவ் வேளையில்தான் வீட்டில் ஓர் அறையில் ஆண்களும் பெண்களுமாக இருந்து உயர்ந்த ரகக் குடிவகைகளைக் குடித்துக் கொண்டிருப்பதைக் காண்கின்றான். இது முருகன் எதிர்பாராதது, அதுவும் மதுவிலக்குப் பிரசாரம் செய்யும் காந்தி பக்தரான வேலுப்பிள்ளையின் வீட்டில் இதை அவனால் எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்.

முருகனும் தெய்விகளும் இலட்சிய நெருப்பிலே விழுந்து பொங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், முருகானந்தங்களும் தேவிகளும் அதன் அனலிலே குளிர்காய்கிறார்கள்! என்று ஆசிரியர் கதையை முடிக்கின்றார்.

வேலுப்பிள்ளையின் மதுவிலக்குத் தொடர்பான பேச்சைக் கேட்ட முருகனும் தெய்வியும் தனக்குச் சோநுபோட்ட கள் இறக்கும் தொழிலைக் கைவிட்டு ஒரு வேளைச் சோந்றுக்கே வழியில்லாமல் இலட்சிய நெருப்பில் கருகிக்கொண்டிருக்க ஊருக்கு உபதேசம் செய்த வேலுப்பிள்ளை உயர்ந்த ரகக் குடிவகைகளுடன் குடித்துக் கும்மாளமடிப்பது பணக்காரர்களின் போலி வேஷத்தை வெளிப்படுத்தி விடுகின்றது.

இன ஒற்றுமை

“நானும் நாங்களும்”⁴⁴ என்னும் கதை, சிங்கள - தமிழ் இனக்கலவரங்கள் நடந்து முடிந்த சூழலிலும் மொழி, இன, மத பேதங்களைக் கடந்த மனிதாபிமான உணர்வால் இரு இன மக்களும் இணைந்து நிற்பதை எடுத்துக்காட்டுவதாகவுள்ளது

தென்னிலங்கையிலே இனக்கலவரம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த சூழலில் கொழும்பில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த தமிழ் இளைஞர்களுடன் யாழ் தேவியில் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகிறான்.

இதே புகைவண்டியில், யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தனது மகளைப் பார்ப்பதற்காக தனது மகனையும் மற்றொரு மகளையும்

அழைத்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகிறாள் ஒரு சிங்களப் பெண். தென்னிலங்கையிலுள்ள தமிழர்கள் வடக்கிற்கும் வடக்கிலுள்ள சிங்களவர்கள் தெற்கிற்கும் பாதுகாப்பிற்காக ஓடிச் செல்கின்ற சூழலில் இந்த சிங்களக் குடும்பத்தினர் புகை வண்டியில் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகின்றனர்.

பருத்தித்துறை இளைஞனும் அவர்களும் புகைவண்டியில் ஒரே ஆசனத்தில் சந்திக்க நேரிடுகின்றது. அவர்களுக்கிடையே நடந்த உரையாடலில், அந்த சிங்களப் பெண்ணிடம், எப்படி பயமில்லாமல் உங்கள் மகளால் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ முடிகிறது எனக் கேட்டபோது அவள், அவர்கள் மனிதர்கள் போல இருப்பதால் ஏன் பயப்பட வேண்டும் என்றும் மனிதர்களில் மிருகம் மாதிரி ஆட்களும் இருப்பார்கள் அவர்களுக்கு விசர் வந்தால் மனிதர்களையே பிடித்துத் தின்றுவிடுவார்கள் என்றும் தனக்குத்தெரிந்த அரைகுறைத் தமிழில் அவனுக்குக் கூறுகிறாள். மேலும் அவள், இந்த அரசாங்கம் மக்களுக்கு நிறையச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது., மக்களுக்கு இன்னும் பசிபோகவில்லை, பலர் வேலையின்றிக் கஷ்டப்படுகிறார்கள், பலர் வேலையில்லாமல் வீதியில் திரிகிறார்கள். இது பற்றி அரசாங்கம் கவலைப்படுவதில்லை, வீணே இந்த பாதையை வைத்துக் கொண்டு விளையாட்டுப் பார்க்கிறார்கள். நாங்கள் இருவரும் சந்தோசமாக இருப்பதுபோல தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் ஒற்றுமையாக இணைந்து வாழ வேண்டும். தமிழன் - சிங்களவன் என்றெல்லாம் பார்க்காமல், சண்டைபிடிக்காமல் - நாங்கள் வேலை செய்ய வேண்டும். இந்த அரசாங்கத்தை விட நல்லதொரு அரசாங்கத்தை உருவாக்க முடியும் என்றெல்லாம் கூறுகிறாள்.

இந்த ஆறுமணிநேரப் பயணத்தில் ஒரு சிங்களக் குடும்பமும் ஒரு தமிழ் இளைஞனும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு மொழி, இன், மத பேதமற்ற இலங்கையைக் காணும் தமது ஆசையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அப்படி எத்தனையோ இதயங்கள் இந்த நாட்டில் இன்னும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. இவர்களுக்காக இந்த நாட்டில் சமாதானம் தளைத்தோங்க வேண்டும் இனவாத அரசியல் வாதிகளின்தும் காடையர்களின்தும் கையில் இந்த நாட்டைக் கொடுப்பதால் ஆபத்தான சூழலே

உருவாகும். மக்கள் எல்லோரும் இணைந்து நல்லதொரு நாட்டை உருவாக்க வேண்டும் என்ற தேசிய உணர்வு இக் கதையினுடாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

மதமாற்றம்

“கொள்ளி”⁴⁵ என்னும் கதை சைவ ஏழைச்சிறுவர்கள் ஆங்கிலக் கல்வி கற்பதற்கு வசதியில்லாததால் உத்தியோக வாய்ப்பைப் பெற்றுமுடியாது போவதும், கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்கள் இச் சிறுவர்களை உத்தியோகம் பெற்றுத் தருவதாகக் கூறி மதம் மாற்றுவதையும் எடுத்துக் கூறி மதமாற்றத்திற்கு இருந்த எதிர்ப்பையும் - ஏழைகள் வேறு வழி தெரியாமல் இதற்கு உடன்பட வேண்டிய சூழலையும் யதார்த்த பூர்வமாக எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது.

இக் கதையில் வருகின்ற சிவப்பிரகாசம் என்ற சைவச்சிறுவன் சிறுவயதிலேயே தந்தையை இழந்தவன், தாய் தேனீர்க் கடைகளுக்குப் பலகாரம் செய்து கொடுத்தும், கிடூகு பின்னியும் குடும்பத்தைக் கவனித்து வருகிறான். இந்திலையில் சிவப்பிரகாசத்தை பணம் கொடுத்து ஆங்கிலப் பாடசாலையில் படிக்க வைக்க அவளால் முடியவில்லை. தமிழ்ப் பாடசாலையில் S.S.C வரையில் படித்து அவன் சித்தி பெறுகிறான். ஒரு தமிழாசிரியனாக வரவேண்டும் என்பதே அவனது ஆசை.

வேலை தேடி அலைந்தவனுக்கு கிறிஸ்தவப் பாதிரியார் ஒருவர் வழிகாட்டுகின்றார். சிவப்பிரகாசம் ஜோசெப் ஆகமாறி ஆசிரியப் பயிற்சிக்குச் செல்கிறான். சைவப்பற்றுள்ள அவனின் தாயால் இதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை, ஆனால் அவனோ பழைய பெருமை நமக்குச் சோஷு போடுமா? எனக் கேட்டுவிட்டு பாதிரியார் காட்டிய வழியிலேயே செல்கின்றான். தாய் அவனுக்கு,

“நீ எப்படியாவது நல்லாய் இருந்தால் அதுவே போதும். நான் மட்டும் கண்ணை முடிவிட்டால் எங்கள் பரம்பரைக்குத் துரோகம் செய்துவிடாதே... நாம் நினைத்தபடி நடக்கவல்லவை ஏது? எல்லாம் அந்தப் பெருமாள்விட்ட வழியே நடக்கும்... மறந்துபோய்க் கூட உன்றை வேத

முறைப்படி என்னை மண்ணுக்குள் புதைத்துப் பாவும் செய்து விடாதே உன்னுடைய கையாலே கொள்ளி வைத்துவிடு என்று கேட்டுக்கொள்கிறாள்.

ஜோசெப் பாடசாலையில் இருந்தபோது அவனின் தாய் இறந்த செய்தி கிடைக்கின்றது. உடனடியாக வீட்டிற்கு வருகிறான். வீட்டில் தாயின் உடலைக் கண்டதும் மூர்ச்சையாகி விழுந்து விடுகிறான். அவன் மூர்ச்சை தெளிந்து கண் திறந்து பார்த்தபோது தாயின் உடல் அங்கே இருக்கவில்லை அவன் கண் விழிக்கும் வரை காத்திருக்காமல் ஊரவர்களும் உறவினர்களும் உடலை மயானத்திற்கு எடுத்துச் சென்று தகனம் செய்து விடுகின்றனர். இதனால் ஜோசெப் தாயின் இறுதி ஆசையை நிறைவேற்ற முடியாதவனாகி விடுகின்றான்.

கதையின் முடிவு ஜோசெப் மதம் மாறியதை விரும்பாத உறவினர்களின் செயலா? அல்லது அங்கு நின்ற கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார் அவன் கொள்ளி வைப்பதை விரும்பாததால் ஏற்பட்ட விளைவா என்று இரு பறமும் சிந்திக்கக் கூடியதாகவே உள்ளது. எவ்வாறாயினும் இதுவே அன்றைய யதார்த்தமாக இருந்துள்ளது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பிரசாவர்மைச் சிக்கல்

‘கனவு’⁴⁶ என்னும் கதை இலங்கையிலுள்ள மலையகத் தழிழர்கள் பிரசாவுரிமை மறுக்கப்பட்டு, நாடற்றவர்களாக்கப்பட்ட கடந்த காலத்து அரசியல் வரலாற்றை மையமாகக் கொண்டு தனிமிதன் ஒருவனின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சோகத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

பழனிச்சாமி தோட்டக் கூலியாக இலங்கைக்கு வந்தவன். அவனுக்கு ஓரளவு ஆங்கிலம் தெரிந்ததால் தோட்டத்துரை அவனைத் தனது வீட்டில் வேலைக்கு வைத்திருந்தார். யாழ்ப்பாணத்து கணக்குப்பிள்ளையின் இளம் மனைவியின் மீது தோட்டத்துரை ஆசை வைத்திருந்தான். தனது ஆசையை நிறைவேற்ற பழனிச்சாமியை உதவிக்கழைக்கிறான் துரை. பழனிச்சாமி இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய விரும்பாமல் தோட்டத்தை

விட்டு களவாக ஓடிவந்து யாழ்ப்பாணத்தில் ‘பாரதமாதா பாபர் சலுான்’ என்ற பெயரில் சவரக்கடையினை நடாத்தினான்.

கடையின் உள்ளே காந்தி, லெனின், ஸ்ராலின், நேரு, அண்ணா, பீற்றூர் கெனமன், தொண்டமான் முதலியோரின் படங்களையெல்லாம் அழகாகப் பொருத்தி வைத்திருந்தான். சலுானில் ஞேடியோ போட்டுப்பாடி ஊரை மகிழ்விக்க வேண்டும் என்பதும் அவனது ஆசை. இதற்காக ஞேடியோ வாங்க கொழும்புக்குச் செல்கிறான். கொழும்பில் கள்ளாத்தோணி என்று அவனைப் பொலிசார் பிடித்துவிடுகின்றனர். பழனிச்சாமியின் பாரதமாதா பாபர் சலுான் குறித்த ஆசைகள் எல்லாம் வெறும் கனவாகிப் போகின்றன.

இங்கே ஒரு பழனிச்சாமியின் கனவும் அவனது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சோகமும் காட்டப்பட்டாலும் இது பல இலட்சம் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்பட்ட சோகமே. இலங்கை - இந்திய அரசாங்கங்களின் தவறான முடிவால் பல இலட்சக் கணக்கான மக்கள் நாடிமுந்து இன்னும் துண்பச் சூழலிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர். அந்த வாழ்வின் சோகத்தை இக்கதை நினைவுட்டுவதாகவுள்ளது.

பொதுவாக என்.கே.ரகுநாதன் முற்போக்கு இயக்கத்தின் மூலவர்களில் ஒருவர். சாதிக்கொடுமைகளால் பாதிக்கப்பட்டவர். மார்க்சிய சித்தாந்தத்தின் வழியில் புதியதொரு சமுதாயத்தைக் காண விரும்பியவர். அவரது கனவு இக்கதைகளினுராடாகப் புலப்படுவதைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. மேலும் முற்போக்கு இயக்கத்தின் தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டிற்கு இவரது கதைகள் வலுச் சேர்ப்பனவாகவும் உள்ளன.

3.5 நீர்வை பொன்னையன்ன் கதைகள்

நீர்வை பொன்னையன் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நீர்வேலி என்னும் கிராமத்தில் இராமலிங்கம் - லட்சமி தம்பதியினருக்கு மகனாக 1930 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இவர் பொன்னையன் என்ற இயற்பெயரைடுன் பிறந்த கிராமத்தின் பெயரையும் இணைத்தே நீர்வை பொன்னையன் என்ற புனை பெயரைத் தனதாக்கிக் கொண்டார்.

பொன்னையன் நீர்வேலி அத்தியார் இந்துக் கல்லூரியில் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்ற பின்னர் கல்கத்தா சென்று பல்கலைக்கழகக் கல்வியைக் கற்று கலைமாணிப் பட்டத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டார். முற்போக்கு இடதுசாரிச் சிந்தனைகளும் தொழிலாளர் போராட்டங்களும் நிறைந்த கல்கத்தாவின் சூழல் இவரை முற்போக்குச் சிந்தனையாளாக உருவாக்கியதில் வியப்பில்லை. கல்கத்தாவிலிருந்து இலங்கைக்குத் திரும்பியவர் இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்திலும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலும் இணைந்து கொண்டார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தொழிற் சங்க இயக்கத்தில் ஒரு தசாப்த காலத்திற்கு மேலாக முழு நேர ஊழியாக இயங்கியுள்ளார். கலைமதி, வசந்தம் ஆகிய இலக்கிய இதழ்களிலும் தேசாபிமானி, தொழிலாளி ஆகிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சிப் பத்திரிகைகளிலும் ஆசிரியர் குழு உறுப்பினராக செயற்பட்டுள்ளார்.

பொன்னையன் இலங்கையில் நீண்ட காலமாக அரசியல், தொழிற்சங்க இயக்கங்களின் பணிகளையே மேற்கொண்டு வந்துள்ளார். இவர் 1969 முதல் 1983 வரையான காலத்திலே அரசு திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் 1996 முதல் விபலி மாற்றுக் கலாசார மையத் தமிழ்ப்பிரிவு இணைப்பாளராகவும் செயற்பட்டுள்ளார்.

இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான ‘மேடும் பள்ளமும்’ என்பது 1961 இல் வெளிவந்தது. சாகித்திய மண்டல தமிழ் இலக்கியக் குழுவினர் இந்நாலை சிறந்த படைப்பு என்று விருதுக்காகச் சிபாரிசு செய்திருந்தனர். ஆனால் அது பின்னால்

நிராகரிக்கப்பட்டதுடன் ‘சிறுகதை படைப்பிலக்கியமில்லை’ என்றும் கூறப்பட்டது. இதனால் இந்த ஆண்டில் தமிழ்ச் சிறுகதை நூல் எதற்குமே விருது வழங்கப்படவில்லை.⁴⁷ மேடும் பள்ளமும் தொகுதியைத் தொடர்ந்து இவர் உதயம், பாதை, வேட்கை, ஜென்மம், நிமிர்வு, காலவெள்ளம் முதலிய பல தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார்.

பொதுவாக இவர் மார்க்சிய சித்தாந்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டவராதலால் மார்க்சிய வழியிலான புதிய சமூக மாற்றத்தையே விரும்பியுள்ளார். அதனாலேயே அவரது கதைகளிலும் சாதிய எதிர்ப்பு, தேசிய உணர்வு, தொழிலாளர் நலன் ஆகிய அம்சங்கள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. எமது ஆய்வுக்கு உட்பட்ட 1960 கள் வரையிலான காலப்பகுதியில் இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி மட்டுமே அடங்குவதால் இங்கு நீர்வை பொன்னையன் குறித்த முழுமையான பார்வையினை எதிர்பார்க்க முடியாது இனி அவரது முதலாவது தொகுதிக் கதைகளிலுள்ள முற்போக்கு அம்சங்களை நோக்கலாம்.

சாதியம்

மேடும் பள்ளமும்⁴⁸ என்னும் கதை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கிராமமொன்றில் மனித மந்தைகள் போல அடக்கி ஓடுக்கப்பட்டு வாழும் உழைப்பாளி மக்கள் தம்மை அடக்குபவர்களுக்கு எதிராக ஒன்று தீரண்டு போராட முற்பட்டதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நல்லாருக்கூடாகச் செல்லும் பெரிய சாலையில் பன்னிரண்டாவது மைல் கட்டையில் உள்ளது அந்தக் கிராமம். அந்தக் கிராமத்தில் பெரும்பகுதி அருணாசல உடையாருக்குச் சொந்தமானது.

கணபதி அருணாசல உடையாரின் நிலத்தில் வேலை செய்பவன். உடையாரின் பள்ள நிலத்தைப் பண்படுத்தி பயிரிட்டு, காவல்காத்து - அறுவடை செய்து தனது சொந்த நிலம் போல உழைப்பவன் கணபதி. கணபதிக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கூலியைக் கொடாமல் தட்டிக்கழிப்பதற்காக உடையார் தனது மேடு நிலத்தில் துண்டுக் காணியை அவனுக்குக் குத்தகைக்குக்

கொடுத்திருந்தார்.

கணபதி அந்த மேட்டு நிலத்தில் தனது உதிரத்தைச் சொரிந்து பதப்படுத்தி பயிர் செய்தான். ஆனால் கடந்த இரண்டு வருடங்களாக மழை இல்லாததால் கணபதிக்கு உரிய பலன் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் இம்முறை உடையாரின் பள்ள நிலத்தைவிட கணபதியின் மேட்டு நிலம் அதிக விளைச்சல் கண்டிருந்தது. அதனைக் கண்டு பொறாமைப்பட்ட உடையார் கணபதியின் வயலைத் தான் அறுவடை செய்யத் திட்டம் போடுகிறார். கணபதி தனது வயலைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியுடன்,

“முந்தின மூண்டு பிள்ளையளையும் பெத்த பொழுது கூப்பன் அரிசியும் ஆட்டாமாவும் திண்டு - அவளுக்குச் சொறி பிடிச்சு.. பிள்ளையளுக்கும் வயித்தாலை அடிச்சு.. காசில்லாமல் கஷ்டப்பட்டது... இந்தவரியம் வெள்ளைச்சி அதிஷ்டசாலிதான். பிள்ளைப் பெத்துக்கு இரண்டு மாதம் இருக்கு. வயல் அரிசிச் சோறு - அதுவும் என்னுடைய கையாலை செய்தது - கொஞ்ச நெல்லை வித்து பிள்ளைப் பெத்துச் சிலவுக்கு எடுக்கலாம்...” என்றெல்லாம் கற்பனை செய்தான்.

கணபதியிடம் வந்த உடையார் கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்குமிய குத்தகைப் பணத்தைக் கேட்கிறார். பணம் தந்த பின்புதான் வயலை அறுவடை செய்யலாம் என்பது உடையாரின் கட்டளை. கணபதியால் உடையாரின் கட்டளையை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. உடையார் தனது கையாட்களை வைத்து கணபதியின் வயலை அறுவடை செய்கின்றார். கணபதி உடையாரிடம் வாங்கிய அடியின் வலியால் பள்ள வயலில் ஒரு மூலையில் அழுது கொண்டுகிடக்கிறான். ஆனால் உடையாரின் அநியாயத்தைத் தட்டிக்கேட்க கணபதியின் பக்கத்திலிருந்த ஒரு கூட்டம் தயாராகிறது. வேலன் உடையாரின் அநியாயத்தை மற்றவர்களுக்குக் கூறியபோது ஒருவன்,

“நாங்கள் என்ன செய்யிறது. வாய் திறந்தால் நாங்களும் குடியெழும்ப வேண்டியதுதான். உடையாரிடம் பணமிருக்கு. ஆட்கள் இருக்கின்றன. பொலிச், கோடு, கச்சேரி எல்லாம்

அவற்றை கையுக்கைதானே இருக்கு”

என்று தனது இயலாமையை வெளிப்படுத்துகின்றான். இதைக் கேட்ட முருகன்,

“எங்களுக் கென்னத் துக்கு ஊர்த் தொல்லையை? எங்கடைபாட்டிலை நாங்கள் பாப்பம்” என அலட்சியமாகச் சொல்லி ஒதுங்க முற்படுகிறான். இவர்களின் கருத்துக்களைக் கேட்ட சீனியன்,

“முருகா! இண்டைக்குக் கணபதிக்கு நடக்கிறதுதான் நாளைக்கு எனக்கும் நடக்கும், அடுத்த நாளைக்கு உனக்கும், நாங்கள் பேசாமலிருக்க இருக்கத்தான் உடையாராக்கள் தோனிலை ஏறி காதைக் கடிக்கினம் என்று தனது ஆத்திரத்தை வெளிப்படுத்தினான்

சீனியன் நியாயத்தை உடையாரிடம் கேட்க வேண்டும் என்று கூறியபோது முருகன்,

“ஜேயோ ! எங்கடை வீடுகளுக்கெல்லாம் நெருப்பு வைச்சு எங்களையும் அடிச்சுச் சாக்காட்டிப் போடுவாங்களே உடையாற்றை ஆக்கள்”

என்று தனது பயத்தை வெளிக்காட்டினான். பின்னர்,

“நாங்களைல்லோரும் ஒத்துமையாய் நின்டால் உடையார் என்னன்டு நெல்லை வெட்டுறை? ஒரு தரும் நெல்லு வெட்டப் போகாவிட்டால்...” என்று அவர்கள் சிந்தித்து முடிவெடுத்தபோது கணபதியின் வயலை நோக்கி ஒரு கூட்டம் உழைக்கும் மக்கள் ஆரவாரத்துடன் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். வயல் வரம்பில் நின்ற உடையாரிடம் நியாயம் கேட்பதற்காக - அந்த மக்கள் கூட்டம் கணபதியையும் சமந்து கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தது. அவர்களின் பலத்தை நினைத்து மேட்டு நிலம் சிரித்துக் கொண்டது எனக் கதை முடிவதால் உழைப்பாளிகள் வெற்றி பெறுவார்கள் என்பது உணர்த்தப்படுகின்றது.

கதையின் ஆரம்பத்தில் இம்மக்கள் சாதியின் பெயரால்

அனுபவித்த கொடுமைகள் சில எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. இவர்கள் வீதியால் செல்லும்போது காவோலையை இழுத்துச் செல்ல வேண்டும். இதன் மூலமே இவர்களின் வருகையை அறிந்து உயர்சாதியினர் மறைந்து கொள்ளலாம்.

அவ்வாறு இவர்களில் விழித்துத் தீட்டுப்பட நேரிடும் என்பதற்காக இந்தக் கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட்டிருந்தது. மேலும் பிரபுவின் வட்டாரத்தில் திருமணம் நடந்தால் மணப்பெண் தனது முதல் இரவை அந்தப் பிரபுவுடன் கழிக்க வேண்டுமாம். என்றால்லாம் கொடுமைகள் நடைபெற்றிருப்பதை ஆசிரியர் கூட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

‘சோறு’⁴⁹ என்னும் கதை ஏழைத் தொழிலாளர்களின் வறுமைத் துன்பத்தையும் அவர்கள் உயர் சாதியினரால் ஒதுக்கப்பட்டு வாழ்வதையும் எடுத்துக் காட்டுவதாகவுள்ளது.

நீர்வேலிக் கிராமத்தின் தென்மேற்கு எல்லைக் கோட்டில் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நிற்பதுதான் காந்தி நகர். அந்த நகர் தான் நீர் வேலிக்குப் பெருமையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அங்குதான் நீர் வேலியின் பெரிய பரம்பரையினர் வாழ்கிறார்கள். காந்தி நகருக்கு அண்மையில் உள்ளது கம்பன் புலம்.

“கம்பன் புலம் பெயரளவில் செழிப்பான ஊராகத் தோன்றலாம். உண்மை அதுவல்ல. கள்ளிகளும், மூளிப் பற்றைகளும் கல்லு முட்களும் நிறைந்த பனங்காடுதான் கம்பன் புலம். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஆமை ஒடு கலிழ்த்த மாதிரி சிறுசிறு ஓட்டுக்குடிசைகள். ஒரு வேப்பமார்ம, கம்பன் புலத்து நெஞ்சிலே ஒங்கி வளர்ந்து நின்று கொண்டிருக்கிறது. அதன் இலைகள் கருகிச் சுருண்டு கிடக்கின்றன. வேப்பமாரத்தின் கீழ் ஜந்தாவது இந்நாட்டு ‘மன்னர்கள்’ பிறந்த மேனியுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாலுதடிகளை நட்டு அதன் மேல் இரண்டு காவோலைகள் போட்டு மூடப்பட்டிருக்கின்றன. அதுதான் அவர்களுடைய கோயில்”

என்றவாறு கம்பன் புலம் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

அருணாசலம் வீட்டில் பெரு விருந்து நடைபெறுகிறது. பத்துப்பன்னிரண்டு முடை அரிசியில் சோறு, பலவகைக் கறிகள், பலகாரங்கள், பழங்கள், பாயாசம் ... இன்னும் எத்தனையோ வகையறாக்கக்ஞடன் விருந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

கம்பன் புலத்து மக்கள் அருணாசலத்தின் வீட்டு முற்றத்தில் பசித்த வயிற்றோடு பலமணி நேரமாகக் காத்திருக்கின்றார்கள். அருணாசலம் சோற்றுக் கடகத்தோடு வருகிறார். கம்பன் புலத்தவர்கள் நான்முந்தி நீ முந்தி என்று ஆரவாரப்பட்டுத் தமக்குள் மோதிக் கொள்கின்றனர். ஒவ்வொருவருடைய ஒலைப்பெட்டியிலும் கருகல் சோறும் பலாக்காய், வாழைக்காய் கறிகளும் விழுகின்றன. பலாக்காய், வாழைக்காய்க்கறி, வெளிக்கறி இது கம்பன் புலத்து தாழ்த் தப்பட்ட மக்களுக்குரிய கறி. உழைக்கும் மக்களுக்கு கருகல் சோறும் பலாக்காய்க்கறியும், உழைக்காத உயர் சாதிப் பணக்காரர்களுக்கு விதம் விதமான உணவு வகைகள். இந்த வர்க்கார்தியான ஏற்றத்தாழ்வை சுட்டிக்காட்டிச் சிந்திக்க வைக்கின்றது இக்கதை.

தொழிலாளர் போராட்டம்

‘ஹார்வலம்’⁵⁰ என்னும் கதை மில்லில் பணிபுரியும் தொழிலாளர்களுக்கும் முதலாளிக்குமிடையே ஏற்பட்ட முரண் பாட்டினையும் தொழிலாளர்கள் ஒன்றினைந்து போராடுவதையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் சுடுகாட்டிற்கு அண்மையில் உள்ளது செல்லையாவின் மில். அங்கு பணிபுரியும் தொழிலாளர்களில் சுப்பையாவும் ஒருவன். பதினெட்டு வருடங்களுக்குமுன் சுப்பையா வடனும் இன்னும் பத்துக் கூலியாட்களுடனும் தொடங்கப்பட்டதே அந்தமில். சுப்பையா பதினெட்டு வருடமாக அங்கே உழைக்கிறான். அவனது சம்பளம் இன்னும் அதேயளவாகத்தானிருக்கிறது. கூடவேலை செய்த பலர் மில்லைவிட்டு வெளியேறி வேறு தொழில் செய்து ஓரளவுக்கு வசதியாகவும் இருந்தனர். ஆனால் சுப்பையா மட்டும் செல்லையாவின் அடிமைபோல அங்கேயே உழைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

சுப்பையா எல்லோருக்கும் மா அரைத்துக் கொடுத்தாலும் அவனுடைய பெண்டாட்டி பிள்ளைகள் அந்த விதமான மாவை என்றுமே சுவைத்ததில்லை. ஆனால் அந்தமாவால் சுப்பையாவின்

வயிறு நிரம்பாவிட்டாலும் சுவாசப்பை நிரம்பிக் கொண்டே வந்தது. ஆம் அவன் காசநோயாளியாகி விட்டான். அந்தக் கொடிய நோய் விரைவிலேயே அவனது உயிரெழும் குடித்துவிடுகிறது.

சுப்பையாவின் மரணச் சடங்கில் கலந்து கொள்வதற்காக மில் தொழிலாளர்கள் ஒருநாள் லீவு கேட்கிறார்கள். முதலாளி,

“முட்டாள்களே! சுப்பையா செத்தால் உங்களுக்கென்ன? அவன் என்ன கவர்னர் ஜெனரலா? லீவு தரமுடியாது போங்கோடா போய் உங்கள் வேலையைச் செய்யுங்கோ”

என்று அத்தொழிலாளர்களை விரட்டி விடுகின்றார். எவனுடைய உழைப்பால் உயர்ந்தாரோ, யாருடைய நன்மைக்காக கொள்ளலை இலாபத்திற்காக சுப்பையா உழைத்தானோ - அவனுடைய சாவைக் கேட்டும் ஒரு துளி அனுதாபம் கூடக்காட்டாமல் முதலாளி செல்லையா அலட்சியமாகப் பேசியது தொழிலாளர்களை விழிப்படையைச் செய்துவிடுகிறது.

சுப்பையாவின் மரண ஊர்வலம் ஐந்தாறு பேருடன் நத்தைபோல நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்களுடைய கைகள் அசையவில்லை! மில் யந்திரமும் அசையவில்லை!

சிறு ஊர்வலத்தை நோக்கி, அவர்களுடைய பெரிய ஊர்வலம் சென்றுகொண்டிருந்தது. ஓன்றுடன் ஓன்று கலந்து இரண்டும் சங்கமித்தன. அந்த ஊர்வலத்திலே பாண்டு வாத்தியமில்லை. பெரியமனிதப் பரம்பரையில்லை. ஆடம்பரமில்லை. அலங்கார மில்லை. துன்பமும் வேதனையும் நிறைந்திருந்தன. வாழ்வு மறுக்கப்பட்டு, பறிக்கப்பட்டு செல்வத்தின் கற்பக தருவான தொழிலாளர்க்கம் சுப்பையாவின் பிரேத ஊர்வலத்தில் சென்று கொண்டிருந்தது. அந்த வர்க்கத்தின் உள்ளத்தில் ஊற்றெடுத்த உணர்ச்சி அவர்களை ஒருங்கே இணைத்திருந்தது.” என்ற ஆசிரியரின் வரிகள் தொழிலாளர்களின் ஓன்றுபட்ட சக்தியின் பலத்தை வெளிக்காட்டுகின்றன.

பொன்னையன் காண விரும்பும் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியை இந்த உழைக்கும் வர்க்கத்தின் ஓன்று கூடல் எமக்குத் தெளிவாக உணர்த்தி விடுகின்றது.

3.6 செ. யோகநாதனின் கதைகள்

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கொழும்புத்துறை என்னும் சிறிய கிராமத்தில் 1945 ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர் செல்லையா - யோகநாதன். இவர் தனது பதினேராவது வயதில் தாயை இழந்து தந்தையின் அரவணைப்பிலேயே வாழ்ந்து வந்தார். தந்தை செல்லையா ஒரு நாடகப்பிரியர், புத்தகங்கள் வாசிப்பதிலும் நாட்டமுள்ளவர், அடிக்கடி இந்தியாவுக்குச் சென்று நாடகக்குழுக்களை அழைத்து வருமளவுக்கு செல்வாக்கும் ஆரவமும் மிக்க ஒரு கலைஞர்.

யோகநாதன் சிறுவனாக இருந்த காலத்தில் ஈழகேசரிப் பத்திரிகையின் வாரவெளியீட்டில் சிறுவர் பகுதியில் நடாத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டியில் முதலாவது பரிசைப் பெற்றவர். இதற்கான பரிசாக இவருக்கு வெ. சாமிநாத சர்மா எழுதிய ‘கார்ல் மார்க்கின் வாழ்க்கை வரலாறு’ என்னும் நூல் வழங்கப்பட்டது.⁵¹ கார்ல் மார்க்கின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கற்றுக்கொண்ட யோகநாதனுக்கு இளமையிலேயே மார்க்சியத்தின்பால் நாட்டம் ஏற்பட்டது. ஆனால் அவர் அந்த வழியில் தொடர்ந்து செல்வதற்கு ஏற்ற சூழல் அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கவில்லை.

1956 ஆம் ஆண்டளவில் இலங்கை தமிழரக்க கட்சியின் இளைஞர் அணியின் இளந்தமிழர் இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்ட யோகநாதன் தமிழரக்கட்சியினர் யாழ்ப்பாணத்தில் நடாத்திய சத்தியாக்கிரகப் போராட்டங்களில் ஆர்வத்தோடு பங்கு பற்றினார். இப்போராட்ட காலங்களிலேயே இவருக்கு டானியலின் தொடர்பும் ஏற்பட்டது.

1960 ஆம் ஆண்டில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு மாணவனாகச் சென்ற யோகநாதன் அங்கு க. கைலாசபதி யிடம் கற்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றுக் கொண்டார். பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் 1962 இல் கலைச்செல்வி இதழில் ‘மனக்கோலம்’ என்ற சிறுகதையினை எழுதினார். சிறுவர் பகுதிகளில் எழுதிக்கொண்டிருந்தவரை கலைச்செல்வி இதழே எழுத்தாளராக மாற்றியது. இதன் பின்னர் அகில இலங்கை இளம்

எழுத்தாளர் சங்கம் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இவர் தங்கப் பதக்கத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டார். இதைத் தொடர்ந்து பல்கலைக்கழக தமிழ்ச்சங்கம் நடாத்திய போட்டிகளிலும் இவர் பங்குபற்றிப் பரிசில்களையும் தங்கப்பதக்கத்தினையும் பெற்றிருக்கின்றார்.

பல்கலைக்கழகக் கல்வியை முடித்துக் கொண்ட யோகநாதன் ஆசிரியராகவும் நிர்வாக சேவை அதிகாரியாகவும் மூல்லைத்தீவு, பூநகரி முதலிய பல இடங்களில் பணியாற்றியுள்ளார். விவசாயிகள் நிறைந்த பிரதேசங்களில் பணியாற்றிய காலங்களில் இவருக்கு விவசாயிகளின் வாழ்க்கைத் துற்பங்களை நேரடியாகக் கண்டு கொள்கின்ற வாய்ப்புக் கிட்டியது. இவ்வாறான சூழலிலேயே இவருக்கு முற்போக்கு இயக்க முன்னோடிகளான இளங்கீரன், நீர்வை பொன்னையன் ஆகியோரின் தொடர்பு கிடைத்தது. நீர்வை பொன்னையன் தொழிற்சங்க வாதியாகவே நீண்டகாலம் பணிபுரிந்தவர். இவரின் தொடர்பால் யோகநாதன் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் துயரங்களை நேரடியாக அறிந்து கொண்டார். இது பற்றி அவரே பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“சுறுசுறுப்பான தொழிற் சங்க வாதியாகவும் படைப்பாளியாகவும் விளங்கிய நீர்வை பொன்னையன் என்னை தனது தொடர்பான தொழிற் சங்கங்களுக்கும் விவசாயப் பிரதேசங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்றார். இவரோடு சேர்ந்து நான் பெற்ற அனுபவங்கள் தொழிலாளி, விவசாயி பற்றிய நேரமையான கண்ணோட்டத்தை ஏற்படுத்தி அவர்கள் மேல் நேசம் கொள்ளவும் அவர்களை மேன்மைப்படுத்தி எழுதவும் என்னைத் தயார்ப்படுத்தின, தூண்டின...”⁵²

யோகநாதன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தொடர்பு ஏற்பட்ட பின்னர் பெண்டிக்றபாலன், நீர்வை பொன்னையன் ஆகியோருடன் இணைந்து வசந்தம் என்ற பத்திரிகையினையும் வெளியிட்டார். யாழிப்பாணத்தில் 1966 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டங்களில் பங்குபற்றிய யோகநாதனுக்கு

அப்போராட்டங்களில் கலந்து கொண்ட டானியல், செ. கணேசலிங்கன், க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, பொமினிகஜ்வா, அகஸ்தியர், ஈழத்துச்சோமு, நீரவை பொன்னையன், பெண்டிக்ற் பாலன் முதலிய முற்போக்கு இலக்கிய அணிசார்ந்தவர்களின் நெருக்கமான தொடர்பு ஏற்பட்டது.

ஆரம்பத்தில் தமிழருக்க கட்சியில் இணைந்திருந்த யோகநாதன் முற்போக்கு இயக்கத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டபோது புதியதொரு சமுதாய மாற்றத்தை இலக்கியத்தின் மூலமாகச் செய்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் இருந்தார் இதனை அவரின் கூற்றே எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“உலக வரலாற்றில் இலக்கியம் பெருத்த மாற்றங்களை உருவாக்கியிருக்கிறது. தாய், வீரம் விளைந்தது போன்ற மகோன்னதமான நூல்கள் பூமிப்பந்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் இளந் தலைமுறையிடையே உண்ணதமான கருத்துக்களை விடைத்து, செயல் திறனுள்ளவர்களாக மாற்றியிருக்கிறது....

இலக்கியத்திற்கு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் சக்தி எப்போதும் இருந்து வந்திருக்கிறது, இருக்கும். அத்தோடு உலகில் முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்பாளிகள் தோண்றவும், வளரவும் மாற்றத்திற்கான எதிர்க்குரல் கொடுக்கவும் நமக்கு முந்திய இலக்கியங்களே அடியெடுத்துக் கொடுத்திருக்கின்றன. இந்த வரலாற்று நிகழ்வே இலக்கியம் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் என்ற கருத்தை உறுதி செய்கிறதல்லவா? ⁵³

எனக் கூறும் யோகநாதன் சமூக ஒடுக்கு முறைகளையும் அதிகாரத்துவ மமதைகளையும் புதிய தொரு சமூக மாற்றத்தின் மூலம் இல்லாதொழிக்கலாம் எனக் கருதியே இலக்கியங்களைப் படைத்து வருகின்றார். இதுபற்றி அவரே பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்

“..... எந்த ஒடுக்கு முறையும், அது சமூக ஒடுக்குமுறையாக இருந்தாலென்ன, தேசிய இன ஒடுக்கு முறையாக இருந்தாலென்ன, அது எதிர்த்துப் புறந்தள்ளத்தக்க ஒன்றுதான். இந்தப் போராட்டத்தில் தன்னை இணைத்துக்

கொள்ள வேண்டியது ஒரு எழுத்தாளனின் இன்றியமைக்கடமை என்றே எண்ணுகிறேன்.¹⁵⁴

எனக் கூறும் யோகநாதன் தனது எழுத்துக்களை ஒடுக்குமுறைக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான ஆயுதங்களாகவே பயன் படுத்தியுள்ளார். 1960 களில் முற்போக்கு இயக்கம் சார்ந்த படைப்பாளியாகச் செயற்பட்ட யோகநாதன் மார்க்சிய சித்தாந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டு புதியதொரு சமுதாயத்தை உருவாக்கும் கருவியாகவே தனது எழுத்துக்களைப் பயன் படுத்தினார். ஆனால் இலங்கையில் ஏற்பட்ட இனமுரண்பாடுகள் இவரை இலங்கைத் தேசியம் பற்றிய சிந்தனையிலிருந்து விடுவித்து மீண்டும் தமிழ்த்தேசியம் தொடர்பாகச் சிந்திக்க வைத்துவிட்டது. அது பற்றிய ஆய்வு இங்கு அவசியமற்றது என்பதால் அவரின் முற்போக்கு இயக்கச் சிந்தனைகளே இங்கு கருத்திற் கொள்ளப்படுகின்றன.

‘கலைஞர்’¹⁵⁵ என்ற கதையில், எழுத்தாளர் கந்தசாமி நகரத்திலுள்ள உல்லாச விடுதியொன்றில் தங்கியிருந்து பத்திரிகையொன்றிற்கு கதையெழுத முயற்சிக்கின்றார். கதைக்கான தலைப்பையும் கருவையும் சிந்தித்துக் குழங்பிக் கொண்டிருந்தவர் தற்செயலாக அந்த உல்லாசவிடுதியின் ஓரமாகவுள்ள ஒழுங்கையில் உள்ள சேரிப்புறத்தில் மிகவும் அருவருக்கத்தக்க காட்சிகளைக் காண்கின்றார்.

“ஹோட்டலுக்கு ஓரமாகவுள்ள ஒழுங்கை நீளமெங்கும் பக்கீஸ் பெட்டித் துண்டுகளால் அடைக்கப்பட்ட சிறு வீடுகள் அவற்றின் அருகாக கழிவுநீர், மழை வெள்ளமாய் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது. அவ்வீடுகளின் வாசற் புறத்திலே நிர்வாணமாக, சளிவழியும் அசிங்கமான முகத்தோடு குழந்தைகள் திரிகிறார்கள். அரையும் குழந்தைகள் சின்னக்குச்சி விரல்களை வாய்க்குள் சூப்பி பிறகு மண்ணுள் புதைத்து அவ்விரல் களை நாக் கால் தடவிப் போச்சிடுகின்றார்கள்...

அந்த வீட்டு வாசல்களிலே இலையான் மொய்க்கும் மலத்துணுக்குகளும், ஜலவடிசல்களின் வடுக்களும்

அமுகிய பதார்த்தங்களின் துண்டங்களும் நித்திய வாசமாகிக் கிடக்கின்றன.

இக்காட்சிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு மாழிப் படிக்கட்டில் நின்ற எழுத்தாளர் கந்தசாமியிடம் அந்தச் சேரியிலிருந்து,

“சிக்குப் பிடித்த பறட்டைத் தலையோடு, பீஸைசாறும் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அவர் முன்பாக ஒரு பிள்ளைத் தாய்ச்சி குள்ள வாத்துப்போல் அசைந்து அசைந்து நடந்து வருகிறாள். கையில் இரண்டு பாண் கருக்கல்கள். அவை அந்த ஹோட்டலில் இருந்து கழிவெனக் கருதப்பட்டு வெளியே ஏறியப்பட்டவை. அங்கங்களை மூடமுடியாமல் மேலும் கீழும் கிழியுண்டும், நெந்தும் அழுக்கில் தோய்ந்து வெடிலடிக்கின்றது. அவனுடைய ஆடை, கடவாய் அவிந்து வீணீர் படிந்து காய்ந்துவிட்ட அயறுப் பொருக்குகள் வாய்அசைவில் உதிர்கின்றன...”

இப்பெண்ணைப் பார்த்து மனதில் அருவருப்புக் கொண்டவர் சேரியில் உள்ள கக்கலை சுவரில் ஒருவன் சினிமா போஸ்டர் ஓட்டுவெதைப் பார்க்கிறார். அது நிர்வாணமான ஒரு பெண்ணின் படம். யாரோ அவளை அடையத் தவித்து எதிரே நிற்பது போன்ற மோக மயக்கத்தில் அவள் தனது உடலை நெளித்துக் கவர்க்கி காட்டி நிற்கும் படம். கந்தசாமி அந்தப்படத்தைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் தனது கதைக்கு மோகினி எனத் தலைப்பிடலாம் என முடிவெடுத்து விடுகின்றார்.

அடுத்த நிமிடம் அந்த மோகினியின் படத்தை யாரோ ஒருவன் கிழித்துக்கொண்டு கக்கலை பக்கமாகச் செல்கின்றான். கந்தசாமி அவனைத் தொடர்கின்றார். கக்கலை வாசலில் நிர்வாணமாக நின்ற ஒரு பெண் அந்த மோகினியின் படத்தில் ஒரு குழந்தையைப் பிரசவித்தவாறு நிற்கிறாள். கந்தசாமி சென்ற வாரம் நடைபெற்ற நிகழ்வொன்றிலே தான் ஆரோக்கியமான தாய்க்கும் சேய்க்கும் பரிசளித்ததை ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்க்கின்றார்.

“இந்த உலகம் தான் எவ்வளவு இனிமையானது! ஆனால்

தூய்மையின் தன்மையை நோக்காது, அழுகலில் மனத்திருப்தியடையும் இந்தக் கீழ் ஜென்மங்கள் இவ்வினிமைக்குக் குந்தகம் ஆகின்றார்களே” என நினைத்து மனம் அருக்களித்து நிற்பதாகக் கதை முடிகின்றது.

யோகநாதன் இக்கதையில் உல்லாச விடுதியையும் அயலில் உள்ள சேரியையும் காட்டியபோது இருவேறுபட்ட வர்க்கங்கள் வாசகர்களின் மனத்திரைக்கு வருகிறார்கள். அவர் மார்க்சிய சித்தாந்தமெதனையும் கதையில் தினிக்கவில்லை. இயல்பாக யதார்த்த பூர்வமான சித்திரிப்பினையே மேற்கொண்டுள்ளார். அதன் மூலம் வாசகர்கள் இந்த மக்களும் விடுதலை பெற வேண்டும் என்ற மனவுணர்வை இயல்பாக அடைவதற்கு ஆசிரியரின் உத்திபெரிதும் பயனுடையதாகவுள்ளது.

‘சோளகம்’⁵⁶ என்னும் கதை கொழும்புத்துறைக் கிராமத்திலுள்ள ஏழை மீனவக் குடும்பமொன்றின் வாழ்வின் சோகங்களை எடுத்துக் கூறுகின்றது.

கணபதி ஒரு கடல் தொழிலாளி. ஆனால் அவனிடம் சொந்தமாக வலையோ வள்ளுமோ எதுவுமே இல்லை. பிற்றிடம் இவற்றை வாடகைக்கே பெற்று வந்தான். இதனால் கணபதியின் உழைப்பின் பெரும்பகுதி வாடகைக்கும் கடல் தீரவைக்குமே போதுமாக இருந்தது. அவனுக்கென்று மிஞ்சவது எதுவுமே இல்லை. கணபதியின் குடிப்பழக்கமும் பொறுப்பற்ற தன்மையும் குடும்பத்திற்கு நித்திய வறுமையையும் தீராத கடன் சமையினையுமே தேடிக்கொடுத்தது. இவ்வாறான நிலையில் அவனது மனைவியும் பிள்ளைகளும் அனுபவிக்கின்ற துன்பத்தை ஆசிரியர் யதார்த்த பூர்வமாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

சோளகக் காலத்தில் மீன்பிடிக்க முடியாது, அதனால் ஆண்களுக்கு வேலையில்லை - பெண்கள் மட்டை பொறுக்குவது - ஊறுப்போட்டு தூம்பாக்குவது போன்ற வேலைகளைச் செய்வார்.

கஷ்டப்பட்டுக் கூப்பன் எடுத்தாலும் அது ஒரு கிழமையைச் சமாளிப்பதற்குப் போதாது. பச்சையரிசிக் கஞ்சியைச் சொட்டும் சிந்தாமல் குடிக்குமளவிற்கு வறுமை, அரிசியில் ஒரு கொஞ்சத்தை

விற்றுத்தான் சில வேளைகளில் மற்றுச் செலவுகளைச் சரிக்கட்ட வேண்டி வரும். இந்த நிலையில் பொறுப்பற்ற கணபதி குடித்துவிட்டு வீட்டிற்கு வருகிறான். வந்தவன்,

“எடி பூரணம்!

பிசாக்கள்... இதோடை ஏழு கழுதையளைப் பெத்தாச்ச எடி பூரணம் இதேண்டி இதுக்கை வெடிவைக்கிறா போய் அந்தச் சனியனை ஆராட்டடி ஒவ்வொரு காத்துக்கேம் நீ ஒவ்வொன்றைப் பெத்துத் தள்ளு.. அதுக்கொண்டுங் குறைச்சலில்லை..

என்று மனைவியோடு சண்டையிடுகிறான். பூரணம் அவனுக்கு உணவு பரிமாறுகின்றாள்.

“கறிச் சட்டிக்குள் இருந்த கறி முழுவதும் கணபதிக்குப் போடப்பட்டது. அது மட்டிக் கறி. மீன்பிடிகாரன் மட்டிக்கறியைப் பெரும்பாலும் விரும்பமாட்டான். ஆனால் சோளகத்தின் வீச்சு மட்டிக் கறியையே அவனுக்கு அளித்து விட்டது”

புழைபுக் காலத்தில் மீன் அம்புட்டால் அதுவும் எங்களுக்குச் சுவர்றேல்லை. தீர்வைக் காசு, கடல் கறியெண்டு எல்லாம் திக்குத் திக்காய்ப்போகும் சோளகக் காலத்திலை வள்ளங்களைக் கவிட்டாப்பிற்கு மீன் எண்ட கதையுமில்லை, எப்பவும் மட்டிக் கறிதான் நமக்கு விதிச்ச விதிபோலை...” என்ற மன விரக்தியோடு கணபதி கறி முழுவதையும் உண்டு தனது வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்கிறான்.

வத்துக் கடலில் மட்டி உள்கக்போகும் கணபதியின் மகன் ஆறுமுகம் இன்று போக மறுக்கிறான். அவன் தாய்க்கு,

“நேத்து நான் வத்துக் கடலுக்கை போய் நின்டு வெய்யிலிலை குளிச்சு மட்டி பிடிச்சுக் கொண்டு வாறன் ஆனா எனக்கு மட்டிக்கறியில்லை. பேந்தேன் நான் போவான் என்னாலை ஏலா ... போ”

கணபதி மதுபோதையில் பிள்ளைகளைப் பொருப்படுத்தாமல் தனது வயிற்றை மட்டும் நிரம்பியதால் ஆறுமுகத்திற்கு இந்த விரக்தி ஏற்பட்டுவிட்டது.

இந்த நிலையிலும் ஆறுமுகத்திற்கு எட்டுமூலைப் பட்டம் கட்ட வேண்டும் என்றொரு ஆசை. அந்த ஆசையை தாயிடம் வெளிப்படுத்துகிறான்.

“அம்மாணோய், நான் உன்னட்டை ஒரு ஜம்பதுசம் நெடுக்கக் கேள்கிறேன்... நீயும் தாறாயில்லை. எனக்கணை எட்டு மூலைக்கொடி கட்ட வேணுமென்று ஆசை.. வண்ணம் ... நூல்... வார்க்கயிறு அதுக்கெல்லாமணை ஒரு ஜம்பசம் எண்டாலும் வரும். நான் எத்தினை நாளா மட்டு உளக்கிறேன்... எத்தினை நாளா உன்னோடை மட்டிக் கடலுக்கை வந்து மட்டையள் அள்ளி முறிய முறிய காற்கடக்கத்துக்கை சுமந்து கொட்டினான். போன முறை சாணிவித்த காசிலை ஒரு சேங்கூட நீ எனக்குத் தரயில்லையென்...

இது ஆறுமுகத்தின் நியாயமான ஆசைதான். ஆனால் அதை நிறைவேற்றிவிட அந்தத் தாயால் எதைத்தான் செய்ய முடியும்.

சோளகக் காற்றின் வேகத்தால் மொட்டையாய் நின்ற தென்னை வீட்டின்மேல் விழுந்து விடுகிறது. கடல் வெள்ளம் காணிக்குள் புகுந்து விட்டது. வீட்டை வேய்வதற்காக கணபதி செல்லத்துரை முதலாளியிடம் அறுபது ரூபா கடன் வாங்குகிறான். ஆறு மாதம் தவணையில் அவர் வட்டியுடன் என்பது ரூபா கணபதியிடம் கறந்து விடுகிறார்.

செல்லத்துரை முதலாளி நெற்றியில் திருநீற்றுப் பூச்சுடன் வீட்டு விறாந்தையில் ஈசிச்சேரில் கிடந்து தினமும் தேவார பாராயணம் செய்பவர், சித்திரா பூரணைக்குத் தனது செலவில் கருப்பணிக்கஞ்சி வார்ப்பவர், சிவநேயச் செல்வராகத் தன்னைக் காட்டிக்கொள்பவர். இதனால் அவர் பொய் கூற மாட்டார் என்பது அந்த ஏழைகளின் நம்பிக்கை. இதனால் அவர் கேட்கின்ற பணத்தை அவர்கள் கொடுத்து விடுகின்றனர்.

கடவுளும் ஏழைகள் பக்கம் கருணை காட்டாமல்

தம்மோடுதான் கோவித்துக் கொள்கிறாரோ என்று கணபதி நினைக்கின்றான்.

“மரங்களும் தழியனும் நினைத்த நேரத்துக்கு எங்கடை கொட்டிலுகள்ளைதான் விழுந்து துலையுது... ஏழையின்றை கொட்டிலுகளிலை காத்துக்கும் கோவம், கடவுளுக்கும் சண்டை..”

இது கணபதியின் விரக்தியின் வெளிப்பாடு.

வாழ்க்கையில் எந்த சுகத்தையும் காணாத கணபதியின் நிலையை இக்கதை தெளிவாக எடுத்துக் காட்டிலிடுகின்றது. ஏழைகள் என்றும் ஏழைகள்தான், பணக்காரர்கள் ஆண்டவனின் பக்தர்களாகத் தம்மைக் காட்டிக் கொண்டு ஏழைகளைச் சுரண்டிப் பிழைப்பு நடாத்துகின்றார்கள். இக்கேடுகெட்ட சமுதாயத்தின் நிலையை யோகநாதன் அப்படியே யதார்த்த பூர்வமாக எமக்கு எடுத்துக்காட்டினாலும் இச்சமுதாயச் சிக்கலுக்கான தீர்வினை இங்கு அவர் எடுத்துக் கூறுவில்லை.

‘தோழமை என்றோரு சொல்⁵⁷ என்ற கதையில் மீனவ சமுதாயத்தின் வறுமையும் கடல் வளங்களைக் கூடத் தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கும் பணக்காரர்களின் கொடுமையும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

கந்தையர் கடலில் மீன் பிடிப்பதில்லை. ஆனால் அந்தப் பிரதேசத்தில் பெருமளவு கடற்காணிகளுக்கு அவரே சொந்தக் காரன். அவரின் கடலிலேயே ஜயாத்துரையும், நாகலிங்கமும் மீன்பிடித்து வந்தனர். நாகலிங்கத்திற்கு திருமணமாகி மூன்றாம் நாள் கந்தையர் அவனையும் ஜயாத்துரையையும் தனது வீட்டில் வேலியடைக்க வருமாறு கூப்பிடுகின்றார். புதிதாகத் திருமணம் முடித்த நாகலிங்கம் அன்று கந்தையர் வீட்டிற்கு வேலியடைக்கப் போக விரும்பவில்லை. இதனால் கந்தையர் நாகலிங்கத்தின் மீது ஆத்திரப்படுகின்றார். உடனடியாகவே நாகலிங்கத்தைத் தனது காணியில் இருந்து எழும்பும்படி கட்டளையிடுகின்றார். நாகலிங்கம் தனது நிலைப்பற்றி வேதனைப்படுகின்றான்.

“அந்த கடற் காணியிலை நாங்க உசிரையும் வெறுத்து முறிஞ்சிருக்கிறும். அப்படியிருந்தும் எங்கடை கையிலை

சல்லிக் காசு சூட மிஞ்சிறேல்லை. மீன் பறியோடை கரையிலை இறங்கி நாத்தலிலை அதைக் கொண்டு போய் வித்திட்டு ஒரு ரூபாக்கு பத்துச்சேம் தீர்வையைக் குத்தகைக் காறன் கையிலை குடுத்திட்டு வீட்டுக்கு வருந்தனைக்கும் கையிலை காசு பழங்குது. பிறகு பாத்தாக் கடன்.. கடன்...” என்று நினைத்து வேதனைப்படுகின்றான்

இந்த நிலையில் தான் கந்தையர் அவனின் பிழைப்பைத் தடுக்கின்றார். ஆனால் தொழிலாளர்கள் கந்தையருக்கு எதிராக ஒன்று திரண்டு விடுகின்றனர். கந்தையரின் உத்தரவை மீறி கடற்கரைக்குச் சென்ற ஜயாத்துரையையும் நாகலிங்கத்தையும் அடித்து விரட்ட கந்தையர் தனது கையாட்களுடன் கடற்கரைக்கு வருகிறார். வந்தவர்,

“ஆரடா அவன் ஜயாத்துரை?”

“எளிய கூலிக்காற நாயன்.. எவன்டா அவன்?

என்று குரல் கொடுத்தபோது ஜயாத்துரை,

“டோய் நாங்களொண்டும் கூலிக்காற நாயனில்லையடா,
தொழிலாளியடா.. தொழிலாளியள்...!”

என்று பதிலுக்குக் குரல் கொடுக்கின்றான். ஜயாத்துரையின் ஆவேசம் நாகலிங்கத்திற்கும் புதியதொரு தெம்பைக் கொடுத்துவிட அவனும்,

“எங்களைப் போலை இவங்கள் வள்ளத்திலை ஒரு நாளைக் கெண்டாலும் வந்திருக்கிறாங்களாடா? நாங்க முறிமுறியெண்டு முறிய அவையள் காலாட்டிக்கொண்டு வீட்டிலை இருந்திட்டு சண்டித்தனம் பேசிறேண்டா முடியுமே? முறியிறவங்களை இனிமே முந்தியைப் போல வெருட்டேலாதெடா.. வெருட்டேலாது...”

என்று ஆவேசமாகக் கூறி நிற்கின்றான். அதே வேகத்தில் ஜயாத்துரையும்,

“நாகலிங்கம் இனியோசிக்கேலாது. வாறவன் வரட்டும்.. எங்களை நாயன்டா நாங்க கடிச்சுத்தான் தீருவம்..” என்று உரத்துச் சுத்தமிட்டான். அவ்வேளையில் தான் கந்தையரின்

மண்டா ஜயாத்துரையின் தோனைப் பதம் பார்த்துவிட்டது. ஜயாத்துரை காயம்பட்டு இரத்தம் வழிய கடற்கரையில் கிடந்தபோது தூரத்தில் ஒரு குரல்,

“பொன்னம்மாக்கான்ரை வீட்டை எரிச்சுப் போட்டாங்கள்... என்றை ராசா..” என்று கதறுவது கடற்கரை எங்கும் ஒலிக்கின்றது. ஜயாத்துரை,

“அண்ணை.. இனியும் பாக்கவே போறியள்? நாங்க சாகிற்றைப் பாக்கவே நிக்கிறியள்? இன்டைக்கு வீடெரியது. நாளைக்கு எங்களை எரிப்பாங்கள் ... எங்கள்ளை ஆறுபேர்.. அவங்கள்லை நாலுபேர்... பேந்தும் நாங்கதான் அடிவாங்குறம்”

எனக் கூறிய போது இதுவரையும் வெறும் பார்வையாளாகவும் கந்தையருக்கு பயந்தவன்போலவும் நின்ற தம்பிராசன்,

“அண்ணை தொர்றவன் தொட்ட்டும் பாப்பம்... நாங்கள்ளாம் ஒண்டு. இனி எங்களை மிளகா அரைக்கேலா” என்று முஷ்டியை உயர்த்திக் காட்டிய படியே ஜயாத்துரைக்கு அருகில் நின்று கரையில் நின்ற மற்றவர்களைப் பார்க்கிறான். வேலாயுதர், முருகன், முத்தர் எல்லோரும் கொடுக்கை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு அவனை நோக்கித் தோழமை உணர்வோடு வந்து கொண்டிருந்தனர். கரையில் நின்றவர் கள் அனைவரும் ஜயாத் துரையையும் நாகலிங்கதையும் சுற்றிவர நின்ற போது நாகலிங்கம்,

“முறியிறவங்களை முந்தியைப் போலை வெருட்டேலா...” என்று ஓங்கிய குரவில் சொல்ல, சுற்றி நின்றவர்களின் தலைகள் தானாகவே அசைந்தன. தனித்து நின்ற தொழிலாளி ஒருவன் அணிசேர்ந்ததைக் கண்ட கந்தையரும் அவரது கையாட்களும் அங்கிருந்து தலையைக் குனிந்தபடி நடந்தனர். அது எல்லாம் இழந்த நடை.

இக்கதையின் மூலம் தொழிலாளர்கள் ஒன்றுபட்டுப் போராட வேண்டும் என்ற இடதுசாரி முற்போக்குக் கருத்து நிலை வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

ஏனைய படைப்பாளிகள்

முற்போக்கு இயக்கம சார்ந்த படைப்பாளிகளில் செ. கணேசலிங்கன், டொமினிக் ஜீவா, என் கே. ரகுநாதன், டானியல், நீவை பொன்னையன், செ. யோகநாதன் ஆகியோரது சிறு கதைகளில் காணப்படும் முற்போக்கு அம்சங்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. முற்போக்கு இயக்கத்தின் ஆரம்ப காலங் களிலும் பின்னரும் இணைந்திருந்த சிறுகதைப் படைப்பாளிகளில் சிலர் ஒருசில கதைகளையே எழுதியுள்ளனர். குறிப்பாக இலங்கையில் முற்போக்கு இயக்கத்தினை ஆரம்பித்த முன்னோடிகளில் ஒருவரான கே. கணேஸ், பிரேம்ஜி ஆகியோர் ஒருசில கதைகளையே எழுதியுள்ளனர். அ. ந. கந்தசாமி முற்போக்கு இயக்கத்தின் முன்னோடிகளில் ஒருவராக இருந்தவர் எனினும் இவரது சிறுகதைகள் தொகுப்பாக வெளிவரவில்லை. இந்த ஆய்வில் 1950 முதல் 1960 கள் வரையிலான காலப்பகுதியில் வெளிவந்த முற்போக்கு அணி சார்ந்த படைப்பாளிகளின் சிறுகதைத் தொகுப்புக்களே கருத்திற் கொள்ளப்பட்டுள்ளன என்பதால் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்த கதைகள் கருத்திற் கொள்ளப்படவில்லை.

காவலூர் இராசதுரை முற்போக்கு அணியைச் சார்ந்தவர் எனினும் இவரது குழந்தை ஒரு தெய்வம் (1961) என்னும் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள கதைகள் பெரும்பாலும் மத்திய தரவர்க்கத்தினரின் மனப் போக்குகளையும் நடத்தைகளையும் பிரதிபலிப்பனவாகவேயுள்ளன. வர்க்க முரண்பாடுகளையோ சாதிய ஒடுக்குமுறைக் கொடுமைகளையோ இவரது கதைகளில் காணமுடியவில்லை. பொதுவாக காவலூர் இராசதுரை முற்போக்கு இயக்கத்தில் இணைந்திருந்தாலும் அவரது மேற்குறித்த தொகுதியிலுள்ள கதைகள் இயக்கத்தின் கருத்து நிலையினை வெளிப்படுத்துவனவாக அமையவில்லை. இதனால் இக்கதைகள் பற்றிய விரிவான ஆய்வும் இங்கு மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

3. அடிக்குறிப்புக்கள்

1. கணேசலிங்கன், செ. (1998), திரும்பிப் பார்க்கிறேன், சென்னை, பக. 83.
2. (1960), ஓரே இனம், பாரிநிலையம், சென்னை, பக. 1 'பிரசவம்'
3. (1956), நல்லவன், பாரிநிலையம், சென்னை, பக. 7, 'வள்ளி புறப்பட்டாள்'.
4. (1960) ஓரே இனம், பக. 60, 'சீக்கிரமாய் வந்துவிடு'.
5. (1956) நல்லவன், பக. 34, 'நரபலி'
6. (1960) ஓரே இனம், பக. 46, "விளம்பரம் காவிகள்"
7. (1960) ஓரே இனம், பக. 125, 'ஓரே இனம்'.
8. (1961) சங்கமம், பாரிநிலையம், சென்னை, பக. 57, 'போராட்டம்'
9. (1960) ஓரே இனம், பக. 22, பூச்சாண்டிகள்
10. (1960) ஓரே இனம், பக. 71, 'சாயம்'
11. (1956) நல்லவன், பக. 73, 'மரக்கட்டை'
12. (1961), சங்கமம், பக. 9, 'சங்கமம்'

13. (1961), சங்கமம், பக். 96, 'உயிர்'
14. (1960) ஒரே இனம், பக். 109, 'பகற்கணவு'
15. டொமினிக் ஜீவா, (1982), ஈழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக்குரல், நர்மதா வெளியீடு, சென்னை, பக். 64
16. (1999), எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம், மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு. கொழும்பு, பக். 2
17. மேலது, பக். 2
18. (1982) மேலது, பக். 93
19. (1999) மேலது, பக். 128
20. (1982) மேலது, பக். 112
21. (1999) மேலது, பக். 129
22. (1960) 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, பக். 57, காலத்தால் சாகாதது
23. (1962) 'பாதுகை', தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, பக். 40, பாபச்சலுகை.
24. (1961) 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்', பக். 1 'இவர்களும் அவர்களும்'
25. (1961) மேலது பக். 31, 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்'.

- 26 (1962) மேலது, பக். 13,
‘பாதுகை’
27. (1962) மேலது, பக். 26,
‘நகரத்தின் நிழல்’
28. (1978 இரண்டாம் பதிப்பு),
‘சாலையின் திருப்பம்,
நியூசெஞ்சரி புக்லைவஸ்,
சென்னை, பக். 87 ‘யுகபுருஷன்’
29. டானியல், கே, (1986) என்கதை, மூலிகை
வெளியீடு -3, யாழிப்பாணம்,
பக். 3
30. டானியல், கே, மணிக்கொடியும் எனது கருத்தும்,
மணிக்கொடி பொன்விழா மலர் -
1985, அறிவானந்தர் - குடந்தை,
சக்தி - திருவையாறு,
தேவநேயன் - சென்னை, பக். 60
31. திருநாவுக்கரசு, செ. (2004) டானியலின் எழுத்துக்கள்,
யாழிப்பாணம், மேற்கோள்,
பக். 33
32. டானியல், கே, (1963) டானியல் கதைகள்,
எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப்
பதிப்பகம், கொழும்பு, பக். 15,
‘தண்ணீர்’.
33. (1963) பக். 1, ‘திருநாள்’
34. மேலது, பக். 68, ‘தானுண்டநீர்’
35. மேலது, பக். 41, ‘தெய்வபரம்பரை’

36. மேலது, பக். 56, 'மானம்'
37. ஜானகி பாலகிருஷ்ணன் (பதிப்பாசிரியர்) (2002) கம்யூனிஸ்ட் கார்த்திகேசன் 25 ஆவது ஆண்டு நினைவாக,, என்.கே.ரகுநாதன் - அர்ப்பணிப்புடன் பணி புரிந்த மார்க்சியவாதி. பக். 50 - 60
38. இவீந்திரன், ந, முற்போக்கு இலக்கிய எழுச்சி, கொழும்பு, பக். 105 (வெளியீட்டு திகதி குறிப்பிடப்படவில்லை)
39. ரகுநாதன், என்.கே, (1962) 'நிலவிலே பேசுவோம்', பாரிந்தலையம், சென்னை, பக். 6
40. மேலது, முன்னுரை அ. ந. கந்தசாமி.
41. மேலது, பக். 9 'நிலவிலே பேசுவோம்'
42. மேலது, பக். 128, 'கதவுகள்'
43. மேலது, பக். 99, 'இலட்சிய நெருப்பு'.
44. மேலது, பக். 90, 'நானும் நாங்களும்'
45. மேலது, பக். 77 'கொள்ளி'
46. மேலது, பக். 48, 'கணவு'
47. நீலவை பொன்னையன், (2003 இரண்டாம் பதிப்பு), மேடும் பள்ளமும், மீராபதிப்பகம், கொழும்பு, பக். ixvi, இரண்டாம் பதிப்புக்கான என்னுரை
48. மேலது பக். 14, 'மேடும் பள்ளமும்'

49. மேலது, பக். 31, 'சோறு'
50. மேலது, பக். 1, 'ஊர்வலம்'
51. யோகநாதன், செ, (1993) மேலோர் வட்டம், சென்னை, பக் 8
52. மேலது, பக். 9 - 10
53. மேலது, பக். 13
54. மேலது, பக். 14
55. யோகநாதன், செ. (1964) யோகநாதன் கதைகள், புதுமைப் பிரசுரம், பேராதனை, பக். 7, 'கலைஞர்'
56. மேலது, பக். 16, 'சோளகம்'
57. மேலது, பக். 73, 'தோழமை என்றோரு சொல்'

4. முடிவுரை

ஆழத்திலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் சிறிய கதைகளை எழுதும் முயற்சிகள் ஆரம்பித்திருந்தாலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் குறிப்பாக 1930 களிலிருந்தே உருவப் பிரக்ஞெயுடனான சிறுகதைகளை அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. ஆங்கிலக் கல்வியின் வழியாக வந்த மேலை நாட்டுச் சிறுகதைகளின் பரிச்சயமும் தமிழ் நாட்டில் வெளிவந்த மனிக்கொடிச் சிறுகதைகளின் தாக்கமும் இதற்கான காரணங்களாக இருக்கலாம். 1930களில் எழுத ஆரம்பித்த சிறுகதைப் படைப்பாளிகள் உருவப் பிரக்ஞெயுடன் கூடிய சிறுகதைகளை எழுதியிருப்பினும் அவை உள்ளடக்கத்தால் வெறும் கற்பனைகளாவும் வரலாற்று இதிகாச புராணச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைகளாகவுமே அமைந்திருந்தன. புறநடையாக ஒருசில கதைகள் குடும்ப உறவுகளை மையப்படுத்தி உணர்ச்சி பூர்வமாகக் கதை கூறுவனவாக அமைந்திருந்தாலும் சமுதாயப் பிரச்சினைகளில் இவர்கள் அதிக நாட்டங்கொள்ள வில்லை.

1930 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஈழகேசரிப் பத்திரிகை வெளிவர ஆரம்பித்தது. இப்பத்திரிகை தனது முதலாவது இதழின் ஆசிரியத் தலையங்கத்தில் “அடிமைக்குழியிலாழ்ந்து, அந்நியர் வயப்பட்டு, அறிவிழந்து, மொழிவளங்குன்றி, சமயமிழந்து, சாதிப்பேய்க்கு ஆட்பட்டு, சன்மார்க்க நெறியிழந்து உன்மத்தராய், மாக்களாய் உண்டு உறங்கி வாழ்தலே கண்ட காட்சியெனக் கொண்டாடுமிக் காலத்தில் எத்தனை பத்திரிகைகள் தோன்றினும் மிகையாகாது” என்று தனது நோக்கத்தைக் குறிப்பிட்டிருந்தது. இது மேற்கு நாட்டாரின் வருகையால் சுயபண்பாட்டை இழந்து, மொழியை இழந்து, சாதி மத பேதங்களால் சீரழிந்து போகும் தமிழ் மக்களின் நிலைக்காக இரங்கி எழுதப்பட்ட கருத்தாகவே தெரிகிறது. அத்துடன் இவ்வாறு சீரழிந்துபோகும் தமிழர் பண்பாட்டைச் சீர்திருத்த வேண்டும் என்ற இலட்சிய நோக்கின் வெளிப்பாடாகவும் இதனைக் கருதிக்கொள்ளலாம்.

ஆழகேசரியின் இலட்சியம் இவ்வாறானதாக இருந்ததால் சமூக சீர்திருத்த நோக்கில் இலக்கியம் படைத்தவர்களுக்கு இப்பத்திரிகை களமாகவும் அமைந்தது.

1938 இல் ஆனந்தன் என்ற புனைபெயரில் பண்டிதர்.க.சச்சிதானந்தன் ‘ஹரிசனங்களின் கண்ணீர்’ என்ற சிறுகதையினை ஆழகேசரியில் எழுதியிருந்தார். இக்கதை தமிழர் சமூகத்தில் நிலவுகின்ற சாதிக் கொடுமையினையும் சாதிக் கொடுமையிலிருந்து விடுபடுவதற்காகத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மதம் மாறுவதையும் பொருளாகக் கொண்ட தாகும். கிறிஸ்தவர்கள் பல்வேறு சலுகைகளைக் காட்டிச் சைவர்களைத் தமது மதத்திற்கு மாற்றுவதில் அதிக அக்கறை காட்டினர். சைவர்கள் தம்மில் ஒரு பகுதியினரை அடக்கி ஒடுக்கி அடிமைகளாக வைத்திருப்பது கிறிஸ்தவர்களுக்கு மிகவும் வாய்ப் பானதாக இருந்தது. இதனால் இவர்கள் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு ஆதரவுக்கரம் நீட்டித் தம்பக்கம் சேர்த்துக் கொள்ள முயன்றனர். இதனை உணர்ந்து கொள்வதற்குச் சைவர்கள் தவறும் பட்சத்தில் சைவ சமயத்திலிருந்து பெரும்மளவு மக்கள் கிறிஸ்தவர்களாகி விடுவார்கள் என்று எச்சரிக்கை செய்வது போன்று இக்கதை அமைந்துள்ளது.

ஆனந்தனின் மற்றொரு கதையான ‘தண்ணீர்த் தாகம’ என்பது 1939 இல் ஆழகேசரியில் வெளிவந்தது. இக்கதையும் சாதியத்தின் கொடுமையினைச் சுட்டிக் காட்டுவதாகவேயுள்ளது. இக்கதையில் வருகின்ற மீனாட்சி என்ற தாழ்த்தப்பட்ட சாதிப் பெண்ணொருத்தி, தாகத்தால் தண்ணீர் தேடியலைகின்றாள். நடேசையின் வீட்டுக் கிணற்றுடியில் இருந்த தண்ணீர்ச் செம்பு அவளின் பார்வைக்குள் அகப்பட்டபோது அவள் எல்லாவற்றையும் மறந்து அந்தச் செம்பை எடுத்துத் தண்ணீர் குடிக்க முற்படுகி ண்றாள். மீனாட்சியின் இச் செயலைக் கண்ட நடேசையர் அவளை ஏசியும் அடித்தும் தூர்த்தி விடுகின்றார். சில ஆண்டுகளின் பின்னர் மீனாட்சி கிறிஸ்தவப் பாதிரியார் ஒருவரின் உதவியால் படித்து தாதியாக வைத்தியசாலையில் பணிபுரிகின்றாள். நடேசையர்

உற்றார் உறவினர்களால் கைவிடப்பட்டு நோயாளியாகி வைத்திய சாலையில் படுத்திருந்து தண்ணீர் கேட்டு அழுதபோது மீனாட்சி அவருக்குத் தனது கையால் தண்ணீர் கொடுக்கின்றாள். மீனாட்சியை யாரெனத் தெரிந்து கொண்ட நடேசையர் அவளிடம் மன்னிப்பும் கேட்கின்றார் எனக் கதை முடிகின்றது. இக்கதை சைவர்களால் புறக்கணிக்கப்படும் மக்களுக்கு கிறிஸ்தவம் ஆதர வுக்கரம் நீட்டுவதை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இது சைவர்களுக்கு ஒருவகையில் எச்சரிக்கையாகவும் அமைந்துவிடுகிறது.

பொதுவாக 1930 களின் பின்னரைப் பகுதியில் சிறுகதைகளை எழுதியவர்கள் சமுதாய சீர்திருத்தம் என்ற நோக்கில் சாதியம், வறுமை ஆகியவற்றைக் கண்டித்து எழுதியுள்ளனர். இவர்கள் சிறுகதைக்குரிய உருவம் தொடர்பாக அதிகளவு அக்கறை காட்டவில்லை. சிறுகதைகளினாடாக சமுதாய சீர்திருத்தம் செய்வதே இவர்களது முதல் நோக்கமாக இருந்திருக்கலாம்.

1940 களின் ஆரம்பத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் என்ற அமைப்பு உருவாக்கப் பட்டது. இவ்வமைப்பில் இணைந்து கொண்ட படைப்பாளிகள் சிறுகதையின் உருவம் தொடர்பான அக்கறையுடையவர்களாகவும் இருந்தாள்ளனர். இதனால் இக்காலத்தில் உருவச் செம்மையுடன் கூடிய சிறுகதைகள் பல வெளிவந்துள்ளன. குறிப்பாக மறுமலர்ச்சிக்குழுவின் ஆரம்பகால உறுப்பினராக இருந்த அ.செ.முருகானந்தம் இக்காலத்தில் உருவச் செம்மையுடன் கூடிய பல சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அ. செ. முருகானந்தத்தின் 'எச்சில் இலை வாழ்க்கை' என்னும் கதை உணவு விடுதியில் வீசப்படுகின்ற எச்சில் இலைகளைப் பொறுக்கி எடுத்து அவற்றில் எஞ்சியுள்ள உணவினை உண்டு வாழ்கின்ற மனிதர்களைப் பற்றியது. மற்றொரு கதையான 'மனிதமாடு' என்பது மனிதர்களை ஏற்றி மனிதனே மாடாக இழுத்துச் செல்லும் ரிக்ஷா வண்டித் தொழிலாளி ஒருவனைப் பற்றியது.

இக்கதைகளில் அ.செ.முருகானந்தம் ஏழ்மையின் கொடுமையை மிகவும் தெளிவாகவே எடுத்துக் காட்டுகின்றார். ஆனால் இந்த ஏழ்மையிலிருந்து விடுபடுவதற்கான வழி எதுவென்பதை அவர் எமக்கு எடுத்துக் காட்டவில்லை.

சம்பந்தனின் ‘இரண்டு ஊர்வலங்கள்’ என்னும் கதை பிச்சைக்காரர்களின் நடுத்தர வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற துண்பங்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. சம்பந்தன் பணக்கார வீட்டு ஆடம்பரமான கல்யாணவீட்டு ஊர்வலத்தையும் தெருக்கரையில் அநாதையாகச் செத்துக்கிடந்த பிச்சைக்காரியின் மரண ஊர்வலத்தையும் ஒப்பிட்டுக்காட்டி ஏழ்மையின் கொடுமையைப் புரியவைக்கின்றார்.

இராதா கிருஷ்ணனின் ‘வேலை நிறுத்தம்’ என்னும் கதை சம்பள உயர்வு கேட்டுப் போராடி வேலையை இழந்த ஏழைத்தொழிலாளர்களின் கதையாகவுள்ளது. தொழிலாளர்களின் வழக்கை விசாரித்த நீதிபதி அவர்களின் கோரிக்கைகளை உணர்ந்து கொள்கின்றார். அவர்கள் சம்பள உயர்வு கேட்பதிலுள்ள நியாயங்கள் நீதிபதிக்குப் புரிகின்றன. ஆனால் சட்டம் தொழிலாளர்களுக்குச் சாதகமாக இல்லாததால் அந்த நீதிபதி தனது மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக அவர்களைப் பதவிநீக்கம் செய்து தீர்ப்பு வழங்குகின்றார். ஆனால் மறுகணம் நீதிபதி தனது பதவியை இராஜினாமாச் செய்ததுடன் தனது சம்பளப்பணத்தை அத்தொழிலாளர்கள் மூவரின் குடும்பத்திற்கும் பகிர்ந்துவிட்டு வீட்டுக்குச் செல்கின்றார். இக்கதையில் தொழிலாளர்களின் வறுமையினையும் உயர்ந்த வாழ்க்கைச் செலவினைச் சமாளிப்பதற்குப் போதாத அவர்களின் சம்பளத்தையும், எடுத்துக் காட்டியதுடன் அரசாங்கம் தொழிலாளர்களின் நலனில் அக்கறை செலுத்தவில்லை என்பதையும் ஆசிரியர் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

மறுமலர்ச்சிக் குழுவினைச் சாராத சி. வல்லிபுரம் என்பவர் சில்வரம்புலி என்ற புனைபெயரில் தெளிவு என்னோரு

சிறுக்கதையினை 1947 இல் சமுகேசரியில் எழுதியிருந்தார். இக்கதை இளைஞர்கள் சாதியத்திற்கு எதிரான சிந்தனை யுடையவர்களாக மாறிவருவதையும், ஆலயக் கதவுகளை அனைத்து மக்களுக்கும் திறந்துவிட வேண்டும் என்று இளைஞர்கள் போராட முற்படுவதையும் எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது. ஆலயக் கதவுகளையும் பாடசாலைகளையும் அனைத்து மக்களுக்கும் திறந்துவிட உயர் சாதியினரில் முத்த பரம்பரையினர் உடன்பட மறுத்தாலும் அனைத்து மக்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்ட பின்னர் தேர்தலில் வெற்றி பெறுவதற்கு தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் வாக்குகளும் அவசியம் என்ற நிலையில் உயர் சாதியினரின் விட்டுக்கொடுப்பு நடவடிக்கைகள் இக்கதையில் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. அரசியல் ரீதியாக ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் சமூக மாற்றங்களுக்கு வழிவகுத்ததை இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

ந. பாலசுப்பிரமணியத்தின் செல்லி (1945)⁹ என்ற கதை தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த செல்லி என்பவளை உயர் சாதிக்காரணான நாகேந்திரன் என்னும் படித்த இளைஞர் கொழும்புக்குக் கூட்டிச் சென்று திருமணம் செய்தது பற்றி எடுத்துக் கூறுகின்றது. இங்கு படித்த இளைஞர்களும் நகரப் புறங்களில் வாழ்பவர்களும் சாதியம் பற்றிப் பெரிதுபடுத்துவதில்லை. அதாவது கல்லி, உத்தியோகம் முதலியவற்றால் நகரப் புறங்களில் சாதிய வேறுபாடுகள் குறைந்து வருகின்றன என்பது உணர்த்தப் படுகின்றது.

மேற்பாடு கதைகளில் சாதியம், வறுமை முதலிய சமுதாயப் பிரச்சினைகள் சமூக சீர்திருத்தம் என்ற வகையில் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. இவர்கள் சாதியத்தால் விளையும் தீமைகளையும் வறுமையின் கொடுமையினையும் மனிதாபிமான உணர்வுடனும் சமூக நல நாட்டம் என்ற குறிக்கோளுடனும் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். இவர்களிடம் இக் கொடுமைகளை ஒழிப்பதற்கான தீர்வுகள் எதுவும் இல்லை. அத்துடன் இவர்கள் எந்தவாரு அரசியல் கட்சியின் கருத்துக்களையும்

இலக்கியத்தினுடோக மக்களிடம் விதைக்கவுமில்லை. ஆக இலக்கியத்தினுடோக சமூகத்தின் இயல்பான தன்மையை வெளிப்படுத்தி மனித மனங்களை மாற்ற முயல்கின்றார்கள் என்றே கருத முடிகிறது.

ஆனால் 1950 களில் முற்போக்கு இயக்கப் படைப்பாளிகள் இலக்கிய உலகில் அடியெடுத்து வைத்தபோது அவர்கள் மார்க்சிய சித்தாந்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டவர்களாகவும் மார்க்கியமே மனித விடுதலைக்கு வழிகாட்டும் என்ற நம்பிக்கை உடையவர்களாகவும் இருந்தனர். இவர்கள் சமுதாயப் பிரச்சினைகள் அனைத்திற்கும் மார்க்சியமே தீவைத்தரக் கூடியது என்று நம்பியிருந்தனர். இதனாலேயே இவர்கள் மார்க்சிய அடிப்படையில் சமூகத்தை நோக்கி முதலாளி வர்க்கத்திற்கு எதிராக உழைக்கும் வர்க்கத்தினரை ஒன்றுபடுத்தி பாட்டாளிவர்க்கப் புரட்சியொன்றினை ஏற்படுத்த விரும்பினார். இதற்காகவே இவர்கள் உழைக்கும் மக்களை எதிர்நோக்கியிருந்த சாதிய, மத, இன வேறுபாடுகள் அனைத்தையும் போக்கி ஒன்றுபட்ட பாட்டாளி வர்க்கத்தை உருவாக்க முற்பட்டனர். இவ்வாறான சிந்தனையின் விளைவாகவே இவர்கள் தேசிய இலக்கியம் குறித்த கருத்து நிலையினை முன்வைத்தனர். இவர்கள் நாமெல்லோரும் இலங்கையர்கள் என்ற கோவத்தை முன்வைத்து இலங்கைத் தேசிய உணர்வை வெளிப்படுத்த முற்பட்டதால் இவர்களின் படைப்புக்கள் மொழி, இன, சாதிய வேறுபாடுகள் அனைத்தையும் கடந்தனவாகவே அமைந்தன. இனக் கலப்பு மனங்களும் சாதியக் கலப்பு மனங்களும் இவர்களின் கதைகளில் பேசப்பட்டன.

மேலும் இலங்கைத் தேசியம் என்ற நிலைப்பாட்டுடன் இவர்கள் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியங்கள் ஈழத்து மன்னையும் மக்களையும் பொருளாகக் கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்துடனும் செயற்பட்டனர். கணேசலிங்கன், டானியல், டொமினிக் ஜீவா, செ. யோகநாதன் முதலிய முற்போக்கு இயக்கத்தினரின் படைப்புக்கள் ஈழத்து மன்னையும் மக்களையும்

பொருளாகக் கொண்டதுடன் அவர்களிடையேயுள்ள சாதிய வேறுபாடுகளைக் கண்டிப்பனவாகவும், தமிழ் - சிங்கள இன உணர்வுகளைக் கடந்து மானிட நேயத்தை வலியுறுத்துவனவாகவும் அமைந்தன. இவர்கள் அனைத்து வகையான சமுதாயச் சிக்கல்களையும் மார்க்சிய சித்தாந்தத்தின் வழியிலேயே தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என நம்பினார். இதனால் இவர்களின் படைப்புக்களிலும் பாட்டாளி வர்க்கப்புரட்சி தொடர்பான சிந்தனைகள் முன்வைக்கப்பட்டன.

ஆனால் 1970களில் இலங்கையில் இன முரண்பாடுகள் தீவிரம் பெற ஆரம்பித்த சூழலில் தமிழர்கள் மத்தியில் தமிழ்த்தேசிய உணர்வினைக் கட்டியெழுப்பும் முயற்சிகள் தீவிரமாக மேற்கொள்ளப்பட்டன. இன மோதல்களினால் இரத்த ஆறு வடக்கிலும் தெற்கிலும் ஓடிக்கொண்டிருந்த சூழலில் முற்போக்கு அணியினர் இலங்கைத் தேசியம் தொடர்பான கருத்து நிலையிலிருந்து பின்வாங்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இதனை முற்போக்கு அணியில் ஒருவரான செ. யோகநாதனின் படைப்புக்கள் வெளிப்படையாகவே எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன. இவர் ஆரம்பத்தில் இலங்கைத் தேசியம் தொடர்பான சிந்தனையுடையவராக இருந்தாலும் பின்னர் தீவிரமான தமிழ்த் தேசியப்பற்றுள்ளவராகவே மாறியிருந்தார். இது பற்றிய விரிவான ஆய்வு பின்னர் மேற்கொள்ளப்படும். இலக்கியம் சமூக வரலாற்றினடியாகப் பிறப்பதாலும் சமூகம் எப்போதுமே இயங்கிக் கொண்டிருப்பது என்பதாலும் மாற்றங்கள் நிகழ்வது புதுமையானதல்ல. அவை கால ஓட்டத்தில் எப்போதும் நிகழலாம் என்ற உண்மையை எவரும் புறந்தள்ளிவிடக் கூடாது.

18

20

6

12

ISBN 978-955-44441-0-2

9 789554 444102

എസ്.എസ്.ആർ. പ്രിൻസ്ടോൺ, 223/16, കോവിൽ വട്ടി, നമ്മൂട്, യാമ്പുപ്പണം.